

சுரேஷினி

ஸாந்திரா இராச. வேதாந்தம்

இரா. வேதாந்தம், பி.இ. எஃப்.ஐ.இ.

பொறியியல் பட்டம் பெற்ற இவர், தமிழ்நாட்டு மின்சார வாரியத்தில் 36 ஆண்டுகட்கும் மேலாகப் பணியாற்றி தலைமைப் பொறியாளராக இருந்து ஓய்வு பெற்றவர். இளமைப் பருவத்திலிருந்தே சங்கத் தமிழ் நூல்களைப் படிப்பதில் ஈடுபாடு கொண்டவர். அந்நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்ட வரலாற்று நிகழ்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, நான்கு வரலாற்றுப் புதினங்களை எழுதியுள்ளார்.

1. சிறிச் சினந்த சேல்விழி - 2004
2. கல்லணை கண்ட காவலன் - 2005
3. நற்சோணை - 2006
4. கொங்கச்செல்வி - 2007

இவற்றுக்கு அடுத்ததாக நாவுக்கரசரின் வரலாற்றை ஒரு புதிய கோணத்தில் பார்த்து எழுதிய புதினம்

5. நாமார்க்கும் குடியல்லோம் - 2008

இந்தப் புதினம் அவரது ஆறாவது படைப்பு. முந்தைய இலக்கியம் சார்ந்த புத்தகங்களுக்கு முற்றிலும் வேறுபட்டது.

எழுபத்திரண்டு அகவை ஆனபோதும் தமிழ் இலக்கியங்களைப் படிப்பதிலும் புதினங்கள் எழுதுவதிலும் ஆர்வம் குன்றாதவர்.

சங்ககால வரலாற்றுப் புதினங்கள் எழுதியமைக்காக திருவள்ளூர் இலக்கிய மன்றம் (சென்னை - 91) “சங்கத் தமிழ் மணி” என்ற விருதையும் நாமார்க்கும் குடியல்லோம் என்ற புதினத்தை எழுதியமைக்காக சேலம் “கே.ஆர்.ஜி. நாகப்பன் - இராஜம்மாள் அறக்கட்டளை” “இன்தமிழ் ஏந்தல்” என்ற விருதையும் இவர்க்கு வழங்கி சிறப்பித்திருக்கின்றன.

சஞ்சீவினி

இராச. வேதாந்தம்

மின்வாரியத் தமிழார்வலர் தமிழ்ப்பணி அறக்கட்டளை,
சேயகம், 25/49, துரைசாமி நகர்,
கடலூர்-607 001.

நூலைப் பற்றி

- நூல் பெயர் : சஞ்சீவினி
- ஆசிரியர் : இராச.வேதாந்தம்,
B-4, சுமங்கலா அடுக்ககம்,
36, வேணுகோபாலபுரம்,
நங்கநல்லூர், சென்னை-600061.
பேசி: 044-22328629. 9444139751.
- பொருள் : புதினம்.
- பதிப்பு : முதற் பதிப்பு, 14, திசம்பர்-2009.
- உரிமை : ஆசிரியர்க்கு.
- தாள் : சேச்சாயி-14.4கி.கி.
- எழுத்து : 12 புள்ளி.
- நூல் அளவு : டெமி- 1/8
- பக்கம் : 114+XIII = 127
- விலை : உருபா: 60.00.
- வெளியீடு : மின்வாரியத் தமிழார்வலர் தமிழ்ப்பணி
அறக்கட்டளை,
“சேயகம்” 25/49, துரைசாமி நகர்,
கடலூர்-607001.
- அட்டை : அமிர்த வர்ஷினி.
- ஒளியச்சு : திரையன் கணினியகம்,
159/6, ஏ.எல்.சி வணிக வளாகம்,
பாரதி சாலை, கடலூர்-607001.
- அச்சிட்போர் : சபாநாயகம் அச்சகம்,
189-D, இராயப்பேட்டை நெடுஞ்சாலை,
மயிலாப்பூர், சென்னை-600004
பேசி: 044-2640 1807; 2640 1531..

பதிப்புரை

ஆண்டொன்று போனால் அகவை ஒன்று கூடும்;
அதற்கு முன்னாலே?

அகவை கூடும்; ஆம், உண்மையே. ஆயின், அது
மட்டுந்தானா? இருக்கும் வாழ்நாள் இருப்பில் ஓராண்டு
இழப்பும் அன்றோ! இறப்பு எப்போது வரும்? எப்படி வரும்?
எங்கே போவோம்? என்ன ஆவோம்? யாருக்குத் தெரியும்?
யாரால் கணித்தற்கு இயலும்? எனவே, அதற்கு முன்னர்?

இவற்றை எல்லாம் இயல்பாகவே நன்கு அறிந்தவர்
ஆசிரியர்- பொறிஞர் இராச. வேதாந்தம். அதனாற்றான் தன்
அகவை எழுபத்து இரண்டு முடிந்த நிலையில், உடல்
சோரினும் உளம் தளரல் இன்றி, இந்த ஆண்டும் ஓர் இனிய
நூலைப் படைத்துத் தந்துள்ளார்.

இருக்கும் வரைக்கும் பயன்படு எதையேனுஞ் செய்து
கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் - ஈடுபாடு -
செயற்பாடு இவரிடத்து இயைந்த போல், அகவை முதிர்ந்த
அனைவர்க்கும் அமையுமேல் இயலாமை இற்று இறுதியும்
இன்பம் உறுவது ஒருதலை!

எழுதத் துணிந்த கடந்த ஆறு ஆண்டுகளாய் ஆறு
நூற்கள்! அவையும் ஆண்டிற்கு ஒன்றாய்த் தொய்வின்றித்
தொடர்ந்து அளித்து வருதல் என்பது ஆய்ந்து வியத்தற்கு
உரித்து. இன்றும் தொடர்ந்து எண்ணி எழுதிக் கொண்டு
இருக்கிறார் என்பது மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது.

சங்க கால வேந்தர் வரலாற்றுப் பின் புலத்தில் நான்கு
புதினங்களைத் தொடர்ந்து தந்த ஆசிரியர், சென்ற ஆண்டில்
நாளும் தம் பாடல்களால் தமிழ் வளர்த்த சைவக் குரவர்
நால்வரில் மூத்தோராம் நாவுக்கரசர் வரலாற்றைப் பகுத்தாய்
பண்பாட்டு வழி ‘நாமார்க்குங் குடியல்லோம்’ என்ற
தலைப்பில், ஏன்? எதற்கு? எப்படி? என்று படிக்கும் எவரும்

எண்ணிப் பார்ப்பதற்கு ஏற்ற அரு நூலை அளித்திருந்தார். இவ்வாண்டோ, இவற்றிற்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒரு சிறு நூலாம் 'சஞ்சீவினி' என்ற இந்நூலைத் தந்துள்ளார்.

இஃதொரு கற்பனைக் கதை. இப்படியும் இயலுமா? இவரா எழுதினார்? கேள்விகள் எழும்; இயல்பு தான். ஆனாலும் இவர் கருத்துக்கு வலு சேர்க்கும் காட்டு இல்லாமல் இல்லை.

மாண்டாரை உய்விக்கு மருந்தொன்றும்
உடல்வேறு வகிர்க ளாகக்
கீண்டாலும் பொருந்துவிக்கும் ஒருமருந்தும்
படைக்கலங்கள் கிளைப்ப தொன்றும்
மீண்டேயும் தம்முருவை அருளுவதோர்
மெய்மருந்தும் உளநீ வீர
ஆண்டேகிக் கொணர்தியென அடையாளத்
தொடுமுரைத்தான் அறிவின் மிக்கான்.

இலக்குவனும் வீரர் பலரும் போரிலே இறந்துபட, அவரை மீட்டும் உயிர்ப்பிப்பதற்கான மருந்து எது? என்ன அடையாளம்? என்பவற்றைச் சாம்பன் அனுமனுக்கு அறைவதாய்க் கம்பராமாயணம் யுத்த காண்டத்தில் உள்ள பாடல் இது.

மாண்டாரை உயிர்ப்பிக்க ஒரு மருந்து, உடல் கூறுகளாகப் பிளவு படினும் மீண்டும் இணைத்து ஒன்றாக்கும் ஒரு மருந்து, உடலிற் பொதிந்த படைக் கலன்களை நீக்கி உடல் காக்கும் ஒரு மருந்து, மாறுபட்ட உருவை மீட்டுப் பழைய உருவை அளி ஒரு மருந்து என நான்கு மருந்துகள்!

வரலாற்றுப் பின்னணியினின்றும் மாறுபட்டுப் புதிய புலத்தில் அமைந்துள்ள இந்நூலை வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

புலவர், பொறிஞர் சி. செந்தமிழ்ச் சேய்,
தலைவர்,
மின்வாரியத் தமிழார்வலர் தமிழ்ப்பணி அறக்கட்டளை,
சேயகம், 25/49, துரைசாயி நகர், கடலூர்-607 001.

என்னுரை

சங்க இலக்கியத்தினின்றும் பக்தி இலக்கியத்தினின்றும் பற்பல குறிப்புக்களைக் கொண்டு ஐந்து வரலாற்றுப் புதினங்கள் எழுதி யிருந்தேன். ஒரு மாறுதற்காக, இது போன்றும் நடக்கக் கூடுமா என்ற எண்ணத்தைப் படிப்போர் மனத்தில் உருவாக்க இந்நூலில் முயன்றிருக்கிறேன்.

ஆனாலும் மூலிகை என்பதைத் தவிர மற்ற நிகழ்வுகள் உண்மையானவை. நான் பில்லூர் அணையிலும் அத்திக்கடவிலும் பணியாற்றிய போது நடந்த உண்மை நிகழ்ச்சிகளை ஆங்காங்கே சேர்த்திருக்கிறேன்.

சரிந்த பாறை, அதனால் வெளி உலகத்தோடு தொடர்பு அறுந்து இன்னலுற்றது, பெண்ணின் கருச் சிதைவு, குழந்தைக்கு உடல் நலம் சரியில்லாமல் போனது, நல்ல கல்வி கிடைக்காதது, அதற்காகக் குடும்பத்தைப் பெற்றோரோடு சொந்த ஊர்க்கு அனுப்பியது இவை யாவும் என் வாழ்க்கையில் உண்மையாக நிகழ்ந்தவை.

இரவில் பயணம் என்பது பொதுவாகக் கோவைக்குச் சென்று மீண்டு திரும்புவதாகத்தான் இருக்கும். அவ்வேளைகளில் சாலையின் குறுக்கே யானைகள் நின்றுவிட்டால், ஜீப்பின் முகப்பு விளக்கை அணைக்காமல் இருந்து, அவை தாமாகப் பாதையைவிட்டு விலகிச் சென்ற பிறகுதான் மீண்டும் பயணத்தைத் தொடர முடியும். அச்சமாகத்தான் இருக்கும். அவற்றை ஒலி எழுப்பி விரட்ட முடியாது. விரட்டினால் அவை கோபம் கொள்ளும். இப்படிப் பாதையில் இடைஞ்சல் செய்கின்றனவே என்று அலுத்துக் கொள்வோர், உண்மையில் தாம்தாம் அவற்றின் இயல்பு வாழ்க்கையில் குறுக்கிட்டு இடைஞ்சலாய் இருந்து வருகிறோம் என்பதை ஏனோ உணர்வதில்லை.

ஒரு முறை வெண்ணிற உடையணிந்த ஒரு தொழிலாளியை ஒரு யானை தூக்கிப் போட்டு மிதித்துக் கொன்றதை எங்களால் பார்க்கத்தான் முடிந்தது; காப்பாற்ற முடியவில்லை.

கரடி, புலி, கருஞ்சிறுத்தை, மான், காட்டு எருமை, மலைப்பாம்பு இங்கு ஏராளம். இரவில் வெகு இயல்பாக உலவும். விலங்குகட்கே கொடிய எதிரியான செந்நாய்களையும் பார்க்கலாம்.

காட்டு விலங்குகளை வேட்டையாடுவதென்பது சட்டப்படி குற்றம் என்பதை நாம் அனைவரும் அறிவோம். ஆனால், ஒரு விலங்கு மட்டும் விதிவிலக்கு. அந்த விலங்கைக் கொன்றால் கொல்பவர்க்கு பாராட்டும் பரிசும் கிடைக்கும். வியப்பாய் உள்ளதா? அஃது உண்மைதான். அதுதான் செந்நாய். ஆங்கிலத்தில் “வைல்டு டாக்” என்பர். அவை எப்போதும் கூட்டமாகத்தாம் இருப்ப.

இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் வாரியப் பணியாளர் வாழ்ந்த நிலையைப் படிப்போர் எண்ணிப் பார்க்கவே இந்த முன்னுரை.

இதற்கு அணிந்துரை எழுத யாரை அணுகலாம் என்று எண்ணிய போது மூவர் என் நினைவுக்கு வந்தனர். பொறிஞர் சையத் அப்துல் சுபான், பொறிஞர் சந்திரசேகரன். பொறிஞர் வேல்முருகன் ஆகிய மூருமே குந்தாவில் பணியாற்றியவர்; கதையில் வரும் இடங்களை நன்கு அறிந்தவர்; தமிழ்நாட்டு மின்சார வாரியத்தில் தலைமைப் பொறியாளராக இருந்து ஓய்வு பெற்றவர்.

கதையைப் பற்றி யாரும் கருத்துக்களைத் தெரிவித்திட முடியும்; ஆனால், கதையின் சூழலை அறிந்தவர் தம் கருத்துக்களை எழுதினால் சிறப்பாக அமையும் என்று எண்ணினேன். அவர் மூவரையும் அணுகி அணிந்துரை எழுதித் தருமாறு கேட்டதும் மகிழ்ச்சியோடு ஒப்புக் கொண்டு ஒரு நண்பனுக்காக எழுதித் தந்தனர். சில பாதைகளின் அமைப்பில் என்னால் ஏற்பட்ட குறைகளைக் கூறி, அவற்றைத் திருத்திக் கொள்ள உதவினர். அன்பு நண்பர் அம்மூவர்க்கும் என் அகமார்ந்த நன்றி.

இந்தப் புதினத்திற்கு ஓர் அழகிய அட்டைப் படம் வரைந்து கொடுத்த என் பத்து வயது பெயர்த்தி அமிர்த வர்ஷ்னிக்கு என் பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அணிந்துரை

பொறிஞர் வெ. சந்திரசேகரன், பி.இ.

தலைமைப் பொறியாளர்(ஓய்வு),

தமிழ்நாட்டு மின்சார வாரியம், சேலம்.

எந்த ஒரு நாவலும் உண்மை நிகழ்வுகளுடன் கற்பனையும் கலந்து எழுதும்போதுதான் அது நிறைவு பெறுகிறது. திரு. வேதாந்தம் பில்லூரில் இரண்டாம் மின் உற்பத்தி இயந்திரம் நிறுவும் பணியில் இருந்துள்ளார். அவர் அப்போது அங்குக் கண்ட, கேட்ட நிகழ்வுகளை இணைத்துத் தன்னுடைய கற்பனையையும் கலந்து நல்லதொரு நூலைப் படைத்துள்ளார்.

சுமார் பதினைந்து ஆண்டுகள் இந்த நாவலில் உள்ள இடங்களிலும் இதைப்போன்று மற்ற இடங்களிலும் நானும் வேலை செய்துள்ளேன். நான் அங்கு வேலை செய்த காலங்களில் திரு வேதாந்தம் அனுபவித்தவைகளை நானும் அனுபவித்தேன்.

ஒரு முறை நான் குந்தா சென்றுவிட்டுப் பரளிக்குத் திரும்பும் போது இரவு மணி பன்னிரண்டைத் தாண்டிவிட்டது. வரும் வழியில் பெரும்பள்ளம் என்ற இடம் இருக்கிறது. இரவாகி விட்டால் காட்டு மிருகங்கள் சாதாரணமாக நடமாடும். நான் சென்ற ஜீப், ஒரு பெரிய கரடியைக் கடந்து சென்று பெரும்பள்ளம் பாலத்திற்குச் சென்றது. அப்போது ஜீப் ஓட்டுநர் வண்டியைச் சட்டென்று நிறுத்தினார். எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. அவர் எதிரில் பாதையின் குறுக்கே சற்றுத் தூரத்தில் ஒரு பெரிய யானை இருந்ததைக் காட்டினார். எனக்கோ அங்கே ஒரு சிறிய கரிய குன்று நகர்வதைப்போல் இருந்தது. ஜீப்பிற்குப் பின்புறம் பெருங்கரடி, முன்புறம் காட்டு யானை. இதுதான் அப்போதைய எங்கள் நிலை. நாங்கள் அங்குச் சற்று நேரம் அமைதியாக நின்றதும், அந்த யானை தன் வழியில் சென்று எங்கள் வண்டி செல்ல வழிவிட்டது என்றே கூற வேண்டும்.

நான் அங்குப் பணிபுரிந்த கால கட்டத்திலும் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டது போல் ஓர் உயர்நிலைப் பள்ளி இயங்கி வந்தது. அங்குப் பத்தாவது வகுப்புவரைதான் படிக்க முடியும். ஆனால் பத்தாம் வகுப்பிற்கான இறுதித் தேர்வு எழுத மாணவர் அனைவரும் காரமடை அல்லது மேட்டுப்பாளையத்திற்குத்தான் செல்ல வேண்டும்.

வாரிய வண்டிகள் எப்பொழுது பழுதாகி நின்றுவிடுமோ என்று நினைத்து அஞ்சும் நிலையில்தான் இருக்கும். ஆகவே அவை பரளியிலிருந்து காரமடைவரை பழுதில்லாமல் சென்றுவிடுமா என்று நாம் உறுதி செய்துகொள்ள வேண்டும். அதில் நிறைய சிரமங்கள் இருந்தன. அதில் ஏதாவது பிழை ஏற்பட்டுவிட்டால் அந்த மாணவரின் வாழ்க்கையே கேள்விக்குறி ஆகிவிடும்.

இந்த அளவு சிரமங்கள் இருப்பினும் அங்கு நல்ல முறையில் படித்துத் தேர்ந்த மாணவர்கள் சிலர், பிற்காலத்தில் பொறியாளர் ஆகவும் (என்னுடைய மகன் திரு. வெங்கடேசனைப் போன்று) மருத்துவராகவும் ஆகியிருக்கின்றனர் என்பதும் வியப்பான உண்மை. கெத்தையையும் பரளியையும் பதின்மூன்று கிலோ மீட்டர் ஒரு குகைப்பாதை மூலம் இணைத்திருப்பர். அதன் வழியாக ஆற்று நீரைக்கொண்டுபோய் மின் இயந்திரங்களை இயக்க வேண்டும். கெத்தையிலிருந்து பரளி வரை இந்தக் குகைப் பாதைக்குள் சென்று ஆய்வுப் பணிகள் செய்ய வேண்டும்.

மூன்று முறை அந்தக் குகைப்பாதைக்குள் நடந்து சென்று ஆய்வு செய்திருக்கிறேன். அந்நினைவுகள் என் மனத்தை விட்டு இன்றும் நீங்கா நினைவுகளாக ஆழ்ந்து பதிந்துள்ளன.

திரு. வேதாந்தம், தம் கதையில் அங்குள்ள மின்பணியாளர்கள் எத்துணைச் சிரமங்களுக்கு இடையே பணியாற்ற வேண்டியுள்ளது என்று குறிப்பிட்டதற்கு விளக்கமாக அமையட்டும் என்பதற்காகத்தான் அவற்றை நான் இங்குக் கூறியுள்ளேன்.

இந்த நாவலில் விறுவிறுப்பாகப் படிக்கும்படி இக்கால இடங்களில் மக்கள் நம்பும் சிறந்த மூலிகையான சஞ்சீவினி இருந்ததாகவும் அதனால் பயன் பெற்றவராகத் திரு. முத்துக்குமார் இருந்ததாகவும் கற்பனையில் ஒரு பாத்திரத்தைப் படைத்து இந்நாவலை எழுதியிருக்கிறார்.

இவர் இதுபோல் பல நாவல்களைப் படைக்க எல்லாம் வல்ல இறைவனை வழித்துக்கிறேன்.

கருத்துரை

பொறிஞர் சா. வேல்முருகன்,
தலைமைப் பொறியாளர் (ஓய்வு).
14, துரைசாமி நகர், கடலூர்-607 001.

சஞ்சீவினி என்ற இந்நூலில் பகுத்தறிவிற்கு ஒவ்வாத ஒரு சக்தியைப் பற்றிப் பகுத்தறிவாளர் ஒருவர் எழுதியுள்ளமை வியப்பிற்கு உரித்து.

வெற்றிலையில் மை போட்டுக் காணல், மாயக் கண்ணாடியில் எங்கோ தொலை தூரத்தில் நடப்பதை எதிரே இங்கே காணல், இவை எல்லாம் ஒரு காலத்தில் இயலற்கு இயலாத, பகுத்தறிவிற்கு ஒவ்வாத கற்பனைக் கதைகளாகப் பரவி இருந்தன. ஆனால் இன்றோ, அவை அன்றாட நிகழ்வுகளாக அமைந்து விட்டன. வேற்றுக் கோட்குச் சென்றுள்ளவரிடத்தும் நேரடியாக அவரைக் கண்ணாற் கண்டபடியே பேசிக் கொண்டிருக்கின்ற நாள் இது! எனவே, கற்பனை அறிவுக்கு இயைந்து இணைந்து இருந்தால் புதிய கண்டு பிடிப்புக்கள் தோன்றற்கு ஆக்கமாய் அமையலாம்.

ஆனாலும் நமது பட்டறிவையும் அறிவையும் மறந்து குழந்தை மனத்துடன் மகிழ்ச்சியாக இருப்பது என்பது எல்லாரும் விரும்பும் ஒன்று. அந்த வகையில் ஆசிரியரின் இந்தக் கற்பனைக் கதையை வரவேற்கலாம்; படித்துக் களிக்கலாம்.

இந்நூலாசிரியர் கொண்ட கற்பனையிலும் முற்றும் நம்பற்கியலா மிகையான கற்பனைகள் இதிகாசங்களிலும் புராணங்களிலும் எண்ணிக்கையற்று இன்றும் வழங்கி வருவதை எல்லாரும் நன்கு அறிவோம். இவரைப் போலவே புரட்சிக் கவிஞரும் மூலிகைகளின் திறம் பற்றி முன்னே மொழிந்துள்ளார்.

“ஒன்றைத்தின் நாலிவ் வுலகமக்கள் பேசுவது நன்றாகக் கேட்கும்மற் றொன்றைவா யிற்போட்டால் மண்ணுலகக் காட்சியெலாம் மற்றிங் கிருந்தபடி கண்ணுக் கெதிரிலே காணலாம் சொல்லிவிட்டேன்.”

- சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல்

இருவர் கற்பனையும் ஒன்றே. ஆனால், பாரதி தாசன் இதைக் கனவு காட்சி என்று முடித்திருப்பார்; பொறிஞரோ உண்மை நிகழ்வுகள் போல் உரைத்திருப்பார். அவ்வளவே!

இக்கதை நிகழிடங்களில் இரண்டு ஆண்டுகள் நானும் பணியாற்றி இருக்கிறேன். மிகவும் மகிழ்ச்சியான நாட்கள் அவை! இன்றும் எண்ணிப் பார்க்க நெஞ்சமெலாம் இனிக்கிறது.

பனிமலையும் விலங்குகளும் பசுமை நிறைந்த காடுகளும் பரந்த நீர் நிலைகளும் பார்த்து மகிழ்ந்து இன்புறத் தக்கவை! பல முறை யானைக் கூட்டத்தைப் பார்த்து வியந்திருக்கிறேன். நாம் பேசாமல் அமைதி காப்பின், அவை தம் போக்கிலே சென்று விடுகின்றன.

இந்த நூலைப் படித்த போது, மீண்டும் அந்த இடங்கட்குச் சென்று வந்த உணர்வு என்னுள் இயல்பாய் எழுந்தது. சிறுத்தைக் குட்டிகள், மான்கள், சிங்க வால் குரங்குகள், காட்டெருமைகள், குயில்கள், மயில்கள், இன்னும் எத்தனை, எத்துணை விலங்குகள்! புள்ளினங்கள்! ஓரிள மானைச் சுற்றி வளைத்துச் சூழ்ந்து உயிருடன் கடித்துக் குதறித் தின்று மகிழும் வன்மம் நிறைந்த செந்நாய்க் கூட்டம்! இவற்றை எல்லாம் நேரில் பார்த்த, மகிழ்ந்த, வியந்த, வருந்திய காட்சிகள் திரைப்படம் போல் நினைவில் தோன்றி நிழலாய் ஓடின.

நிறைய இடங்களைச் சுற்றிப் பார்த்து, அவற்றிற்குச் செல்லும் வழிகளை நினைவு படுத்தித் திறம்பட விரித்துக் கூறி இருக்கும் ஆசிரியரின் எழுத்து நடை மிகவும் பாராட்டுதற்கு உரியது.

சிறுநூல்களில் பிறந்து வளர்ந்தவர் எவரும் மூலிகைகளைப் பற்றிக் கேள்விப் படாமல் இருந்திருக்க முடியாது. மிகையான சக்தி தந்த ஒரு மூலிகையைக் கை நழுவ விட்டுவிட்டது, ஆசிரியரின் விருப்பிற்கும் அறிவிற்கும் இடையே ஏற்பட்ட போராட்டத்தில் அறிவு வென்றதாக அமைதி கொள்ளலாமோ?

பொறிஞர் வேதாந்தம் நல்ல உடல் நலத்துடனும் அறிவு தெளிவுடனும் நிறைந்த மனத்துடனும் மேலும் பல்லாண்டுகள் வாழ வேண்டும்; பயன்தரு படைப்புக்களைத் தொடர்ந்து எழுதி அளிக்க வேண்டும். வாழ்த்துக்கள்.

ஆய்வுரை

பொறிஞர் க.ர. சையது அப்துல் சுபான்.

தலைமைப் பொறியாளர் (ஓய்வு).

தமிழ்நாட்டு மின்சார வாரியம், கோவை.

காணும் பொருளில் எல்லாம் அழகைக் காணவும் கண்டவாறு தாமே சொல்லோவியம் செய்யவும் திறன் பெறுதல் வேண்டும் தமிழர்கள் என்று பாரதிதாசன் சொல்லியிருக்கிறார். அதற்கேற்பப் பொறியாளர், இராச.வேதாந்தம் அவர்கள் சஞ்சீவினி என்ற புதினத்தைப் படைத்து இருக்கிறார். ஆசிரியர் நீலகிரி மற்றும் அதையொட்டிய கோவை மாவட்டத்தின் மலைப் பகுதிகள் அடங்கிய மின்சார வாரிய நீர் மின் நிலையங்களில் பணிபுரியும் வாய்ப்பைப் பெற்றவர். அந்த மலைப்பகுதிகளில் அமைந்து இருக்கும் அழகான வனங்கள், அதில் சுதந்திரமாகச் சுற்றித் திரியும் வனவிலங்குகள், அமைந்துள்ள நீர் ஊற்றுக்கள், சரிவான பாதைகள் ஆகியவற்றின் அழகே தனி. மழைக்காலங்களில் மண் சரிந்து பாறைகள் விழுவதும் அதனால் போக்குவரத்துக்குத் தடை ஏற்படுவதும் அதைச் சீராக்கப் பணியாளர்கள் போராடுவதும் அவ்வப்போது நிகழும் நிகழ்வுகள்.

அப்படி ஏற்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆசிரியர் இப்புதினத்தை எழுதியுள்ளார்.

விடுமுறைக் காலங்களில் நீர் மின்நிலையங்களில் பணியாற்றும் பணியாளர், பொறியாளர் மற்றும் ஊழியரின் உறவினரும் நண்பரும் இப்பகுதியின் அழகைக் கண்டு மகிழ வருவது வழக்கம். பொறியியல் கல்லூரிகளில் படித்துக் கொண்டு இருக்கும் மாணவர் நீர்மின் நிலையங்களில்

நடைபெறும் வேலைகளைப் பார்வையிட்டு அதன் மூலம் பயன் அடைவதும் உண்டு.

அப்படி வந்தவன்தான் இந்தப் புதினத்தின் நாயகன் முத்துக்குமார். அவன் தன்னுள் ஏற்பட்ட சக்தியைச் சொல்ல முடியாத நிலையில் அங்குத் தொடர்ந்து நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளின் காரணம் என்ன என்பதை ஆசிரியர் இறுதிவரை கழுக்கமாக வைத்துப் புதினத்தை எழுதியிருப்பது ஒரு சிறப்பு. அங்குப் பணியில் இருப்போரும் மற்றோரும் சாதி, சமய, பொருளாதார வேறுபாடு இன்றி இருக்க, அப்பகுதி காதல் உருவாகும் களமாக இருந்ததை முத்துக்குமார்-செலீனா காதல் மூலம் வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார். அதே போல் இப்பகுதியில் கிருத்துவ சபைகளின் முயற்சியால் மருத்துவ மனைகள் இயக்கப்பட்டு, அங்கு வாழும் வசதி குறைந்த மலைவாழ் மக்களுக்குச் செய்யும் மருத்துவ சேவைகளையும் குறிப்பிட்டிருப்பது பாராட்டுக்குரியது. இப்பகுதிக்குப் புதிதாகச் செல்வோர்க்கு முத்துக்குமாரின் முதல் பயணம் ஒரு வழிகாட்டியாக இருக்கிறது.

முத்துக்குமார் தன் சக்தியால் அளிக்கும் சிகிச்சைகளைக் கற்பனையின் வடிவாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதுதான். இறுதியில் முத்துக்குமார் தன் சக்தியைத் தானாகவே அழித்துக்கொள்ள முடிவு எடுப்பதற்கான காரணமும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதே.

சஞ்சீவினி நூலைப் படித்து முடித்த பின்பு இப்பகுதியில் அமைந்துள்ள கெத்தை மின்சார வாரிய முகாமில் 25.10.1990 நடந்த பயங்கர நிகழ்ச்சிதான் நினைவிற்கு வந்தது. அன்று இரவு சுமார் 9 மணி. முகாமே அமைதியாக உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில், திடீரென்று ஒரு சப்தம்! தொடர்ந்து பெரிய பெரிய பாறைகள் முகாமின் மேல் பகுதியிலிருந்து நூற்றுக்கணக்கில் உருண்டு வருகின்றன. என்ன நடக்கின்றன என்று அறியுமுன்பே பாறைகள் வந்த பகுதிகளில் இருந்த வீடுகள் நொறுங்குகின்றன. உள்ளே உறங்கிக் கொண்டு இருந்தவரின் அலரல் சப்தம். சிதையாமல் இருக்கும் வீடுகளில் உள்ளவர் என்ன செய்வது என்று தெரியாமலும் ஒன்றும் செய்ய முடியாமலும் அதிர்ந்து போய் நிற்கின்றனர். ஒரு சில

நிமிடங்களிலேயே ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட வீடுகள் காணாமல் போகின்றன. முப்பத்தைந்துக்கும் மேற்பட்ட உயிர்கள் பலியாகின்றன. மின் நிலையம் செல்லும் பாதையில் ஒரு டன்னுக்கும் மேல் எடையுள்ள நூற்றுக் கணக்கான பாறைகள் ஒரு கிலோ மீட்டர் தூரத்திற்குப் பரவிக் கிடக்கின்றன. இன்றுவரை இந்த நிகழ்வு எப்படி ஏற்பட்டிருக்கும் என்பதற்கான சரியான காரணம் தெரியவில்லை. உயிர் இழந்தோர்க்கு நினைவுச் சின்னம் அமைக்கப்பட்டுப் பெயர்களும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்நாட்டு மின்சார வாரிய நீர் மின் நிலையங்களில் முன்பு பணியாற்றிய பொறியாளரின் குடும்பத்தார் பலர் பிரபல எழுத்தாளராக உயர்ந்து இருக்கின்றனர். அவரில் பொறியாளர் சுஜாதா, திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணன், திருமதி அநுத்தமா போன்றோர் குறிப்பிடற்குரியர்.

மேலே குறிப்பிட்ட மூவர்க்கும் சஞ்சீவினி ஆசிரியர்க்கும் ஒரு வித்தியாசம். முன்பு குறிப்பிட்ட மூவரும் மின்வாரியத்தில் பணியாற்றிய பொறியாளரின் குடும்பத்தார் ஆவர். ஆனால் இந்நூலின் ஆசிரியர் வாரியத்தில் பணிபுரிந்த பொறியாளர். தமிழ்நாட்டு மின்சார வாரியத்தில் தலைமைப் பொறியாளராக உயர்ந்து ஓய்வு பெற்ற பின் இந்தப் புத்தகத்தை எழுதியுள்ளார். எழுத்தாளர் மட்டுமல்லாமல் “பிரிட்ஜ்” விளையாட்டிலும் சிறந்தவர்.

ஆசிரியரைப் போல நானும் இளமைக் காலத்தில் தொடர்ந்து பன்னிரண்டு வருடங்கள் இப்பகுதியில் பணிபுரிந்தவன். நூலைப் படிக்கும்போது, கடந்த கால நினைவு அலைகள் என்னுள்ளும் வந்து போயின. இந்த நூல் குந்தா நீர் மின் திட்டம் தொடங்கி ஐம்பது ஆண்டுக் காலம் 2010-ல் முடிவு பெறும் வேளையில் வெளி வருவது மேலும் ஒரு சிறப்பு.

பொறிஞர் இராச. வேதாந்தம் அவர்கள் எழுதியிருக்கும் சஞ்சீவினி என்ற நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதும் வாய்ப்பைத் தந்தமைக்குப் பெரு மகிழ்ச்சியும் ஆசிரியர்க்கு நன்றியும் கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அவர் மேலும் இதைப்போல் இன்னும் பல நூல்கள் உருவாக்கிட என்னுடைய வாழ்த்துக்கள்.

அத்திக் கடவு

அத்திக்கடவு. அது மின்சார வாரிய அலுவலகங்களும் அதிகாரிகள், அலுவலர், களப்பணியாளர்கள் ஆகியோரின் வீடுகளும் அடங்கிய குடியிருப்புப் பகுதி. மலைப் பகுதியானதால் மூன்று சமதள அடுக்குகளாக அமைக்கப்பட்டு, முதல் சமதளத்தில் சாலையோரம் ஆரம்பப் பள்ளியும் சற்று உள்ளே தள்ளி அலுவலகமும் இவற்றுக்கிடையே சிறு விளையாட்டுத் திடலும் அலுவலகத்தை அடுத்துக் களப்பணியாளர்களுடைய வீடுகளும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அடுத்துச் சற்று உயரமான தளத்தில் அதிகாரிகளுடைய வீடுகளும் அதற்கும் மேலே ஓர் அடுக்கில் அலுவலகப் பணியாளர்களின் வீடுகளும் அமைந்திருந்தன.

வீடுகள் அலுவலகங்கள் அனைத்தும் ஆஸ்பெஸ்டாஸ் பலகைகளாலான கூரைகள்தாம். அதிகாரிகளின் நிலைக்கேற்ப அவர்களின் வீட்டின் அளவுகள் மாறுபட்டுச் சிறிதும் பெரிதுமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. பவானி ஆற்றின் கரையோரமாகப் பசுமை நிறைந்த பகுதியாக விளங்கியது அந்தக் குடியிருப்பு. மலையின் மேல் அமைந்திருக்கும் மின்சார வாரியத்தின் முதல் குடியிருப்பு இதுவே யாகும்.

பவானி ஆற்றின் பாலத்தைக் கடந்து சென்றால் ஒரு பெரிய மலையடிவாரத்தில் பாதை இட, வலமாகப் பிரியும். இடப் பக்கம் போனால் கெத்தை, மஞ்சூர், குந்தாவோடு முடியும். வலப்புறம் செல்லும் பாதை முதலில் பரளிக்கும் பின் பில்லூர் அணைக்கும் அதையும் தாண்டி நெல்லித்துறைக்கும் செல்லும்.

ஒரேயொரு பேருந்து மஞ்சூருக்கும், மூன்று பேருந்துகள் பரளிக்கும் போய்ப் பின்னர் பில்லூர் அணை வரைக்கும்

மட்டுமே சென்று மீள்வ. அந்த நான்கு ஊர்களிலும் ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு எனப் புனல் மின் உற்பத்தி நிலையங்கள் குந்தா புனல் மின்னூற்பத்தித் திட்டம் என்ற பொதுப் பெயரில் அழைக்கப்பட்டு இயங்கி வந்தன.

அத்திக்கடவை ஒட்டிப் பவானி ஆறு ஓடும். சிறிது தொலைவில் வலப்பக்கம் ஒரு பாலம் இருக்கும்.(சிறிது காலம் வரை அதில் பக்தவச்சலம் பாலம் என்ற கல்வெட்டு பதிக்கப்பட்டிருந்தது.) பாலத்தைக் கடக்காமல் ஆற்றோரமாய்ப் போனால் இடப்பக்கம் ஒரு வண்டிப் பாதை காட்டினூடே செல்கிறது. சிறிது தொலைவு போனால் ஒரு சிற்றோடையை அடையலாம். அங்கு ஒரு சோதனைச் சாவடி (தடுப்புக் கோல்) வரும். அதைத் தாண்டினால் அது கேரளப் பகுதியாகும். அதாவது அந்த ஓடைதான் தமிழ் நாட்டிற்கும் கேரளத்திற்கும் எல்லைக் கோடாகும். அப்பகுதிக்கு முள்ளி என்று பெயர்.

தமிழ் நாட்டில் மதுவிலக்குச் சிறிது காலம் அமலில் இருந்தபோது ஓடையின் வெகு அருகில் சாராயக்கடை வைத்திருந்தனர். எதிரிலேயே ஒரு உணவு விடுதி. கேட்க வேண்டுமா? மாதந்தோறும் முதல் தேதியன்று அங்குத் திருவிழாக் கூட்டந்தான். அவ்வளவு பேரும் மின்னூற்பத்தி நிலையத்தில் பணி புரியும் மின்சார வாரிய மக்கள்தாம்.

அந்தப் பாதையில் ஒரு கிலோ மீட்டர் தொலைவில் ஒரு மலை. அதன் அடிவாரத்தில் ஒரு சுவீடன் நாட்டுக் கிருத்துவ அமைப்பின் மருத்துவ மனை நிறுவப்பட்டிருந்தது. அருகிலேயே தேவாலயமும் செவிலியர் மருத்துவப் பணியாளர்களின் குடியிருப்புக்களும் இருந்தன. மலையடிவாரத்திற்குச் சற்று உயரத்தில் மருத்துவமனை அழகுற அமைந்திருந்தது. பத்துப் படுக்கைகள், அவசரச் சிகிச்சைப் பிரிவு இவை எல்லாம் இருந்தாலும் தகுதி பெற்ற மருத்துவர் இல்லாததனால் அஃது ஒரு முதலுதவி மனையாகவும் மகப்பேறு இல்லமாகவும் மட்டும் திகழ்ந்து வந்தன. வாரம் ஒரு நாள் மருத்துவர் ஒருவர் வருவார்.

அத்திக்கடவைத் தாண்டி நேராகப் போகாமல் வலப்பக்கம் உள்ள பாலத்தைக் கடந்து சென்றால் ஒரு

மலையடிவாரத்திற்குச் செல்லும். மலையைச் சற்றிப் பாதை ஒன்று இடவலமாகப் போகும். சாலையின் இடப்பக்கம் போனால் கெத்தை, மஞ்சூர், குந்தா வரும். வலப்பக்கம் போனால் மீண்டும் பாதை ஓர் இடத்தில் பிரியும். நேராகப் போனால் பரளியும் வலப்புறம் திரும்பும் பாதையில் போனால் முதலில் பில்லாரும் அடுத்து நெல்லித்துறையும் மேலும் சென்றால் பவானியாரும் வரும். ஆற்றைக் கடந்தால் ஒரு சிற்றூரும் தொடர்ந்து சென்றால் மேட்டுப்பாளையமும் வரும். ஆனால் பில்லாரில் மின்னூற்பத்தி செய்யுங் காலங்களில் ஆற்றைக் கடக்க முடியாது

இந்தப் பின்னணியின் வாயிலாக, இப்பகுதி மக்களின் வாழ்க்கையையும் அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் எப்படிப் பட்டவை என்பதையும் பின்னால் வரும் அத்தியாயங்களைப் படிக்கும்போது புரிந்துகொள்ளலாம்.

சரிந்த பாரை

1979-வது ஆண்டு, செப்டம்பர் திங்கள், 26-ஆம் நாள்....

அத்திக்கடவு செயற்பொறியாளர் வீட்டின் முன் ஒரு ஜீப் வந்து நின்றது. பில்லூர் மின்னிலைய உதவி செயற் பொறிஞர் இறங்கிப் பதட்டத்துடன் வந்தார். அங்கு முத்துக்குமார் இருந்தான்

“என்ன முத்து, ஐயா இருக்கிறாரா?”

“இருக்கிறார்”, என்று சொல்லிவிட்டு, உள் பக்கம் பார்த்து,

“அண்ணா! அண்ணா! பில்லூரிலிருந்து உ.செ.பொ. வந்திருக்கிறார்.” என்று குரல் கொடுத்தான். முன்பே அவர்கள் ஒருவரை யொருவர் அறிந்தவர்கள்தாம்.

வண்டி வந்து நிற்கும் ஓசை கேட்டு வெளியே வந்தார் செயற்பொறியாளர் செங்கோடன்.

“என்ன பழநியப்பன், ஏது இந்தப் பக்கம்? ஏன் படபடப்பாய் இருக்கிறீர்கள்?”

“ஐயா, செய்தி தெரியாதா? பக்கத்து மலையின் உச்சியில் இருந்ததே, அந்தப் பாரை கீழே சரிந்துவிட்டது.”

“அந்தப் பெரிய பாரையா? ஆச்சரியந்தான். ஆனால் நீங்கள் ஏன் பதட்டப் பட வேண்டும்?”

“அந்தப் பாரை சரிந்து வந்து நம் மலைச் சாலையின் குறுக்கே சாலையை முழுமையாக அடைத்துக்கொண்டு

விட்டது. பேருந்தோ, சுமையுந்தோ, ஜீப்போ, மகிழுந்தோ, ஏன் நாம் நடந்து கூட போக முடியாதபடி பாரை வழியை அடைத்துக் கொண்டுவிட்டது.”

“எப்போது விழுந்ததாம்?”

“தெரியவில்லை. இரண்டொரு மணிகளுக்குள் இருக்கலாம். மதியம் வர வேண்டிய பேருந்து பில்லூருக்கு வந்து திரும்பிப் போய்விட்டது. உச்சியிலிருந்து சரிந்து வந்த பாரை, அதன் வழியிலிருந்த மரம் செடிகள் அனைத்தையும் வேரோடு மழித்துக் கொண்டு வந்துவிட்டதால் அங்கே, ஒரு புதிய பெரிய மண் சாலை போட்டது போல் காட்சி அளிக்கிறது.”

“அப்படியானால் போய்ப் பார்க்கலாம்.”

“உங்களைக் கூட்டிப்போய்க் காட்ட வேண்டும் என்றுதான் வந்தேன். போகலாம்.”

“டேய் முத்து, நீயும் வாயேன்.”

அவர்கள் இருவருடன் முத்துவும் புறப்பட்டுப் போனான். ஆயினும், ஏதோ உணர்வினால் அவன் இருப்புக் கொள்ளாமல் தவித்தான். பாதையைப் பாரை அடைத்திருந்த இடத்தருகே போய் வண்டி நின்றது. எல்லாரும் கீழே இறங்கினர்.

அந்தப் பாரையின் ஒரு பாதி சாலையில் படிந்தும் மறுபாதி சாலையை ஒட்டிய பள்ளத்தாக்கில் நீட்டிக் கொண்டும் தொங்கிக் கொண்டும் இருந்தது. சாலை ஓரத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த தடுப்புச் சுவர் பாரையின் குறுக்களவிற்கு இருக்குமிடம் தெரியாமல் இடிந்து போயிருந்தது.

மலைச் சாலையின் ஒருபக்கம் மலையை ஒட்டிய ஓரத்தில் ஒரு வடிகால் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். மலையின் மேல் பெய்யும் மழை நீர் சாலையை அரித்துவிடாமல் இருக்கவே இந்தக் கால்வாய் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது விளங்கும்.

மேலே இருக்கும்போது ஓர் உருளைக்கல்போல் தோன்றிய அப்பாரை, இப்போது அருகில் இருந்து பார்க்கும்

போது, சிறிய குன்று போல் தோற்றமளித்தது. சிறிது நேரத்தில் அங்கே சிறு கூட்டமும் சேர்ந்து விட்டது.

எல்லார் மனத்திலும் கலக்கம் தோன்றிவிட்டதை அவர்களுடைய முகம் தெளிவாகக் காட்டியது. அவ்வளவு பெரிய பாறையை எவ்வாறு அகற்றுவது?

நான்கு நாட்கள் ஓடிவிட்டன. அந்தப் பாறையை எவ்வாறு அகற்றுவது என்று பில்லூர் அணை, பரளி, அத்திக்கடவு பொறிஞர்கள், தொழிலாளர்கள் தினமும் கூடிக் கூடிக் பேசினர். ஆனால் அவர்களால் ஒரு முடிவுக்கும் வர முடியவில்லை.

ஒருவர் ஒரு வழியைச் சொன்னால் இன்னொருவர் அதை நிறைவேற்ற முடியாமைக்குக் காரணங்கள் சொல்வார். அவர் சொல்வதும் சரியென அந்த யோசனையை ஒதுக்கிவிடுவர். கிரேன்களைக் கொண்டு தூக்கலாமென்பார் ஒருவர். நம்மிடம் ஐம்பது “டன்” அளவே தூக்கக் கூடிய திறனுள்ளவைதாம் இருக்கின்றன, இந்தப் பாறையின் எடை ஐந்நூறு டன்களுக்கும் மேல் இருக்கும். அஃது ஒத்துவராது என்பார் மற்றொருவர்.

வெளியூர்த் தொடர்பு முற்றிலுமாக அற்றுவிட்டது. ஆம். அங்குத் தொலைபேசி கிடையாது. ஒருமின் நிலையத்தில் இருக்கும் தொலைபேசி பெரும்பாலும் வேலை செய்யாது. தொலைபேசி கம்பிப் பாதை காட்டினூடே வருவதுதான் அதற்குக் காரணியம். அடிக்கடி தடை ஏற்பட்டுவிடும். வெளியே உள்ள துணைமின் நிலையத்தோடு உயர் மின் அலை (வி.ஹெச்.எஃப்) மூலம் செய்தி அறிவிக்கப் பட்டு விட்டது. ஆனால் வெளியில் உள்ள மின்வாரிய அலுவலகங்களால் எந்த உதவியும் செய்ய முடியாது. கடிதங்கள் கூட பேருந்தின் மூலந்தான் இந்த இடங்களுக்கு வந்து சேர வேண்டும். இப்போது அதுவும் நடைபெறவில்லை. நாளுக்கு நாள் மக்கள் மனத்தில் மன அழுத்தந்தான் பெருகியது.

பேருந்து வருவதும் நின்றுவிட்டது. வாரத்திற்கு ஒரு நாள் சந்தை நாளாகும். அன்று மின் நிலையத்தின் ஊழியர்கள்

காரமடைக்கோ, மேட்டுப்பாளையத்திற்கோ மின்வாரிய சரக்கு உந்தில் சென்று அந்த வாரத்திற்கான உணவு முதலிய அனைத்துத் தேவையான பொருட்களையும் வாங்கி வைத்துக் கொள்வர்.

இப்போதெல்லாம் செங்கோடன் முத்துவை அங்குக் கூட்டிக் கொண்டு போவதில்லை.

ஐந்தாம் நாள். அவன் மனம் குறுகுறு என்றிருந்தது. இனியும் வாளாவிருப்பது அவனுக்குள் குற்ற உணர்வை ஏற்படுத்தியது. மெள்ளச் செங்கோடனை அணுகி,

“அண்ணா, உங்களோடு என்னையும் அழைத்துப் போங்கள். இங்கே எனக்கு இருப்புக் கொள்ள வில்லை. நானும் பொறிஞன் தானே? எனக்கும் ஏதாவது வழி தோன்றலாம் அல்லவா? நானும் வருகிறேனே.”

“ஏன்டா, ஊருக்குப் போகவேண்டும் என்ற நினைவு வந்துவிட்டதா? புரிந்துகொள் முத்து, இது முழுக்க முழுக்க மின்வாரியத்தினரின் பணி. நீ வந்து ஏதாவது சொல்லப் போய் மற்றவர்கள் அதைச் சங்கடமாக உணரலாம். என்னைத் தவறாக எண்ணலாம். இஃது எங்கள் வேலை. இதை நாங்களே பார்த்துக் கொள்கிறோம்.”

“அண்ணா, நான் உங்களோடு வரவில்லை. நான் தனியாக வருகிறேன். நீங்கள் அழைத்துப் போனதாக இருக்கக் கூடாது. அதுதானே உங்கள் எண்ணம்?”

“சரி, நீ தனியாகவே வா. ஆனால் வேடிக்கை மட்டும் பார். வாயைத் திறக்கக் கூடாது. சரியா?”

“சரி, அண்ணா. நான் எட்டியே நின்று வேடிக்கைப் பார்க்கிறேன். இங்கே சும்மா இருப்பதைப் பொறுப்பற்றத் தனமாக உணருகிறேன்.”

அன்றும் கூடி விவாதித்தனர். எந்த ஒரு முடிவையும் எட்டுவார்கள் என்று தோன்றவில்லை.

எல்லாவற்றையும் எட்டி இருந்தே பார்த்துக் கொண்டிருந்த முத்துக்குமாரின் உள்ளத்தில் ஏதோ சிந்தனை ஓடுகிறதென்று அவனுடைய முகம் காட்டியது. அவன் பரபரத்தான். மெள்ள “அண்ணா!” என்று அழைத்தான்.

“நான் என்ன சொன்னேன்? எதுவும் பேச வேண்டாம். போ. எப்படிப் பட்ட சிக்கலில் இருக்கிறோம் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு ஒதுங்கி இரு. போடா.”

“இல்லையண்ணா, வந்து...”

எரிச்சலோடு அவனைப் பார்த்துவிட்டு அவரே ஒதுங்கிக் கொண்டார். முத்துவின் முகம் சுண்டிப் போய்விட்டது. மென்மையான குணம் படைத்தவர் செங்கோடன். அவருடைய மனம் புண்பட்டு விட்டதோ? பேசாமல் ஒதுங்கி நின்று விட்டான்.

அன்றும் அங்குப் பேச்சு மட்டுந்தான் நடந்தது.

எதிர்பாராதது

வீட்டில் செங்கோடனும் முத்துக்குமாரும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

“முத்து, அங்கே ஏதோ சொல்ல வந்தாய்; என் மன இறுக்கத்தில் உன்னை முகத்தில் அடித்தாற் போல ஒதுக்கி விட்டேன். அதற்காக வருந்துகிறேன்.”

“ஐயையோ, என்ன அண்ணா இப்படிப் பேசுகிறீர்கள்? உங்கள் சொல்லை மீறியது என் குற்றந்தானே? நான் சின்ன பையன் என்னிடம் போய் வருத்தம் அது இது என்று... நீங்கள் தாம் என்னை மன்னிக்க வேண்டும்.”

“சரி,சரி. நீயும் சும்மா வந்திருக்கமாட்டாய்; என்ன சொல்ல வந்தாய்? சொல்லு, சொல்லு.”

அவர் இயல்புக்குத் திரும்பிவிட்டார். முத்து பேசினான். அவன் கையில் ஒரு படம். முதலிலேயே வரைந்து வைத்திருந்தான். அதில் அந்த மலையின் வரைபடம். பாறை உச்சியில் முன்பு இருந்த நிலை இடைவிட்ட கோடுகளால் காட்டப்பட்டிருந்தது. அதே பாறை இப்போது பாதையை முற்றிலும் அடைத்துக் கொண்டிருந்த நிலையையும் வரையப் பட்டிருந்தது. பாதி பாறை பள்ளத் தாக்கின் பக்கம் நீண்டு தொங்கினாற்போல் இருந்தது.

முத்து அந்தப் படத்தைச் செங்கோடனுக்குக் காட்டி, ஏதேதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். அவரும் கூர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவன் பேசி முடித்தான். மேற்கொண்டு எந்த விளக்கமும் அவருக்குத் தேவைப்படவில்லை. அப்படியே முத்துவின் கைகளைப் பிடித்து மகிழ்ச்சி பொங்கக் குலுக்கினார்.

முத்துக்குமார் சொன்ன செயல் திட்டம் தான் என்ன? ஓர் ஒழங்கற்ற உருட்டுக் கட்டையை வைத்துக் கொண்டு விளக்கினான். அந்தக் கட்டை பார்ப்பதற்கு சற்றேறக் குறைய பாதையை அடைத்துக் கொண்டிருந்த பாதையைப்போல் இருந்தது. அதை மேசையின் விளிம்பில் சரிபாதி வெளியே நீட்டிக் கொண்டு இருக்குமாறு வைத்தான்.

“அண்ணா, இந்தக் கட்டையின் புவி ஈர்ப்பு மையம் மேசையின் விளிம்புக்குச் சில மில்லி மீட்டர்களே உள்ளடங்கி இருக்கிறது. அதனால் கட்டை கீழே விழவில்லை.”

செங்கோடன் அவன் என்ன சொல்ல வருகிறான் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு அவனை வியப்பாகப் பார்த்தார். ஆனாலும் அவன் முழுவதும் சொல்லி முடிக்கட்டும் என்று பொறுமையாகக் கேட்கலானார்.

“அண்ணா, இப்போது அந்தக் கட்டையை வெளிப்பக்கம் நகருமாறு என் விரல்களால் மெள்ளச் சுண்டுகிறேன். ஒன்று, இரண்டு மூன்று.”

கட்டை மேசையை விட்டுக் கீழே விழுந்தது.

“இது சிறு கட்டையானதால் தட்டி நகர்த்திவிட்டேன். ஆனால் பெரிய பாதையை எப்படி நகர்த்த முடியும்? முடியுமென்றாலும் பாதைக்கும் மலைக்கும் இடையே சிறிது இடைவெளியும் இல்லையே. மீண்டும் பாருங்கள். கட்டையை முன் போலவே வைக்கிறேன். புவி ஈர்ப்பு மையத்தை மேசைக்கு வெளியே விழ வைக்க இப்போது வேறு முறை”

மேசைமேல் இருக்கும் கட்டையின் முனையைக் கைவிரலால் மென்மையாகத் தூக்கினான். அது சாய்வாக மேல் எழும்பியது. இரண்டு அங்குலத்திற்கு மேல் தூக்கியவுடன் கட்டை சறுக்கி மேசையைவிட்டுத் தரையில் விழுந்தது.

“டேய், முத்து! உன்னை இன்னும் சிறிய பையனாகவே நினைத்து ஒதுக்கியதற்கு உண்மையில் வருத்தப்பட

வேண்டியவன் நான்தான். நான் பெரிய பொறிஞன்; ஆனால், அடிப்படை இயற்பியலை மறந்து விட்டேன். உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கிறேன்.”

அப்போதே மளமளவென்று மின்னுற்பத்தி நிலைய அதிகாரிகளோடு தொடர்புகொண்டு பாதையை அகற்ற விரிவான ஆலோசனைகளைச் சொன்னார்- இல்லை, இல்லை- ஆணைகளைப் பிறப்பித்தார்.

செங்கோடன், என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைத் தெளிவாகவும் விரிவாகவும் விளக்கிச் சொல்லியிருந்தார்.

மறு நாள் மளமளவென்று வேலைகள் நடந்தன.

ஒருவர் சொன்னார்,

“சரிங்க, ஐயா. பாதையைத் தூக்கவும் அதற்கான வழிகளை உருவாக்கவும் நேரமும் உழைப்பும் அதிகம் ஆகுமே. அதற்குப் பதிலாகச் சாலையின் விளிம்பில் பதிக்கப்பட்டுள்ள பாதைக் கட்டுக் கற்களை அகற்றிவிட்டால், புவி ஈர்ப்பு மையம் வெளியில் விழுந்து, பாதை பள்ளத் தாக்கில் சரிந்து உருண்டு ஓடிவிடாதா?”

செங்கோடன் சொன்னார்.

“அதையும் யோசித்தேன். அந்தக் கற்களை அகற்றப் பணியாளர் எங்கு நின்று கொண்டு அதைச் செய்வார்? பாதைக் கடியில்தானே. அப்போது பாதை சரிந்தால் என்ன ஆகும்.? அவர் மேலே தானே உருளும்? அவர் நசுங்கிவிட மாட்டாரா? அந்த மாதிரி ஆபத்தில் யாரையும் சிக்க விட அனுமதிக்க மாட்டேன். கூடுதலாகச் சிறிது நேரம் ஆகலாம். ஆனால், ஆபத்து இல்லாத வழி இது.”

“ஆமாம், ஆமாம். ஐயா சொல்வது சரிதான்.”

ஐம்பது டன் எடையைக் கையாளக் கூடிய பத்துத் திருகு எழுப்பிகள் கொண்டு வரப்பட்டன. மலையோரம் பாதையை

ஒட்டிய பகுதியைச் செதுக்கத் தொடங்கினார். பாறைக்கு அடியில் மூன்றடி அகலமும் மூன்று அடி ஆழமும் கொண்ட வாய்க்கால் வெட்டப்பட்டது. தளர்ந்த தரைப் பகுதியானதால் எளிதில் தோண்டிவிட்டனர்.

மூன்று அங்குல கனமுள்ள ஐந்து எஃகுப் பலகைகள் வைக்கப்பட்டு, அதன் மேல் ஐந்து திருகு எழுப்பிகளை வைத்தனர். அதை இயக்க ஐந்து திறமிக்க பணியாளர் அணியமாயினர். பழநியப்பன், செங்கோடனிடம் கேட்டார்,

“ஐயா, ஐந்து எழுப்பிகள் போதுமா?”

“போதுமென்றே நினைக்கிறேன். நாம் பாறையின் முழு எடையையும் தூக்கப் போவதில்லை. பாறையை ஆறு அங்குல உயரம் தூக்கினால் போதும். நம் வேலை முடிந்துவிடும்.”

அன்று பாறையை அகற்றிவிடுவார்கள் என்று எங்கும் பரவலாகப் பேசப்பட்டதால் பல குடியிப்புக்களில் இருந்தும் மக்கள் வந்து குழுமி வேடிக்கைப் பார்க்கலானார்கள். அவர்களில் பல பருவத்துப் பெண்களும் இருந்தனர். இளம் பெண்களைக் கண்ட இளம் பணியாளர்களுக்கு உற்சாகம் பொங்கியது.

எழுப்பியை இயக்கத் தொடங்கினார். ஐந்து பேரும் தங்கள் சக்தியை ஒருசேரப் பயன்படுத்த “ஐலசா” போட்டு ஒரே நேரத்தில் தூக்கு கம்பியைச் சுழற்றுவர். அவர்களுடைய உற்சாகம் அவர்கள் போடும் “ஐலசா” பாட்டில் தெரிந்தது..

“ஓ..ஓஓ ஐசா போடு”

“ஐசா”

“சீரா தூக்கு”

“ஐசா”

“எங்கடா பார்வை”

“ஐசா”

“வேலையைப் பாரு”

“ஐசா”

“அங்கே பாரு”

“ஐசா”

“கறுப்புப் பொண்ணு”

“ஐசா”

“சிவப்புச் சேலை”

“ஐசா”

“என்னைப் பாத்து”

“ஐசா”

“சிரிக்குது பாரு”

“ஐசா”

இப்படி வேடிக்கையாய் போனது “ஐசா” பாட்டு.

பாறை இரண்டு அங்குலம் தூக்கப் பட்டது. அப்போதே அனைவருடைய முகத்திலும் மகிழ்ச்சி பூத்தது.

இவர்கள் வேலை செய்து கொண்டிருக்கையில் அங்கு ஒரு ஜீப் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து பரளி மின்குடியிருப்பில் இருக்கும் மின் வாரிய மருத்துவர் இறங்கிச் செங்கோடனும் பழநியப்பனும் பேசிக்கொண்டிருந்த இடம் நோக்கி விரைந்தார். அவர் முகத்தில் பரபரப்புத் தெரிந்தது. அவர்கள் பேசிக் கொள்வதை முத்து தெளிவாகக் கேட்க நேர்ந்தது.

செய்தி இதுதான்: பரளியில் ஆக்க முகவர் ஒருவரின் மனைவிக்கு கருச் சிதைவு நேர்ந்து அரத்தப் போக்கு அதிகமாகி மோசமான நிலையில் இருக்கிறார். அவருக்கு உடனடியாகச்

சிகிச்சை செய்தாக வேண்டிய தேவை. ஒன்று, அந்தப் பெண்ணை மேட்டுப்பாளையம் கூட்டிச் செல்ல வேண்டும். அல்லது மேட்டுப் பாளையத்திலிருந்து ஒரு பெண் மருத்துவரை அழைத்து வந்து இங்கே சிகிச்சைக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். சாலையின் குறுக்கே இருக்கும் பாறை அகற்றப்படாமல் இருப்பதால் இந்த இரு வழிகளும் உதவியாக இருக்க முடியாத நிலை.

மருத்துவர் கைகளைப் பிசைந்து கொண்டார். இரண்டு பொறிஞர்களும் திகைத்துப் போயினர். வெவ்வேறு மாநிலங்கள்தாம்; ஆனாலும் மருத்துவர் வழக்கமில்லாத வழக்கமாக அந்தப் பெண்ணை முள்ளி மருத்துவ மனையில் ஒப்படைத்து முதலுதவியாக குளுக்கோசு ஏற்றச் சொல்லிவிட்டு வந்திருக்கிறார். முள்ளியில் மருத்துவர் இல்லாத நிலையில் அந்தச் செவிலியை முதலுதவி மட்டுந்தான் செய்யச் சொல்லிவிட்டு வந்திருந்தார்.

அந்த இடைவேளையில் முத்துக்குமார் மெள்ள நழுவிப் பாறையை மேல் எழுப்பிக் கொண்டிருக்கும் பணியாளர்களின் இடையே நுழைந்து ஒருவருடைய எழுப்பியை வாங்கிக் கொண்டு, தானே இயக்கத் தொடங்கினான். மேலும் அரை அங்குலமே எழும்பி இருந்த அந்த நேரத்தில்.....

“சோதா பையா”

“ஐசா”

“சோத்துக்கு வீங்கி”

“ஐசா”

“வேகமாப் போடு”

“ஐசா”

“இன்னுங் கொஞ்சம்”

“ஐசா”

“போகுது பார்”

“ஐசா”

பாறை நகர்ந்தது.. செங்கோடன் தற்செயலாய்த் திரும்பிப் பார்த்தார். திகைப்பின் உச்ச நிலைக்கே போய் அங்குப் பணியாளர்களோடு நின்று வேலை செய்து கொண்டிருந்த முத்துவைப் பார்த்தார். அவர் கண்டது கற்பனையா அல்லது உண்மையான காட்சியா? எல்லாம் கண் இமைக்கும் நேரத்தில் முடிந்துவிட்டதால் ஏதும் விளங்காமல் தன்னையே மறந்து நின்றார். ஏன்?

அந்தப் பெரும்பாறை “சரசர” வெனச் சரிந்து பள்ளத் தாக்கிற்குள் போய்க்கொண்டிருந்தது. போகும்போதே வழியிலிருந்த மரம் செடிகளை மழித்துக்கொண்டு சென்றது. இறுதியாக பள்ளத் தாக்கின் அடியில் ஒரு சிறு பாறை போலப் போய் ஒன்றுமறியாச் சாதுபோலப் படுத்துக் கொண்டது. அந்தப் பாறை சென்ற வழி புதிதாகப் போடப்பட்ட ஒரு மண்பாதையைப் போல் இருந்தது. அது மலையினின்று முன்பு இதே பாதையால் போடப்பட்ட மழிப்பு மண்பாதையின் தொடர்ச்சிபோல் அமைந்திருந்தது.

குழுமியிருந்தவர்களின் “ஓ..ஓ..ஓஓ” வென்ற மகிழ்ச்சிக் கூச்சலும் சீழ்க்கை ஒலியும் விண்ணை முட்டின. செங்கோடனை அப்படியே அலேக்காகத் தூக்கித் தங்கள் மகிழ்ச்சியையும் நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொண்டனர்.

ஆனால், செங்கோடனின் மனம் அவரிடத்தில் இல்லை. மக்களின் மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்தில் அவர் மனம் பதியவில்லை. முத்துவின் செயல்பாடுகள் அவருடைய மனக் கண்ணில் மறையாமல் இருந்தன. அந்த இடைப்பட்ட நேரத்தில் பாறை விழுந்ததால் மோசமாகியிருந்த சாலையின் நிலைமையைக் கூட பொருட்படுத்தாமல் மருத்துவர், தான் வந்த ஜீப்பில் மேட்டுப்பாளையத்திற்கு விரைந்து கொண்டிருந்தார்.

முள்ளி மருத்துவ மனை

செங்கோடனின் மனத்தில் அந்தக் காட்சி திரும்பத் திரும்பத் தோன்றித் தோன்றி மறைந்த வண்ணம் இருந்தது. அஃது உண்மையா? அல்லது தன் மனக் கற்பனையா? உறுதியாகத் தெரியாமல் குமைந்துகொண்டு இருந்தார்.

“முத்துவா இப்படிச் செய்தான்? அவனிடமே கேட்டுவிடலாமா? ஊகம், அப்படி நிகழ வாய்ப்பே இல்லை. அப்படியே இருந்தாலும் என்னிடம் சொல்லாமலா இருப்பான்? நான் அவனிடம் கேட்கப் போய் எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதாகக் கேலி செய்து சிரிக்கப் போகிறான்! வேண்டாம். அந்த நினைவை மறப்போம்.” என்று முடிவெடுத்தார்.

ஆனாலும் அக்காட்சி அவ்வளவு எளிதில் அவர் மனத்தை விட்டு அகல்வதாய் இல்லை.

“அண்ணா, முள்ளி மருத்துவ மனை வரை போய் வருகிறேன். பாவம், அந்தப் பெண். என்ன பாடு படுகிறாரோ? மருத்துவர்கூட மேட்டுப்பாளையத்திலிருந்து ஒரு பெண் மருத்துவரை அழைத்து வந்து சிகிச்சை முடிந்து திரும்பவும் கொண்டு போய் விட்டுவிட்டு வந்து விட்டாராம். நானும் போய்ச் சும்மா பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்.”

“டேய், நீ எதற்கு அங்குப் போகிறாய் என்று நான் அறிவேன். இன்னும் அந்தக் காதலை நீ மறக்க வில்லையா? நீ செய்வது சரியா? சிந்தித்துப் பார். போய் வா”

முத்து முகம் நாணினான். ஒன்றும் பேசாமல் சரிவான பாதையில் இறங்கிப் போனான். இரண்டு கி.மீ. தூரம் நடந்து

இடப்பக்கம் திரும்பி நடந்து ஓடையைக் கடந்து சாராயக் கடை, உணவுக்கடைகளைப் பார்த்துக்கொண்டே மலைப் பாதையில் ஏற்றத்தில் நடந்து அந்த மருத்துவமனை இருந்த மலையின் அடிவாரத்தில் இருந்த பெரிய நிழல் தரும் மரத்தடியை அடைந்தான். அம்மரத்தைச் சுற்றி உட்காரக் காரையால் ஆன பெஞ்சுகள் அமைக்கப் பட்டிருந்தன.

அதற்கும் சீழே சமதளப் பரப்பில் அமைக்கப் பட்டிருந்த கிருத்துவ தேவாலயத்தையும் செவிலியர், பணியாளர் தங்கியிருக்கும் குடியிருப்புப் பகுதியையும் பார்த்தான்.

அதே நேரம் அங்கிருந்து ஒரு பெண் மருத்துவ மனையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் அவனருகே நெருங்குமுன் அவளை வியப்புடன் பார்த்தான். ஆம் அவன் யாரை மனத்தில் நினைத்திருந்தானோ அவளேதான்! ஆனாலும் அவனால் நம்ப முடிவில்லை. அருகில் வந்ததும் கேட்டான்.

“செலீனாவா? என்ன ஆச்சரியம்! முற்றிலுமாக மாறி இருக்கிறாயே! உன் முழு உடல் மறைத்த அங்கி இல்லை. தலை முடியை மறைக்கும் துணி இல்லை. வண்ணச் சேலையில் உள்ளம் கவரும் வனப்புடன்... நீ செலீனாவே தானா? இல்லை அவளுடைய தங்கையா?” மூச்சு விடாமல் பேசினான்.

“முத்து! போதும் பரிகாசம். நான் உன் செலீனாவே தான் ஆனாலும் கிருத்துவக் கன்னிகைதான். மருத்துவச் செவிலிதான். நீண்ட இடைவெளி... என்னை மறந்து விட்டாயோ என்று எண்ணினேன்.”

வெட்டவெளி, பட்ட பகல்; ஆனாலும் அங்குப் பெரும் பாலும் மனித நடமாட்டமே இருக்காது. செலீனா தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள இயலாமல் முத்துவை இறுக அணைத்துக் கொண்டு நீண்ட நேரம் அழுத்தமாக முத்தம் இட்டாள். ஆனால் முத்து அவளை மெல்ல அணைத்துத் தலையை வருடிக் கொடுத்தான். விலகியபின் அவள் பேசினாள்.

“முத்து! நான் மாறிவிட்டதாகக் கூறினாய். ஆனாலும் நீதான் மிக மிக மாறி இருக்கிறாய். உன் முகத்தில் ஒளி அதிகரித்திருக்கிறது.”

“ஒரு வாரமாக நிழலிலேயே இருந்தேன். இப்போது வெயிலின் ஒளியில் அப்படித் தோன்றுகிறேனோ? இல்லை, நீண்ட நாட்கள் கழித்து என்னைப் பார்த்த மயக்கத்தில் உனக்கு அப்படித் தோன்றுகிறதோ, என்னவோ?” சிரித்தான்.

“இறுக அணைப்பாயே. அழுந்த முத்தமிடுவாயே. இன்று அப்படிச் செய்ய வில்லையே. ஏன்? என் தழுவலுக்கும் முத்தத்திற்கும் ஈடாக இயங்க வில்லையே! என்னைத் தொட்ட போது அந்தப் பழைய காதல் உணர்வு எனக்குத் தோன்றவில்லையே. பட்டுப் போன மரம் ஒன்றைக் கட்டிப் பிடித்தது போல்தான் இருந்தது. என்ன ஆயிற்று உனக்கு? இல்லை, இல்லை; முத்து, நீதான் மாறிவிட்டாய். என்னை மறந்துவிட்டாய். என்னை விட்டு விலகப் பார்க்கிறாய். என்னைப் புறக்கணிக்கக் கருதுகிறாய். ஏன்? முத்து, ஏன்? ஒன்று மட்டும் உறுதி. கிருத்துவச் சபையின் கட்டுப்பாடுகளை மீறி நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன். நீ என்னைக் கைவிட்டால் நான் உயிர் வாழ மாட்டேன். இஃது உறுதி.”

அவன் மார்பில் முகம் புதைத்து அழுதான். அப்போதும் அவன் ஆதரவாக முதுகை வருடிக் கொடுத்தானே யன்றி ஆரத் தழுவவில்லை. அந்த வருடல் அவளுக்கு நெருடலாகத்தான் இருந்தது. அவளுக்குக் கோபம் கோபமாய் வந்தது.

“செலீனா! உன் உணர்வுகள் முற்றிலும் உண்மையே. ஆனால், அது நான் உன்னை உதறித் தள்ளிவிடுவதற்காக என்று நீ நினைப்பதுதான் தவறு. நீ உன் மருத்துவப் பணியைக் கடமையை நிறைவேற்று. பிறகு, உன்னிடம் விளக்கமாகச் சொல்கிறேன். கண்ணைத் துடைத்துக் கொள்.”

இருவருமாக மருத்துவ மனைக்குச் சென்றனர். பத்துப் படுக்கைகள் கொண்ட அந்த மனையில் அன்று நான்கு பேர்கள்தாம் இருந்தனர். அதில் ஒருவர் பரளியிலிருந்து வந்த பெண்மணி. அயர்ந்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தார். செலீனா சொன்னாள்:

“அரத்தம் குறைந்து விட்டாலும் குலூகோஸ் ஏற்றினால் மட்டும் போதும்; சரியாகி விடுவார். இரண்டு பேர்களுக்கு வைரஸ் காய்ச்சல். இரண்டு நாட்களில் சரியாகிவிடும். இந்தப் பையன் காலை ஓடித்துக் கொண்டான். நல்ல வேளை அன்றைக்குச் சரியான நேரத்தில் எங்கள் மருத்துவர் வந்திருந்தார். கட்டுப் போட்டிருக்கிறார். சின்ன பையன் ஆனதால், இன்னும் பதினைந்து நாட்களில் எலும்புகள் கூடிவிடும். வீட்டுக்கு அனுப்பி விடுவோம்.”

அந்தப் பையனின் கன்னத்தில் செல்லமாகத் தட்டினாள். அவன் மகிழ்ந்து சிரித்தான்.

“அடடா, பார்த்தாயா? முத்து, உன்னை வரும் போதே பார்த்து விட்டு ஓடிவந்தேன். இந்தப் பையனுக்குக் கட்டுப் போடப் பஞ்சம் துணியும் கொண்டு வர மறந்துவிட்டேன். முத்து, நீ இங்கேயே இரு. நான் ஓடிப்போய் அவற்றைக் கொண்டு வந்துவிடுகிறேன்.” பதினை எதிர்பாராமல் ஓடினாள்.

“தம்பி, கால் வலிக்கிறதா?” என்று கட்டுப் போட்டிருந்த அந்தப் பையனின் காலை மெல்ல வருடிக் கொடுத்தான். பையன் திடுக்கிட்டான். ‘திருதிரு’ வென்று விழித்தான்.

முத்து, திரையிட்டு மறைத்திருந்த அந்தப் பரளிப் பெண்மணியை மெள்ள அணுகினான். உள்ளே அவள் அருகில் யாரும் இல்லை. மெதுவாக உறங்கிக் கொண்டிருந்த அப்பெண்ணின் வயிற்றுப் பகுதியைத் வருடினான். உடனே திரும்பி வந்து அந்தச் சிறுவனின் பக்கத்தில் நின்று கொண்டான். செலீனா விரைந்து மூச்சிறைக்க ஓடிவந்தாள். மாவுக் கட்டை விட்டுவிட்டு அழுக்கடைந்த கட்டுத் துணியைச் சுழற்றியவாறு கழட்டினாள். அப்போதுதான் கவனித்தாள். அந்தப் பையன் நீட்டியிருந்த காலை மடக்கிக் கொண்டு சப்பணமிட்டு உட்கார்ந்திருந்தான். திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

“என்னடா இது? கட்டுப் போட்ட காலை மடக்கிக் கொண்டிருக்கிறாயே, எப்படிடா? வலிக்க வில்லையா?”

“இல்லை, அக்கா,” என்றவன் சிறுவர்களுக்கே உரிய சுறுசுறுப்புடன் கட்டிலைவிட்டுப் பொத்தென்று கீழே குதித்தான். இயல்பாக அங்கும் இங்கும் ஓடினான்.

‘எலும்பு முறிவு ஏற்பட்டால் காலை அசைக்கக் கூட முடியாது. வலி உயிர் போகிற மாதிரி இருக்கும். நேற்றுத்தான் கட்டுப் போட்டோம்; இன்று இப்படி ஆடுகிறானே!’

செலீனாவால் வியப்பை அடக்க முடியவில்லை.

“அக்கா, இந்தக் கட்டை எடுத்து விடுங்கள். இதுதான் எனக்கு இடைஞ்சலாக இருக்கிறது.”

‘பெரிய மருத்துவரைக் கலந்து ஆலோசிக்காமல் எப்படிக்கட்டைப் பிரிப்பது?’ சிந்தித்தபடியே பேசினாள்.

“சரிடா. மற்றவர்களைப் பார்த்து விட்டு உன் வேலையைக் கவனிக்கிறேன். அதுவரை பொறுமையாக ஆடாமல் கொள்ளாமல் நல்ல பிள்ளையாய் இரு.”

இடையில் இருந்த இருவரின் உடல் வெப்பம், நாடித் துடிப்பு இவற்றைப் பார்த்து அட்டையில் குறித்துவிட்டு, அந்தப் பரளிப் பெண்ணைப் பார்க்கத் திரையை விலக்கினாள்.

மயக்க நிலையில் இருக்க வேண்டிய அப்பெண் இயல்பாக அமர்ந்து கொண்டு குமுதம் படித்துக் கொண்டிருந்தார். செலீனா மீண்டும் அதிர்ச்சி அடைந்தாள். இயல்பு நிலை திரும்ப இன்னும் ஒரு வாரமாவது ஆகும் என்று எண்ணி இருந்தவட்கு, அந்தப் பெண் முற்றிலும் குணமடைந்த நிலையினளாய் அமர்ந்திருந்ததைக் கண்டாள். ஒன்றும் புரியாமல் குழம்பினாள்.

செலீனாவைப் பார்த்த அவர்,

“வாங்க சிஸ்டர், நான் நன்கு குணமடைந்து விட்டேன் வலியோ சோர்வோ எதுவும் இல்லை. எல்லாம் உங்கள் சேவைதான். நீங்க நல்லா இருப்பீங்க”

வாய் நிறைய வாழ்த்தினாள்.

“உங்கள் பரளி மருத்துவரின் விரைந்த நடவடிக்கை யால்தான் இப்போது உங்களால் இப்படிப் பேச முடிகிறது. அவர் வந்து பார்த்துச் சொன்னால் நான் உங்களை விடுவித்திடுவேன். நாளை வந்து பார்க்கிறேன்.”

செலீனா அவனருகே வந்தவுடன், அவன் சொன்னான்.

“செலீனா, நாளைக்கு இதே நேரம் இங்கு வருகிறேன். உன்னோடு நிறைய பேச வேண்டும். அண்ணா, ‘எங்கே போய்விட்டான் இவன்?’ என்று சலித்துக்கொள்வார். நம் நடவடிக்கைகளை அவர் அறிந்திருக்கிறார். அதனால் சற்று அஞ்சுகிறார். நான் வருகிறேன். நாளை சந்திப்போம். இன்று இரவு நீ தூங்கப் போவதில்லை. அப்போது, நீ நம் முதல் சந்திப்பை நினைத்துக் கொண்டிரு.”

ஒரு முத்தம் கூட கொடுக்காமல் போய்விட்டான். அஃது அவளை வருத்தியது..

குடியிருப்பில் யானைக் கூட்டம்

செங்கோடன் முத்துவைப் பார்த்தார். அவன் முகத்தில் குழப்பமும் அமைதியின்மையும் தெளிவாகத் தெரிந்தது. ஏதேதோ கேட்க எண்ணியவர் ஒன்றும் கேட்காமல் விட்டு விட்டார். உண்மையில் அன்று இரவு தூங்காமல் இருந்தவன் முத்து தான். செலீனாவுடனான சந்திப்பு, காதல் எல்லாம் அவன் மனத்தில் சுற்றிச் சுற்றி வந்தன.

முத்து பத்தாம் வகுப்பு முடித்து, விடுமுறையில் வெளியூரிலுள்ள உறவினர் வீடுகட்குச் செல்லாத நிலை நேர்ந்தது. அதனால், அவனும் சில நண்பர்களும் கொல்லிமலைக்குப் பேருந்தில் சென்றார்கள். வளைந்து நெளிந்து செல்லும் குறுகிய சாலை. இருபுறமும் விளை நிலங்கள். நிறைய வாழைத்தோட்டங்கள். தென்னை, கமுகு மரங்கள். வல்வில் ஓரி ஆண்ட கொல்லிமலை. மன்னர்கள் பலர் ஓரிக்கு முன்னும் பின்னும் ஆண்டிருப்பார்கள். ஆனால் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னும் ஓரியின் பெயர் மட்டுமே பேசப்படுகிறதே. ஏன்?

அரப்பளீசுவரர் கோவிலும் அந்த அருவியும் ஓரி காலத்தில் பெரிதும் பேசப்பட்ட கொல்லிப் பாவையின் இன்றைய புதுப் பதுமையும் சங்க காலப் பெருமையை நினைவூட்டின. வந்து போகும் எத்தனை சுற்றுலாப் பயணிகளுக்கு வள்ளல் ஓரியைப் பற்றியும் கொல்லிப் பாவை பற்றியும் தெரியும்?

அங்கே இன்றும் சித்தர்கள் வாழ்கிறார்கள் என்ற நம்பிக்கை ஆங்கு வாழும் மக்கட்கு இருக்கிறது. அதை வைத்தே பல கதைகளும் செவிவழியாய் வந்து வாய்வழியாய்ச் சொல்லப்பட்டு வருகின்றன.

அருவியில் குளித்துவிட்டு வந்த முத்து ஒரு மரத்தடியில் உட்கார்ந்தான். மற்ற நண்பர்கள் அருவிக் குளியலை வீட்டுவிட மனமின்றிக் குளியலைத் தொடர்ந்தார்கள். அவன் அருகில் துறவி போலத் தோற்றமளித்த ஒருவரும் அமர்ந்திருந்தார். வேறு யாராயிருந்தாலும் சற்றுப் பயந்திருப்பர். ஆனால், முத்து சிறு வயதிலிருந்தே பயமறியாத இளங்கன்று. அதனால் அவன் கடவுளைப் பற்றிக் கூட சிறிதும் எண்ணியதே இல்லை.

அந்தப் புதிய மனிதரிடம் எப்படிப் பேச்சுத் துவங்கிய தென்றே தெரியவில்லை. அவர் பேச்சால் மிகவும் ஈர்க்கப்பட்டான். எவ்வளவு நேரம் பேசினார்களோ? என்ன பேசினார்களோ? அவன் மயங்கிப் போனான்.

அன்று மாலை வீடு திரும்பியவன் தன் வீட்டு மாடிப் பகுதியில் யாரோ புதிதாகக் குடி வந்திருப்பதைப் பார்த்தான். அப்பாவும் அம்மாவும் அது பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லையே.

இராசிபுரத்திற்குப் புதியதாக மாற்றலாகி வந்திருக்கும் மின்சார வாரியத்தின் உதவி செயற் பொறியாளராம். உடனே போய் அவர்களிடத்தில் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான். அவர் பெயர் செங்கோடன். அவர் மனைவியின் பெயர் உமாதேவி. மூன்றரை வயதான குழந்தையின் பெயர் தமிழ்ச்செல்வி. முத்துவுக்கும் அவர்களை மிகவும் பிடித்துவிட்டது. முத்துவை அவர்களுக்கும் மிகவும் பிடித்துவிட்டது. விடுமுறையானதால் எப்போதும் அவர்கள் வீட்டில் அந்தக் குழந்தையோடுதான் விளையாடிக் கொண்டிருப்பான்.

மீண்டும் ஒரு நாள் அவன் கொல்லி மலைக்குப் போனான். அந்தப் பெரியவரோடு மணிக்கணக்கில் பேசிக் கொண்டிருந்தான். இல்லை, இல்லை; அவர் பேசுவதை ணீவன் கூர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். விளைவு? அதன் பிறகு அவன் மட்டும் வாரம் இரண்டு நாட்களாவது அங்குப் போய் அவரைப் பார்த்து வரலானான்.

அவர் பெயர் நடேசக் கவுண்டர். விவசாயி. அவருக்குப் பிறப்பிடம் இருப்பிடம் எல்லாமே கொல்லிமலை தான். அங்கு

வாழ்பவர்க்கெல்லாம் மூலிகைகளைக் கொண்டு மருத்துவம் செய்வார். வியத்தகு விதத்தில் அநேகருக்கு நோயானாலும், அடிபட்ட காயங்களானாலும் எலும்பு முறிவு ஆனாலும் தன் மூலிகை மூலம் தீர்த்து வைத்து அந்தப் பகுதியில் மிகவும் பெயர் பெற்று விளங்கினார்.

ஏதோ அரவம் கேட்டு எண்ண ஓட்டம் கலைந்து எழுந்து உட்கார்ந்தான் முத்து. தோட்டத்தில் யானையின் பிளிறலோசை. 'ஆஃகா, யானைகள் வாழைத் தோட்டத்திற்குள் வந்து விட்டனவா? போய்ப் பார்ப்போம்.' அண்ணா அண்ணி விழித்துவிடாதிருக்க ஓசை படாமல் எழுந்து புறக்கடை கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே சென்று பார்த்தான். அவன் நினைத்தது சரியே. நான்கு பெரிய யானைகள் ஒரு குட்டி யானை. அப்போதுதான் நுழைந்திருக்க வேண்டும். இரண்டு வாழை மரங்களைச் சாய்த்திருந்தன. நடேசக் கவுண்டர் நினைவில் வந்தார். முத்து யானைகள் இருந்த பக்கம் முன்னே போனான். இரு கைகளையும் தட்டினான்.

யானைகள் சட்டென்று திரும்பி அவனைப் பார்த்தன. அவன் மீண்டும் கைகளைத் தட்டிக் கொண்டே முன்னேறினான். யானைகள் அவனைக் கண்டு மிரண்டன. முரண்டு பிடித்தன. முத்து மேலும் முன்னேறினான். அவை மெள்ள மெள்ளப் பின் வாங்கின. இதற்கிடையே செங்கோடனும் உமாவும் விழித்துக்கொண்டனர். அவனைப் பின் தொடர்ந்து சென்றனர். யானைகள் பின் வாங்கிய காட்சியைக் கண்ட உமா நம்ப முடியாமல் அதிர்ந்து, "ஆ!" என்று கத்த முயன்றவளின் வாயைச் செங்கோடன் தன் கையால் பொத்தினார். ஆனாலும் அவள் 'கிசுகிசு' வென்று பேசினாள்.

"என்னங்க இது?" என்றாள்.

"வா,வா. அவன் வருவதற்குள் நாம் ஒன்றும் தெரியாதது போல் போய்ப் படுத்துக்கொள்வோம்."

படுக்கையில் படுத்த செங்கோடனின் மனத்தில் முதல் நாள் இருந்த குழப்பம் நீங்குவது போல் ஓர் ஒளிக் கீற்று தோன்றுவதை உணர்ந்தார்.

செலீனாவின் ஏமாற்றம்

முத்து வெளியே புறப்பட்டான்.

"அண்ணி! முள்ளி வரையில் போய் வருகிறேன். அலுவலகத்திலிருந்து அண்ணன் வந்தால் சொல்லிவிடுங்கள்."

"ஏன் முத்து? அண்ணன்தான் இதை விட்டு விடு என்கிறாரே, விட்டு விடேன். ஒன்று சொல்லட்டுமா? நீ செய்வது எனக்கும் பிடிக்கவில்லை. உங்கள் காதலுக்கு மதத்தைத் தடையாக நான் சொல்ல மாட்டேன். ஆனால், அவள் ஒரு கன்னிகை. பயிற்சிகளினாலும் சடங்குகளினாலும் அவள் ஒரு துறவி போன்றவள். சட்ட முறையிலான எதிர்ப்புக்கள் வருமோ என்றுதான் அஞ்சுகிறேன். நீ வளர்ந்தவன். நாலும் தெரிந்தவன். ஆனாலும் எனக்குத் தெரியும் இந்தக் காதலில் வீழ்ந்தோர் எதையும் சட்டை செய்ய மாட்டார்கள். அவள் கன்னிகை என்று தெரியாமல் காதலிக்கவில்லை. தெரிந்தே தான் செய்திருக்கிறாய். இஃது என்ன ஞாயம்? அப்போதே ஒதுங்கியிருக்க வேண்டாமா?"

அண்ணன் இங்கு இல்லாததனால் இவ்வளவும் சொல்கிறேன். உன் சொந்த அண்ணன் இருந்தால் கூட இவ்வளவு உரிமையோடு பேசுவார்களா தெரியாது. ஒரு வேளை எங்களுக்கு அந்த உரிமை இல்லை என்று எண்ணுகிறாயோ, என்னவோ?"

"அண்ணி! நாளைக்கு ஊர் திரும்புகிறோம். தமிழ்ச்செல்விக்கு நாளைய மறுநாள் பள்ளி ஆரம்பம். அண்ணி, நீங்கள் இவ்வளவு நீண்ட அறிவுரை வழங்கும்படி நான் நடந்து கொண்டதற்கு வருந்துகிறேன். எல்லாம் நல்ல படியாகவே உங்கள் மனங் கோணாமல் நடக்கும். வருகிறேன்."

முள்ளி மலையின் அடிவாரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். அவன் முகத்தில் காதலியைக் காணப் போகும் மலர்ச்சி சிறிதும் இல்லை. அவன் வருகைக்காகக் காத்திருந்தவள் போல் செலீனா ஓடோடி வந்தாள். இன்றும் அவள்தான் அவனைத் தழுவிக்கொண்டாள்.

“முத்து, அந்தப் பையனையும் அந்த முள்ளிப் பெண்ணையும் நேற்று மாலை விடுவித்து விட்டோம்.. அவர்கள் குடும்பத்தினருக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி.”

“நீ கூடத்தான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியில் இருக்கிறாய். நாம் செய்த தொண்டினால் பிறர் மகிழ்ந்தால் அது நமக்கும் மகிழ்ச்சி தருகிறதே, அதற்கு ஈடு வேறு இருக்க முடியுமா?”

“முத்து, இந்த உன் பேச்சு எனக்கு அச்சத்தைத் தருகிறது.”

“இங்கேயே பேசுவதை விட, மலை உச்சியில் இருக்கும் முருகன் கோவிக்குப் போய்ப் பேசுவோமே. என்னைப் பொருத்தவரையில் முருகனும் உன் பரம பிதாவும் என்னைக் கண்டு கொள்ள மாட்டார்கள்”

“உன் பேச்சைக் கேட்டு என் உடலின் சக்தியெல்லாம் போய்விட்டதுபோல் இருக்கிறது. முத்து, என் கால்கள் நடுங்குகின்றன. என்னால் ஏறி வர முடியாது.”

அவள் முகம் வாடியதோடு கண்களில் கண்ணீரும் தளம்பி நிறைந்தது.

“நீ ஏறி வர வேண்டாம். நானே உன்னைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் விடுகிறேன்.”

படிகள் இல்லாத அந்தச் சரிவில் சாதாரணமாக ஒருவர் ஏறுவதென்பதே மிக்க கடினம். செலீனா சற்றும் எதிர்பாராத நிலையில் முத்து அவளை ஒரு பூப்போலத் தன் இரு கைகளாலும் தூக்கிக் கொண்டு விறுவிறுவென்று ஏறினான்.

செலீனாவுக்குத் தான் அந்தரத்தில் மிதப்பது போல் உணர்வு. அவளும் அவன் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு மகிழ்ச்சி பொங்க அவ்வப்போது முத்தங்கள் கொடுத்துக் கொண்டே இருந்தாள். மேலே சென்றதும் மெள்ள அவளை இறக்கி விட்டான்.

அவளை மேலுங் கீழும் பார்த்தான். அவள் ஒரு கன்னிகைப் பெண் போல் தோன்றவில்லை. கன்னித் தேவதையாகவே காட்சியளித்தாள். அவன் மனத்தைக் கவரவே பார்த்துப் பார்த்து அழகாக உடையணிந்து வந்திருப்பாள் போன்று இருந்தது. கிருத்துவ சபை உடைக் கட்டுப்பாட்டை வெகுவாகத் தளர்த்தியதால் செவிலி கன்னிமார்களும் மாறிவிட்டனர்.

முத்து கட்டுப்பாட்டோடு இருந்ததால் அத்து மீறும் எண்ணமே அவனுக்கு எழவில்லை. ஆனால் அவள் அதை எதிர்பார்க்கிறாள் என்பதை அவளுடைய கண்கள் வெளிப்படையாவே கேட்டுக் கெஞ்சின.

“செலீனா, நான் நாளைக்கு ஊர் திரும்புகிறேன்.”

“என்னை இத்தனை நாட்கள் கழித்துப் பார்க்க வந்தாய். என்னைப் பிரிந்து போவது உனக்கு வருத்தமாக இல்லையா?”

“என்னிடம் சில மாற்றங்களை உணர்கிறேன். அதைத் தெளிவு படுத்திக் கொண்டு மீண்டும் வருகிறேன். அதுவரை பொறுமையாய் இரு.”

“முடியாது. இரண்டு ஆண்டுகள் பொறுமையாக இருந்துவிட்டேன். இனி முடியவே முடியாது. நான் இந்தக் கணமே என்னை முழுமையாக உனக்குக் கொடுக்கிறேன். ஏற்றுக்கொள். எனக்கும் நீ வேண்டும்; முழுமையாக வேண்டும்.”

“செலீனா, உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள். வலிய வரும் உன்னை நான் ஏற்றால் அது காதலாகாது. உனக்கு எப்படிப் புரிய வைப்பது என்றே எனக்குத்

தெரியவில்லை.”

சினங் கொண்ட செலீனா, அருகே இருந்த செடியை நடுத்தண்டில் ஓடித்துவிட்டு எழுந்து கோவிலின் மறுபக்கம் போய் முத்துவுக்கு முதுகைக் காட்டியபடி நின்றாள்.

சில மணித்துளிகள் சென்றன. ஓரக் கண்ணால் முத்து வருகிறானா என்று பார்த்தாள். ‘ஓடிவந்து சமாதானப் படுத்தாமல் என்ன மெத்தனம்?’ மனத்திற்குள் பொருமினாள்.

முத்து வந்தான். அவளை அணைத்தபடி மீண்டும் பழைய இடத்துக்கே அழைத்துக் கொண்டு வந்தான்.

. அவள் உடைத்துவிட்டுச் சென்ற செடி எந்தவித மாற்றமுமின்றி முன்போலவே முழுச் செடியாய் இருந்ததைக் கண்டு திடுக்கிட்டாள்.

“முத்து! நான் உடைத்து விட்டுப் போன செடியா இது? இப்படி முன் போலவே இருக்கிறதே.”

ஆம் என்று கண்முடித் தலையசைத்தான்.

“எப்படி? எப்படி?”

“செலீனா, உன்னோடு நிறைய பேசவேண்டும். அதற்கு இது நேரமன்று. வந்து பத்து நாட்களுக்கு மேல் ஆகிவிட்டன. விட்டு வந்த வேலைகளை முடித்துவிட்டு மீண்டும் வருவேன்”

“முத்து, என்னைக் கைவிட மாட்டாயே?”

“நீ இன்றி நான் வாழ்வேனா? என்னைப் புரிந்துகொள். நான் குழம்பி இருக்கிறேன். ஆனால் அதற்குக் கரணியம் நம் காதல் இல்லை. அதில் நான் தெளிவாய் இருக்கிறேன்.”

ஒரு குழந்தையை முத்தமிடுவது போல் மென்மையாக அவள் இதழ்களில் முத்தமிட்டான். மீண்டும் அவளைப் பூப்போலத் தூக்கிக்கொண்டு கீழே இறங்கினான்.

“செலீனா, போய் வருகிறேன்.”

அவள் முகம் இறுகி இருந்தது. அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஆறாகப் பெருக்கெடுத்து இறங்கியது. விடு விடு வென்று ஓடித் தன் வீட்டிற்குள் போய் விட்டாள். எல்லாவற்றையும் தொலைத்து விட்டவனைப் போல் முத்து மெல்ல அத்திக்கடவு நோக்கி நடந்தான்.

இதற்கிடையே அத்திக்கடவு இல்லத்தில் செங்கோடனின் மனைவி உமா, தொலைபேசி (மின் நிலையங்கள், அலுவலகங்கள் அதிகாரிகளின் இல்லங்கள் இடையே தொடர்பு கொள்ள அமைக்கப்பட்ட தொலைத் தொடர்பு ஏற்படுத்தும் கம்பிப் பாதை அமைப்பு. சில கட்டுப்பாட்டு அறைகள் மூலம் கண்காணிக்கப் படுவது இன்டர்காம்) மூலம் அலுவலகத்தில் இருந்த தன் கணவனை அழைத்தாள்.

“என்னங்க, முத்து முள்ளிக்குப் போய்விட்டான். சொல்லச் சொன்னீர்களே; அதுதான் கூப்பிட்டேன்.”

நேர் கீழே இருந்த அலுவலகத்திலிருந்து வெளியே வந்த செங்கோடன் இருபது படிகளில் விரைந்து ஏறி வீட்டை அடைந்தார். வீட்டிற்குள் போகாமல், வெளியிலேயே காத்திருந்த தன் மனைவியை,

“உமா! வா, வா.”

தோட்டத்துக்குப் போனார். உமா பின் தொடர்ந்தார்.

முந்தைய இரவு யானை ஓடித்துப்போட்ட வாழை மரங்களைப் பார்த்த உமாவின் முகத்தில் குழப்பம் தோன்றியது. அந்த வாழை மரங்கள் எந்தவித சேதமுமின்றி முன்பு போல் முழுமையாக நிமிர்ந்து நின்றிருந்ததைக் கண்டு வியந்தனர். யானைகள் வாழை மரங்களை அழித்ததை அவர்கள் கண்கூடாகக் கண்டவர்கள். செங்கோடனுக்குக்

கொஞ்சம் கொஞ்சம் புரிந்ததுபோல் இருந்தாலும் உறுதி செய்து கொள்ள விரும்பினார்.

“என்னங்க இது? ஒரே ஆச்சரியமாக இருக்கிறது! இந்த இரண்டு வாழை மரங்களும் யானையால் முறிக்கப் பட்டிருந்ததைப் பார்த்தேனே!. அந்தச் சுவடே இல்லாமல் முழு மரமாக நிற்கின்றனவே! என்னால் நம்ப முடியவில்லையே!”

“என்னாலுந்தான்.”

சோர்ந்த முகத்தோடு திரும்பி வந்த முத்துவை அப்போதும் எதையும் கேட்கத் தயங்கி விட்டுவிட்டார்.

மறுநாள் அவரது மனைவி, மகள் இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு முத்து கோயம்புத்தூருக்குப் போனான். அதன் பிறகு இராசிபரம் போவார்கள்.

பேருந்து அந்தப் பாறை கிடந்த இடத்தைக் கடந்து செல்லும் போது, இயல்பாகவே அவன் மலை உச்சியையும் அதன் நேர் கீழே பள்ளத்தாக்கையும் பார்த்துக் கொண்டே போனான். எப்போதும் ஓர் இளைஞனுக்கே உரித்தான கலகலப்புடன் இருக்கும் முத்து, அன்று அமைதியாய்ப் பயணம் செய்தது உமாவுக்கு என்னவோ போல் இருந்தது.

‘நல்ல பையன்! எல்லாம் அந்தக் காதலின் தாக்கந்தான்.’

உமாவால் பரிதாபப்பட மட்டுந்தான் முடிந்தது.

காதலில் விழுந்த கன்னிகை

1976-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதத்தில், இராசிபுரத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த செங்கோடனைப் பில்லூர் அணைக்கு மாற்றிவிட்டார்கள். அங்கு மின்னூற்பத்தி செய்யும் இரண்டாவது இயந்திரம் நிறுவனப்பணி அவருக்கு. அவரும் உமாவும் குழந்தை மணிமேகலையும் பில்லூர் போய்ச் சேர்ந்து விட்டனர்.

செங்கோடன் தன் மூத்த மகள் தமிழ்ச்செல்வியைச் சேலத்திலிருந்த அவருடைய பெற்றோர் வீட்டில் விட்டுவிட்டு அங்கேயே படிக்க ஏற்பாடு செய்துவிட்டு வந்தார்

அங்கு அவர்களுக்கு வாரிய வீடு ஒதுக்கப் பட்டிருந்தது. சுமை உந்தில் வீட்டுப் பொருட்களைக் கொண்டு செல்லும் போது முத்துக்குமாரும் உடன் சென்றான். அவன் அப்போது பொறியியல் இரண்டாம் ஆண்டு முடித்திருந்தான். இரண்டு நாட்கள் தங்கி உமாவுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்துவிட்டு இராசிபுரம் திரும்பிவிட்டான்.

அவன் விடை பெற்றுச் செல்லும் போது செங்கோடன் சொன்னார்:

“முத்து, நேரம் கிடைக்கும் போதும் விடுமுறைகளிலும் இங்கு வந்து விடு. மின் நிலையங்களைச் சுற்றிப் பார்க்கலாம். அனுபவ அறிவு பெறலாம். என்ன?”

“கண்டிப்பாக வருவேன் அண்ணா. அண்ணி, மணிமேகலை இவர்களைப் பார்க்காமல் என்னால் இருக்கமுடியாது.”

அவன் சொன்னபடியே அடிக்கடி வந்தான். இராயல் என்ஃபீல்டு துள்ளு உந்தில்தான் வருவான். பொதுவாக இரண்டு மூன்று நாட்கள் தங்குவான். ஆண்டு விடுமுறை என்றால் பத்து நாட்கள் கூட தங்கி விடுவான்.

ஒருமுறை வந்து தங்கியிருந்த போது, நள்ளிரவில் மணிமேகலைக்குக் கடுமையான காய்ச்சல் வந்து விட்டது. அத்தோடு, வாந்தியும் பேதியுமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தாள். உள்ளுக்கு எதைக் கொடுத்தாலும் உடனே வாந்தியாக வெளியேறி விட்டன. குழந்தை துவண்டே போனாள். அவளுடைய மோசமான நிலைமையைப் பார்த்த உமா அழ ஆரம்பித்து விட்டாள். உடனே மருத்துவரிடம் காட்டப் பரளிக் குப் போக வேண்டும்.

வாரிய வண்டிகளை எதிர்பார்க்காமல் துள்ளு வண்டியில் முத்து ஓட்டச் செங்கோடன் குழந்தையைத் தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டு கிளம்பி விட்டார்கள். அழுது கொண்டிருந்த உமாவிடம் முத்து கூறினான்.

“அண்ணி, பரளி மருத்துவரிடந்தான் போகிறோம். அவர் பார்த்ததும் உங்களுக்கு இணைத் தொலைப்பேசியில் செய்திகளைச் சொல்கிறேன். எல்லாம் சரியாகிவரும். கதவைச் சாத்திக் கொள்ளுங்கள்”

துள்ளுவண்டி விரைந்தது. சிறிது நேரத்தில் மறைந்தது. உமா வீட்டிற்குள் போனார்.

பரளியில் மருத்துவர் இல்லை. விடுப்பில் சென்றிருந்தார். அங்கிருந்த அலுவலர்கள் அவசரத்துக்கு முள்ளி மருத்துவ மனைக்குப் போகலாம் என்று யோசனை கூறினர். “அங்குள்ள செவிலியர் இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் உதவிட அணியமாய் இருப்பார்.” என்றார்கள். துள்ளுந்து முள்ளி நோக்கிப் பறந்தது. வழியைத் துல்லியமாகத் தெரிந்து வைத்திருந்ததால் முத்து எந்தத் தயக்கமும் இன்றி முள்ளி மருத்துவ மனையை அடைந்தான்.

“அண்ணா, நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள் நான் போய்ப் பார்த்து வருகிறேன்”

சரிவான பாதையில் இறங்கி நடந்து ஒரு வீட்டை அடைந்தான். சாத்தியிருந்த கதவைத் தட்டினான். தன் வாழ்க்கைப் பகுதியின் முக்கிய கதவு திறக்கப்பட இருப்பதை அப்போது அவன் அறிய மாட்டான்.

“யாராணு?” ஒரு பெண்ணின் குரல்.

“பில்லூர் அணை பொறிஞரின் குழந்தைக்குக் கடுங்காய்ச்சல். எங்கள் மருத்துவர் ஊரில் இல்லை. அதனால்தான் இங்கு வந்தோம். தயை கூர்ந்து உதவுங்கள்.”

குரலின் உணர்வைப் புரிந்து கொண்டிருப்பாரோ என்னவோ, வெளி விளக்கு ஒளி பெற்றது. கதவும் திறந்தது.

எதிரே முண்டு கட்டிய மலையாளப் பெண் தெரிந்தாள். ‘பருவ எழிலையும் உடல் வனப்பையும் ஒளிரும் முக அழகையும் அவள் எங்கிருந்து கொள்ளை அடித்துக் கொண்டு வந்திருப்பாள்?’ அந்த இக்கட்டான சூழ்நிலையிலும் அவனால் எப்படி அவ்வாறு நினைக்க முடிந்தது?

அவள் இயல்பாகக் கேட்டாள்.

“எங்கே குழந்தை?”

“மருத்துவ மனையில் குழந்தையின் அப்பா காத்திருக்கிறார். நான் போய் அழைத்துக் கொண்டு வருகிறேன்.”

“இரிக்கட்டும். நீங்கள் போங்கள். ஞான் பின்னால் வெரும்.”

அவன் ஓடினான். ஐந்து நிமிடத்தில் அந்தப் பெண், முழு கன்னிகைச் செவிலியின் உடையில், முகம் மட்டும் தெரியும் உடையில் வந்தாள். முதலில் குழந்தையை ஒரு கட்டிலில்

படுக்கப் போட்டு, வெப்ப மானியால் குழந்தையின் காய்ச்சல் அளவையும் கைகளைப் பிடித்து நாடித் துடிப்பையும் பார்த்துவிட்டு,

“காய்ச்சல் 103 டிகிரிக்கு மேல் இரிக்குது. பனிக் கட்டி ஒத்தடம் நெத்தியில் வைக்கணம். ஞான் இப்போ ஓர் ஊசி போடும். இரண்டு மணிக்கு பின்னாலே மருந்து கொடுக்கும். குழந்தையோடு கூடி இப்போ யார் இரிக்கும்?”

“அதை நான் செய்கிறேன் சிஸ்டர். அண்ணன் போய்க் குழந்தையின் அம்மாவைக் கூட்டி வரட்டும்.”

“சரி” என்ற செவிலி, முத்துவை விநோதமாகப் பார்த்தாள். “ஞான் போய் மருந்து கொண்டு வெரும். உன் பெயர் என்ன?” (இத்தோடு மலையாள வாடைப் பேச்சுப் போதும்)

“முத்துக்குமார். முத்து என்று கூப்பிடலாம்.”

அவள் மலைச் சரிவில் இறங்கி இருளில் மறைந்து போனாள். அரை மணி சென்று மீண்டும் வந்தாள். அவள் கையில் ஓர் இரண்டு லிட்டர் கண்ணாடிப் பாத்திரத்தில் தண்ணீரைப் போல் மருந்து இருந்தது

“முத்து, இந்த மருந்தை அரை மணிக்கொரு முறை இரண்டு தேக்கரண்டி கொடு. பனிக்கட்டி ஒத்தடத்தையும் நிறுத்தாதே. அவசரமாய் இருந்தால் வந்து கூப்பிடத் தயங்காதே.” அவள் சென்றுவிட்டாள்.

முத்து குழந்தைக்குப் பனிக் கட்டி ஒத்தடம் கொடுத்துக் கொண்டு இருந்தான். குழந்தை “உம்...உம்” என்று அனத்திக் கொண்டிருந்தான். இவனும் அயராது ஒத்தடம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். தண்ணீர் மருந்தையும் அரை மணிக்கொரு முறை தவறாமல் கொடுத்துவந்தான்.

இரண்டு முறை செவிலிப் பெண் வந்து பார்த்தாள். அதுவரையிலும் செங்கோடனும் உமாவும் வரவில்லை. இங்கே குழந்தைக்குக் காய்ச்சலும் குறையவில்லை.

“முத்து, எங்கே உன் அண்ணன் இன்னும் வரவில்லை? நீ ஒத்தடத்தை நிறுத்தாதே. இரவு முழுவதும் இந்தத் தண்ணீர் மருந்தையும் நிறுத்தாதே. ஞான் இன்னொரு ஊசி போடும்.”

அவள் ஊசி போட்டுவிட்டுப் போய்விட்டாள். முத்து தன் வேலையை மனம் தளராமல் இரவு முழுவதும் கண் விழித்துச் செய்தான். செங்கோடனும் உமாவும் வரவில்லை.

பொழுதும் விடிந்தது.

செவிலி வந்தாள். காய்ச்சல், நாடி இவற்றைப் பார்த்தாள்.

“என்ன, சிஸ்டர்? எப்படி இருக்கிறது காய்ச்சல்?”

“குறைந்து இருக்கிறது. இனி மருந்தினால் சரியாக்கி விடலாம். நிறைய தண்ணீர் கலந்த பாலை உள்ளூக்குக் கொடு. நிறைய கொடுக்காதே. வாந்தி எடுத்துவிடுவாள். அது சரி; எங்கே உன் அண்ணனும் அண்ணியும்?”

“வண்டி ஏதாவது பழுதாகியிருக்கும். அல்லது வழியில் யானை ஏதாவது வழியை மறித்து நின்று கொண்டு இருந்திருக்கும். வேறென்ன இருக்க முடியும்?”

அதே நேரம் துள்ளு உந்தில் செங்கோடனும் உமாவும் வந்து இறங்கினார்கள். உமா பதட்டத்துடன் ஓடி வந்தார்.

“எங்கே என் கண்மணி? முத்து, எப்படி இருக்கிறாள் மணி?”

“அண்ணி, பதட்டப் படாதீர்கள். காய்ச்சல் குறைந்து விட்டது. சிஸ்டர், இவங்கதான் என் அண்ணி. நீங்களே அவங்களுக்குச் சொல்லுங்கள்.”

“முத்து சொன்னது சரிதான். ஆனாலும் ஒரு நாள் தங்கி முழுமையாகச் சோதித்துப் பார்த்துவிட்டுப் பிறகு போகலாம். குழந்தையை முத்துவே நன்றாகப் பார்த்துக் கொள்ளும். பாவம் இராத்திரி பூரா அது தூங்கவே இல்லை. நல்ல தம்பி.”

“வழியில் யானை குறுக்கே நின்று கொண்டிருந்தது; நகரவே இல்லை. அதுதான் வர முடியவில்லை. அவன் என் சொந்த தம்பியாய் இல்லாவிட்டாலும் அதற்கும் மேல். உடன் பிறவாத் தம்பி. தங்கக் கம்பி.”

செவிலிப் பெண் முத்துவை ஒரு புதிரானப் புதியவனாகப் பார்த்தாள். இப்படி ஒரு தொண்டுள்ளம் கொண்டவனா? இப்போது அவள் அவனைப் பார்த்த பார்வை முற்றிலும் மாறுபட்டிருந்தது. அதே நேரம் முத்துவும் அவளைப் பார்த்தான். அவள் முன்பு தன்னைப் பார்த்ததற்கும் இப்போது பார்ப்பதற்கும் இருந்த மாற்றத்தை உணர்ந்தான். இருவர் பார்வைகளும் இணைந்தன. இயல்பாகவே இருவர் இதழ்களிலும் இன்பப் புன்னகை இழைந்து வெளிப்பட்டது. அவள் இதயத்தில் அவனும் அவன் இதயத்தில் அவளும் புகுந்துவிட்ட அதிசயத்தை உணர்ந்தனர். அதுதான் காதல் என்பதையும் உள்ளங்கள் புரிந்து கொண்டன. சில குறிப்பேடுகளில் இருந்து அவளுடைய பெயர் செலீனா என்று அறிந்து கொண்டான். எனினும், பெயர் சொல்லி அழைக்கத் தயங்கினான்.

ஆனால், யார் தன் காதலை மற்றவரிடம் தெரிவிப்பது? எப்படித் தெரிவிப்பது? இந்தக் கேள்வி ஆண்டாண்டு காலமாய்க் காதலர் மனத்தில் தோன்றக் கூடிய கேள்விதான். இவர்கள் மட்டுமென்ன விதி விலக்கா? இயல்பான தயக்கம். எனினும் ஏதாவது பேச வேண்டுமே என்று முத்துதான் பேசினான்.

“சிஸ்டர், குழந்தைக்கு இரண்டு லிட்டர் அளவுக்கு ஒரு மருந்து கொடுத்தீர்களே, அஃது என்ன மருந்து.”

செலீனா சிரித்தாள். “உண்மையில் முத்து, அது மருந்தே இல்லை. வெறும் தண்ணீர்தான்.”

“என்னது? வெறும் தண்ணீரையா இரவு முழுதும் விழித்திருந்து குழந்தைக்குக் கொடுக்கச் சொன்னீர்கள்? இஃது அநியாயம்.”

“பார்த்தீரா? தண்ணீர் என்றவுடன் எவ்வளவு அலட்சியமாய்த் தோன்றுகிறது! அதனால்தான் மருந்து என்று சொன்னேன். நீயும் அக்கரையோடு கொடுத்தாய். வாந்தியும் பேதியும் எடுத்ததால் குழந்தையின் உடலில் நீர் வற்றிவிட்டது. எது கொடுத்தாலும் வாந்தி எடுத்து விடுகிறாள். உடலில் நீர் அளவை உயர்த்த வேண்டுமே, அதனால் ஒரு லிட்டர் தண்ணீரில் ஒரு தேக்கரண்டி குளுகோசும் ஒரு தேக்கரண்டி உப்பும்கலந்து சிறிது சிறிதாக உள்ளுக்குக் கொடுக்கச் சொன்னேன். எளிய மருத்துவம். அதனாலேயே யாரும் அதை நம்பமாட்டார்கள்.”

மீண்டும் குழந்தையைப் பார்க்கப் போனார்கள்.

“அண்ணி, குழந்தை சற்றுத் தேறிவிட்டாள். கொஞ்சம் கொஞ்சம் பேசுகிறாள். இன்னும் ஒருநாள் வைத்துப் பார்க்கலாம் என்கிறார் சிஸ்டர். அதனால் இன்றிரவும் நானே இருந்து பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் வீட்டுக்குப் போங்கள்.”

“அதெல்லாம் முடியாது; ஒரு இரவு முழுவதும் உடம்பு சரியில்லாத இவளைப் பிரிந்து என் மனம் பட்ட பாடு! போதும் நான் இங்கிருக்கிறேன்; நீ போ வீட்டுக்கு”

முத்து செலீனாவைப் பார்த்தான்.

“ஆமாம் அக்கா, நீங்கள் போங்கள்; முத்து நன்றாகப் பார்த்துக் கொள்ளும். நானும் அடிக்கடி வந்து பார்த்துக் கொள்கிறேன். தைரியமாகப் போங்கள்”

ஒரு வழியாக உமாவைத் தேற்றி அனுப்பினர்.

முத்துவுக்குச் செலீனா சொன்ன வார்த்தைகள் வியப்பாய் இருந்தன. அதாவது தண்ணீர் நோய் தீர்க்கும் மருந்தாகப் பயன் பட்டிருக்கிறது. அதில் உள்ள உண்மையை அவன் உணர்ந்தான். மருந்து என்று சொல்லாமல் தண்ணீர் என்று சொல்லி இருந்தால் யாருக்குத்தான் நம்பிக்கை வரும்?

இதே நிலைதான் மூலிகை மருத்துவத்திற்கும். எளிதில் சுற்றுப் புறத்தில் கிடைக்கக் கூடிய இலை, தழை, வேர்கள் இவற்றை மருந்தாக ஏற்கத் தயங்குகின்றனர். ஆகையினால் மூலிகையின் உண்மையான சக்தியைக் குறைத்து மதிப்பிட்டுக் காலப் போக்கில் அதை ஒதுக்கியே விட்டனர்.

நடேசக் கவுண்டர் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

‘வெட்டுக் காயங்கள், புண்கள் இவற்றை மூலிகைகளையும் நாம் அன்றாடம் பயன்படுத்தும் சமையல் பொருட்களையும் கலந்து ஒரு மருந்து செய்து அதனால் புண்ணை ஆற்றுவதோடு, புண்ணோ, காயமோ இருந்த வடுகூட தெரியாமல் குணப்படுத்தியிருக்கிறேன். இன்ன மருந்தென்று சொன்னால் நம்பிக்கை கொள்ள மாட்டார்கள் அதனால் மருந்து எப்படித் தயாரிக்கப்பட்டது என்று சொல்ல மாட்டேன். என்னைப் போன்று வேறு சிலரும் அறிந்திருக்கக் கூடும். ஆயின் என்ன? அதன் மறையுள் யாருக்கும் தெரியாமல் எங்களைப் போன்றோரோடு மறைந்துவிட வேண்டியதுதான்.’

இதைப் போன்றே மஞ்சள் காமாலைக்கு மருந்து பல உண்டு. நல்லவேளை! இன்றும் மக்கள் அதில் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறனர். ஆங்கில முறை மருத்துவர்களும் அதை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள்.

இரவு முழுதும் மணிமேகலையின் அருகில் இருந்து பார்த்துக்கொண்டான். முதல் நாள் கண்விழித்திருந்தபோது கூடச் சற்று தூக்கத்தில் சொக்கினான். ஆனால் அன்று தூக்கத்தினால் சொக்கவில்லை. அடிக்கடி வந்து கவனித்துக்கொண்ட செலீனாவின் இளமை அழகிலும் அண்மையிலும் சொக்கிப்போய்விட்டான்.

செலீனாவும் அதே உணர்வோடு தூக்கங் கொள்ளாமல் முத்துவின் அண்மையை நாடித்தான் அடிக்கடி வந்தாள். பார்வைகள் கலந்தன. காதலும் முகிழ்ந்தது. ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டதாய் உணர்ந்தனர். குழந்தை மணி அயர்ந்து

தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். இவர்கள் இருவரும் தூக்கம் வராமல் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

மறுநாள் பகல் நேரத்தில் முத்துவும் செவிலியும் தனிமையில் சந்திக்க நேர்ந்தது. இல்லை, இல்லை; தனிமையில் சந்திக்கும் நிலையை உருவாக்கிக் கொண்டனர்.

“சிஸ்டர், உங்கள் பெயரென்ன?”

“முத்து, நான் உனக்கு சிஸ்டர் இல்லை. என் பெயர் செலீனா. உனக்கு நான் எப்போதும் செலீனாதான்.”

“செலீனா, செலீனா...”

“முதலில் முந்திய இரவு உன்னைப் பார்த்த போதே உன்னிடம் என்னை இழந்து விட்டேன். நேற்று இரவும் கண்விழித்து ஆற்றிய உன் தொண்டு மனப்பான்மை கண்டு உருகிவிட்டேன். முத்து, நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்.”

ஒரு கணம் முத்து ஆடிப் போனான்.

“நீ ஒரு கிருத்துவ கன்னிகை. உங்கள் சபையில் உன் மீது கட்டுப்பாடு இருக்காதா? அது நம் காதலுக்குத் தடையாய் இருக்காதா? அதனால்தான் என் உள்ளக் காதலைச் சொல்லத் தயங்கினேன்.”

“என் குடும்ப ஏழ்மை நிலையைச் சமாளிக்க நான் கன்னியாக மாற்றப்பட்டேன். அஃது ஒரு சடங்கு. சடங்குகள் பெண்ணின் உணர்வுகளை அழித்துவிடுமா? உன்னைப் பார்த்ததவுடன் அடக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த என் பெண்மை உணர்வுகள் விழித்துக் கொண்டன. உன்னை என் உயிராய் எண்ணுகிறேன். வீண் பேச்சு எதற்கு? நீயும் என்னைக் காதலிக்கிறாய் தானே? சொல். முத்து, சொல்”

முத்து அவளை நெருங்கினான். இரு கைகளாலும் வளைத்து அணைத்தான். அவள் உதட்டில் முத்தமிட்டான்.

“இதுதான் என் பதில்.”

மீண்டும் அவளை அணைத்த போது, அவளும் அவனை ஆர்வத்தோடு தழுவினாள். இப்போது அழுத்தமான முத்தம் நீண்ட நேரம் தொடர்ந்தது.

குழந்தை நன்கு குணமாகி விட்டதால், அவர்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பி விட்டனர்.

இந்த நிகழ்ச்சியின் போது பட்ட பாட்டினால் செங்கோடன் தன் குடும்ப அமைப்பை மாற்றிவிட முடிவெடுத்தார். தான் வேலை செய்து பொருள் ஈட்டுவது தனக்காகமட்டும் அன்று; தன் மனைவி மக்களை நல்ல நிலையில் வாழ வைக்கவும்தான். அதற்கான அடிப்படைத் தேவை, நல்ல கல்வியும், நல்ல மருத்துவ வசதியுந்தாம். அந்த இரண்டும் இங்கே கிடைப்பது அரிது.

சூழ்நிலையால் பாடம் சொல்லித் தர வரும் ஆசிரியரும் இதே மனநிலையில்தானே இருப்பார்? அவரிடம் நல்ல கல்வியை எப்படி எதிர் பார்க்க முடியும்?

சேலத்தில் உமாவும் குழந்தைகளும் செங்கோடனின் வீட்டிற்கு அவருடைய பெற்றோரோடு போய் இருக்க வேண்டும். செங்கோடன் அவ்வப்போது போய் இருவரையும் பார்த்து வருவார். அவர்களும் விடுமுறை நாட்களில் இங்கு வந்து தங்கிப் போகலாம். இப்படி முடிவெடுத்தனர்.

உமாவுக்குக் கணவரைப் பிரிந்திருக்க வேண்டுமே என்ற கவலை. ஆனாலும் அவர்கள் குழந்தைக்காக அல்லல் பட்டு அலைந்ததை நினைத்து ஒப்பினாள். உமாவும் குழந்தைகளும் வரும் போதெல்லாம் முத்து அவர்களுக்குத் துணையாக வருவான். முத்துவும் அடிக்கடி தன் துள்ளு உந்தில் தனியாகவும் வருவான். கரணியம் முள்ளியில் இருக்கும் தேவதை மட்டும் அன்று; வேறு ஏதோ கரணியமும் இருந்தது.

செலீனாவும் அவன் வரும் நாளை ஆவலோடு எதிர் பார்த்து ஏங்குவாள். அவனுடைய துள்ளுந்துவின் ‘படபட’ ஒலி அவளுக்குத் துல்லியமாகக் கேட்கும். அதைவிட வேகமாய் அவளுடைய இதயமும் துடிக்கும். அவன் வந்தபின் சிறு குழந்தை போல் குதித்து மகிழ்வாள்.

செலீனாவின் பழைய நினைவுகள் அவளுடைய கண்களில் நிறைந்த கண்ணீரைப் போல் அவளுடைய மனத்தில் நிறைந்து நின்றன. தன்னுணர்வு பெற்றுத் தன் கடமைகளைக் கவனிக்கக் கிளம்பினாள் செலீனா.

பழைய றீனைவுகள்

முத்துக்குமார் பத்தாம் வகுப்புத் தேர்வுகள் எழுதிவிட்டு விடுமுறையில் வேறு உறவினர் ஊர்களுக்குப்போகாமல் இருந்தான். மேல் பகுதியில் குடியிருந்த பொறிஞரின் குழந்தை தமிழ்ச்செல்வியோடு விளையாடிக் கொண்டிருந்த நேரம் போக மற்ற நேரங்களில் தற்செயலாகத் தன் வீட்டில் கிடந்த மூலிகை மருத்துவம் என்னும் புத்தகத்தைப் படிக்க நேர்ந்தது. அதில் ஈடுபாடு கொள்ளலானான். சிறு வயது ஆனதால் அதில் குறிப்பிடப் பட்டிருந்த செய்திகள் அவனுக்கு வியப்பளித்தன. நாம் உணவாகக் கொள்ளும் கீரைகளும் மருத்துவ குணமுள்ள மூலிகைகளே. தோட்டத்தில் வளர்ந்திருக்கும் துளசி முதலிய செடிகளும் மூலிகையே. ஆனால் நாம் அவற்றைப் பயன்படுத்துவதில்லையே! அதற்கும் மேலே சிந்தனையை அவன் போக விட்டதில்லை.

இராசிபுரத்திலேயே 11-ஆம், 12-ஆம் வகுப்புகள் படித்துச் சிறப்பான முறையில் தேர்ச்சி பெற்றான். அந்த விடுமுறையில் கொல்லிமலைக்கு அடிக்கடி நண்பர்களுடன் சென்று காடு மலைகளைச் சுற்றி அருவியில் நீராடி வருவான். முத்துவுக்கு முன்பு தான் படித்த மூலிகைகளின் றீனைவு வரும். மற்ற நண்பர்களுக்குக் கொல்லிமலையைச் சுற்றுவது சலித்துப் போய்விட, அவர்கள் யாரும் முத்துவோடு அங்குப் போவதைத் தவிர்த்தனர். ஆனால் முத்து தொடர்ந்து சென்று வந்தான்.

மூலிகைகள் பற்றிப் பலரிடம் பேச்சு கொடுத்துப் பல புதிய செய்திகளைத் தெரிந்து கொண்டான். என்ன தெரிந்து கொண்டு என்ன ஆகப் போகிறது? அவற்றைப் பயன்படுத்த யாரும் முன்வருவது இல்லையே. அவனை அடிக்கடிப் பார்த்த சிலர் அனுடைய மூலிகை ஆர்வத்தைக் கண்டு,

“தம்பி, இங்கே நடேசக் கவுண்டர் என்பவர் மூலிகைகளைப் பற்றி றீறைய தெரிந்து வைத்திருக்கிறார். றீ அவரிடம் போனால் றீறைய புதிய செய்திகளைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.” என்றனர்.

நடேசக் கவுண்டரை அவன் முன்பே அறிந்திருந்தான். இடையில் தொடர்பு விட்டுப்போய் இருந்தது. இப்போதுதான் அவரது வீட்டைத் தேடிப் போனான்.

அவர் இருப்பிடத்தைக் கேட்டறிந்து அவரை நாடிச் சென்றான். சீமை ஓடு போடப்பட்ட தாராளமான சிறிய வீடு. அதை இரண்டாகப் பிரிக்கும் ஒரு சுவர். உள்ளே போய் வரச் சிறிய வழி. பின் பகுதி சமையற்கட்டு. முன்புறம் வசிக்குமிடத்தில் கயிற்றுக் கட்டில். வெளிப்புறம் ஒரு மரக் கதவு. அதற்குத் தாழ்ப்பாளோ பூட்டோ கிடையாது. அந்தக் கதவுகூட வாடைகாற்றைத் தடுக்கத்தான். வீட்டைச் சுற்றிக் காடு(அதாவது வயற்காடு). வயலை ஓட்டி ஒரு சிற்றோடை. அதுதான் விவசாயம் செய்ய நீர் தரும். இரண்டு மகன்கள், நல்ல படிப்பு. இருவருக்கும் திருமணமாகிவிட்டது. அயல்நாடுகளில் நல்ல ஊதியத்தில் வேலை. நாமக்கல்லுக்குச் செல்லும்போது பையன்கள் மருமகன்கள் பேரப்பிள்ளைகளோடு தொலை பேசியில் காத்திருந்து பேசுவார். வாழ்க்கை நடத்த பிள்ளைகளின் கையை எதிர் பார்ப்பதில்லை. தேடி வருவோர்க்கு மூலிகை வைத்தியம் செய்வார். பாம்புக்கடி, காய்ச்சல் போன்றவற்றுக்கு மருந்து அவரிடம் அணியமாக இருக்கும். அவரிடம் ஆரம்ப றீலையிலேயே வந்துவிடுவதால் அவரால் உறுதியாகக் குணப்படுத்திவிட முடிந்தது. இவ்வளவு செய்திகளையும் முத்து, பார்த்தும் அவரிடம் கேட்டும் தெரிந்து கொண்டான்.

அவன் மூலிகைகளைப்பற்றி அவரிடம் கேட்டதும் புன்னகைத்துக் கொண்டார்.

“தம்பி, இங்கே வேறு வழியின்றி வரும் மக்களுக்குச் சிறுசிறு கை வைத்தியம் செய்கிறேன். றீயோ நகரத்தில் வசிக்கிறாய். அங்கு ஆங்கிலமுறை வைத்தியம் கிடைக்கிறது, உடனடியாகக் குணமும் ஆகிறது. இந்த மூலிகை மருத்துவத்தை யார் ஏற்பார்?”

“உண்மைதான் ஐயா. ஆனாலும் சில இக்கட்டான வேளைகளில் இந்த மருத்துவமும் உதவக் கூடும். மேலும் நம்பி வருபவர்களை இதன் மூலம் குணப்படுத்தலாம் அல்லவா?”

பல மூலிகைகளின் அதிசய குணங்களை அவர் கூறிய போது, ஏதோ மாயமந்திரக் கதை போல் இருந்தது. எவ்வளவோ தெரிந்து வைத்திருந்த அவர் சில அபூர்வ மூலிகைகளைப் பற்றிச் செவி வழியாகத்தான் அறிந்து கொண்டார் என்றும் சில உயிர் காக்கும் மூலிகைகள் எங்கே இருக்கின்றன என்று தெரியவில்லை என்றும் சொல்லி வருந்தினார்.

ஒரு விந்தையான நிழ்ச்சியைச் சொன்னார்.

சுற்றுலா வந்த பயணி ஒருவர் அடர்ந்த காட்டினூடே காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு, ஆய்வுள்ள ஓடையில் கால் கை கழுவிக்கொண்டு, பல் துலக்க அங்கிருந்த செடி ஒன்றின் குச்சியை ஒடித்துப் பல் துலக்கிக் கொண்டு அருகிலுள்ள பெரிய ஓடையில் குளிக்க வந்தவர், நீரை வாயில் நிறைத்துக் கொப்பளித்து உமிழ்ந்திருக்கிறார். நீரில் வெண்மையான பொருள்கள் விழுந்தன. உற்றுப் பார்த்த அவர் திடுக்கிட்டுப் போனாராம். அவ்வளவும் அவருடைய பற்களாம். ஆட்டாமல் அசைக்காமல் தானாகவே அத்தனையும் விழுந்து விட்டனவாம். குச்சியை எங்கு உடைத்துக் கொண்டு வந்தோம் என்று ஆன மட்டும் தேடிப் பார்த்தும் செடி இருந்த இடமும் செடியின் அடையாளமும் தெரியவே இல்லையாம்.

அவர் பொய்ப்பல் கட்டிக் கொண்டிருப்பார். ஆனால் அந்தச் செடியைக் கண்டுபிடித்திருந்தால் மரத்துப் போக ஊசியே போடாமலும் வலியின்றியும் பற்களைப் பிடுங்க அந்த மூலிகை பயன்பட்டிருக்கும் அல்லவா? அதன் பிறகு பல் தேய்க்க நினைப்பவர்கள் செடிகளிலிருந்து குச்சிகளை ஒடிப்பதில்லை. ஆனால் இஃது உண்மை நிகழ்ச்சி.”

இருவரும் சிரித்தார்கள்.

“எல்லாரும் சொல்கின்ற கதையொன்று உண்டு. அதாவது, கீரியும் பாம்பும் ஒன்றுக்கொன்று பகை பிராணிகள். ஏன் பகை? ஏன் சண்டையிட்டுக் கொள்கின்றன என்பதும்

தெரியாது. கீரியானது பாம்பைக் கடித்துக் கொண்டு விட்டாலும், சண்டையின்போது பாம்பும் கீரியைக் கடித்திருக்கும் அல்லவா? பாம்பு கடித்த நஞ்சினால் கீரிப்பிள்ளை இறந்துவிடக் கூடும் அல்லவா? . அதனால் கீரி விரைந்து ஓடி நஞ்சு முறிக்கும் மூலிகை அதிமதுர செடியின் வேரைத் தோண்டி மென்று விழுங்கி . உயிர் பிழைத்து விடுமாம். நீலி அல்லது நீல அவுரி கூட நஞ்சு முறிக்கும் மூலிகைதான். பாம்புப் பிடிப்பவர்கள் அதைப் பொடி செய்து வைத்திருப்பர். இன்னொரு வேடிக்கை பாம்புக்குப் பால் வார்த்தல். பாம்பு பால் குடிக்காது என்பதை ஏன் யாரும் ஏற்பதில்லை? மூட நம்பிகைகை தான்!”

கதைபோல ஆர்வத்தைத் தூண்டும் வகையில் சொல்லுவார். ஆனால் அவர் சொன்ன இன்னொரு செய்தி அவனை மிகவும் பாதித்து விட்டது. கல்லூரியில் சேர்ந்த பிறகு படிப்பில் மூழ்கிப் போன அவன் அவர் சொன்னதை முற்றிலுமாக மறந்தே போனான். இல்லை, இல்லை. மறந்துவிட்டதாக எண்ணி இருந்திருக்கிறான். பிற்காலத்தில் அந்த நினைவு மீண்டும் வந்து அவன் வாழ்க்கையில் பெருந்திருப்பமாக மாறப் போகிற தென்பதை அவன் அறியவில்லை.

சேலத்தில் உள்ள அரசினர் பொறியியல் கல்லூரியிலேயே இயந்திரவியல் பிரிவில் சேர்ந்து கொள்வதில் அவனுக்கு எந்தத் தடையும் இல்லாமல் போனது. விடுமுறை கிடைக்கும் போதெல்லாம் பில்லூர் அணைக்குச் சென்று வருவான். அங்கு மின்னூற்பத்தி இயந்திரம் நிறுவப்படுவதை நேரில் காணும் வாய்ப்பைப் பெற்றான். செங்கோடனும் முக்கிய பாகங்கள் நிறுவும் போது முத்துவை வரச் சொல்லுவார். அவனும் தவறாமல் போய் ஓரிரு நாட்கள் தங்கியிருந்து பார்த்துவிட்டுத் திரும்புவான். இப்படிப் போய் வந்து கொண்டிருந்த காலத்தில்தான் அவன் காதலில் விழுந்தான். அவன் பார்வையில் நடேசக் கவுண்டர் சொன்னது போன்ற உடலமைப்பைக் கொண்ட கழுகளும் விழுந்தன.

தொழிலதிபர் முத்துக்குமார்

படிப்பு முடிந்து பொறிஞர் பட்டமும் வாங்கிய பின்னர் அவனுடைய தந்தை தான் நடத்தி வந்த நூற்பாலையை முத்துவிடம் ஒப்படைத்து விட்டார். அவனும் தன் திறமையால் விரிவாக்கி, நூற்பு ஆலையை அடுத்து அரசின் கடன் உதவியோடு புதிதாக நெசவு ஆலை ஒன்றையும் நிறுவிப் பெரிய தொழில் அதிபராக ஆகிவிட்டான். ஐந்நூறு பேர் பல துறைகளில் பல நிலைகளில் அவன் ஆலைகளிலும் அலுவலகங்களிலும் வேலை செய்து வந்தனர். அந்தப் பகுதியிலேயே சிறந்த தொழிலதிபராகவும் சிறந்த நிர்வாகியாகவும் விளங்கி நற்பெயர் எடுத்திருந்தான்.

ஒவ்வொரு ஆலைக்கும் ஒரு பொது மேலாளர் இரண்டு துணை மேலாளர்கள் திறமையாக நடத்தி வந்தனர். முத்துவின் தனி உதவியாளன் முருகப்பன் தன் முதலாளியின் குறிப்பறிந்து நடந்து கொண்டு செயல்படும் இளைஞன். மொத்தத்தில் அரசின் பாராட்டுதலையும், வேலைசெய் தொழிலாளர்களிடம் நற்பெயரையும் பெற்ற நிறுவனமாகத் திகழ்ந்தது

எல்லோருடைய ஒப்புதலையும் பெற்று அவன் செலீனாவை மணந்துகொண்டான். இந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் நான்கு வயது பெண்ணும் ஒரு வயது பையனும் என்ற குடும்ப அமைப்பிலும் சிறப்பாகப் பெயர் வாங்கினான்.

ஒருமுறை முத்துக்குமார் சிறப்புக் கூட்டம் ஒன்றில் கலந்து கொள்ளச் சென்னைக்குச் சென்றிருந்தான். அங்கு வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு தொடர்வண்டியில் சேலம் வந்தடைந்தபோது, முருகப்பன் அவனை அழைத்துப் போக நிலையத்திற்கு வந்திருந்தான். இது வழக்கமாக நடப்பதுதான் என்றாலும் அன்று முருகப்பன் படபடப்புடன் முத்துவிடம் ஏதோ சொன்னான்.

“சரி, நீ போ. நான் வாடகை வண்டியில் வந்து விடுகிறேன். நீ என்னைப் பார்த்ததாக யாருக்கும் சொல்ல வேண்டாம்.”

முருகப்பன் ஏதோ கேட்க எத்தனிப்பதைக் கவனிக்காமல் முத்து கூட்டத்தோடு கலந்து நிலையத்தை விட்டு நீங்கினான். ஒரு வாடகை மகிழுந்தில் போக்கு வரத்து நெரிசலில் சிக்காமல் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

கோமதி மருத்துவ இல்லம்- சேலத்தில் மிகவும் பெயர் பெற்ற தனியார் மருத்துவ மனை. அங்குச் சென்றடைந்தான் முத்து. அந்த மருத்துவ மனையில் மின்சாரப் பராமரிப்பு, நீர் வழங்கல், இல்லத்தைத் துப்புரவாக வைத்திருத்தல் போன்ற மருத்துவம் சாராத வேலைகளைக் கவனிக்கும் பொறுப்பில் இருக்கும் இரத்தினசாமியைப் போய்ப் பார்த்தான். இரத்தினசாமி முத்துக்குமாரை நோக்கி ஓடிப் போய் வரவேற்றுக் கேட்டான்.

“ஐயா, வாங்க. நல்லா இருக்கீங்களா? இங்கு எப்போ வந்தீங்க? ஏதாவது தேவையா?”

“ஆமாம்; இரத்தினசாமி, ஒரு முக்கியச் செய்தி. நீதான் விசாரித்துச் சொல்ல வேண்டும். அதுவரையில் நான் உன்னுடைய மின்சாரக் கட்டுப்பாட்டு அறைக்குள் உட்கார்ந்திருக்கிறேன். ஆனால் நான் வந்திருப்பது யாருக்கும் தெரிய வேண்டாம்.”

முத்து அவனிடம் ஏதேதோ சொன்னான். இரத்தினசாமி சற்றுத் திடுக்கிட்டான். பிறகு, பெரிதாகத் தலையை ஆட்டிவிட்டுச் சென்றான்.

முத்துவின் ஆலையில் பணி செய்வோருக் கெல்லாம் அங்குத்தான் மருத்துவம் செய்துகொள்ள ஒப்பந்தம் ஆகியிருப்பதால், நோய்வாய்ப்பட்ட பணியாளர்களை முத்து அவ்வப்போது பார்க்க வருவான். அதனால், அங்குள்ள மருத்துவர், செவிலியர், மற்ற மற்ற பணியாளர்களும் அவனை நன்கு அறிவர். இரத்தினசாமியும் அந்த வகையில் மட்டுமல்லாமல் அவனுடைய அண்ணன் அங்குக் காது, மூக்குத் தொண்டை சிறப்பு மருத்துவராகப் பணி செய்வதாலும் அவர்கள் அந்த மருத்துவமனையின் பங்குதாரர்களாக இருப்பதாலும் மருத்துவம் செய்துகொள்ள வருவோர்க்கு அவனால் உதவியும் செய்ய முடிந்தது. அந்த வகையில் முத்துவினால் அவனிடம் எந்த

வேலையையும் வாங்கிக் கொள்ள முடிந்தது. அந்த முறையில்தான் முத்து அன்றும் அவனை அணுகினான். அவனும் மனைக்குள் சென்று வந்தான்.

“ஆமாம், ஐயா. நீங்க சொன்னது சரிதான். அறுவை சிகிச்சைக்காகச் சிகிச்சை அறையில் கிடத்தி இருக்கிறார்கள். ஆனால், மருத்துவர் வேறொரு மருத்துவ மனையில் அறுவை வேலை செய்து முடித்துத் திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கிறார். அவர் வர இன்னும் அரை அல்லது முக்கால் மணி நேரம் ஆகும்போல் இருக்கிறது.”

பேச்சு வாக்கில் முத்து செய்த ஒரு வேலையை இரத்தினசாமி கவனிக்கவில்லை. முத்துவும்,

“சரி, இரத்தினம். நான் போய்க் கொள்கிறேன்.”

அவன் போய்விட்டான். ஆனால் எங்குப் போனான் என்பதை இரத்தினம் கவனிக்கவில்லை.

விடுவிடுவென்று அறுவை சிகிச்சை அறைக்குச் சென்றான் அந்த அறை மட்டும் இருட்டாக இருந்தது. இரண்டு செவிலியர் பேசிக் கொள்வது அவன் காதில் விழுந்தது.

“ஐயையோ! மருத்துவர் வரும் நேரம் ஆகிவிட்டது. இப்போது போய் மின்சாரம் தடைபட்டு விட்டதே! சரசு, ஓடு. இரத்தினத்துக்கிட்டே சொல்லு.”

முத்து கைவிளக்கைப் பயன்படுத்திச் சிகிச்சை அறைக்குள் சென்றான். அங்கே மேசைமேல் ஒருவன் படுத்திருந்தான். முத்து அவனை நெருங்கினான்.

இரண்டே கணங்கள்தாம். வேகமாக யாரும் அறியாதவாறு வெளியேறினான். மனைக்கு அருகில் இருந்த நாற்சந்திச் சாலையில் நின்று கொண்டு ஏதாவது வாகனம், வண்டி வருகிறதா என்று பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தான். அவனருகே ஒரு மகிழுந்து வந்து நின்றது. அதில் செங்கோடன் ஓட்டுநர் இருக்கையில் இருந்தார்.

“என்னடா இங்கே நின்று கொண்டிருக்கிறாய்? உன் வண்டி என்னவாயிற்று? வா வீட்டுக்குப் போவதானால் இதிலேயே வரலாம்.”

“வீட்டுக்குத்தான் போகிறேன். உங்களுடனேயே வந்து விடுகிறேன்.”

வல்லூறுகள்

நம் அன்றாட வாழ்க்கையில் இருவகைக் கழுகுகளைப் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறோம். கருஞ்சாம்பல் நிறக் கழுகு ஒருவிதம். நாம் “கருடன்” என்று அழைக்கும் கழுத்து மட்டும் வெள்ளையான செங்கல் நிறக் கழுகு ஒருவிதம். கருடன் கடவுளோடு சேர்த்துப் பேசப்படும் கழுகாகும். மற்ற கழுகோடு ஒப்பிட்டால் சற்று ஆற்றல் குறைந்தது.

இவை இரண்டும் ஊர், நகரம் என எல்லா இடங்களிலும் காணப்படும். வாகனங்கள் பெருகி வீதிகளை அடைத்துக் கொண்டு ஓடுவதால் அந்தப் பகுதிகளை இவை தவிர்த்து விடுகின்றன. காக்கைகள் அவ்விடத்தில் ஆட்சி புரிகின்றன.

காக்கைகளுக்கும் கழுகுகளுக்கும் இரையைப் பொருத்தவரை இறந்து போன நாய், பூனை, எலி, தூக்கி எறியப்பட்ட இறைச்சித் துண்டுகள் போன்றவைதாம். ஊருக்குள் கிடைப்பவற்றைக் காக்கைகள் அருகிலிருந்தே பற்றிக் கொள்ளும். ஊர்ப் புறத்தே கிடைப்பவற்றை கழுகுகள் தின்னும். சில வேளைகளில் கழுகுகளை விரட்டிவிட்டுக் காக்கைகள் இரையைப் பறித்துத் தின்னும். கழுகுக் கூட்டத்தைவிட காக்கைக் கூட்டம் பெரிதல்லவா? விட்டு ஒதுங்குவதைத் தவிர கழுகுகள் வேறென்ன செய்ய முடியும்?

ஒருநாள் முத்து அத்திக்கடவிலிருந்து பரளி போகும் மலைச்சரிவுப் பாதைக்கு மேலே ஒரு பெருங்கழுகைப் பார்த்தான். நடேசக் கவுண்டர் சொன்ன அடையாளங்கள் ஒத்திருந்தன. பேருந்திலிருந்து தலையை வெளியே நீட்டி ஏறக்குறைய மூன்று கணங்கள் அது சுற்றிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தான் பின் பேருந்து ஒரு வளைவில் திரும்பிவிடக், கழுகு

அவன் பார்வையிலிருந்து மறைந்து போனது. மனத்தில் ஒரு கேள்வி. வல்லூறுகள் அப்பகுதியில் வாழக் கூடுமா? அவற்றின் வாழ்க்கை முறை என்ன? அறிந்து கொள்ளும் ஆவல் முத்துவின் மனத்தில் பெருகியது.

உயர் அழுத்த மின்பாதைகளைப் பராமரிக்கும் பொறிஞர் ஒருவரோடு நட்பு வைத்துக்கொண்டான். அவர் மின்பாதையைப் பார்வையிடப் போகும்போதெல்லாம் அவரோடு உடன் போகும் வழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டான். அவரிடம் வெகு தொலைவில் உள்ள பொருளையும் துல்லியமாகப் பார்க்கக் கூடிய தொலைநோக்கி (பைனாகுலர்) இருந்தது. நேரம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் அதை வாங்கிச் சுற்றிலும் எங்காவது வல்லூறுகள் தெரிகின்றனவா என்று பார்ப்பான்.

வல்லூறுகளின் வாழ்க்கை முறைகளைப் பற்றியும் வாழும் இடங்களைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்ள நூலகங்களிலிருந்து புத்தகங்களை எடுத்து வந்து பாடம் படிப்பதுபோல் தீவிரமாகப் படிக்கலானான். நான்கைந்து மாதங்களாக இதே வேலையாக அலைந்து, போதிய விபரங்களைச் சேகரித்து விட்டதாக மன நிறைவடைந்தான்.

வல்லூறு- இராஜாளி- இராட்சதக் கழுகு என்றெல்லாம் அவற்றிற்குப் பெயர் கொடுத்துக் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள். நாம் ஊர்களில் காணும் கழுகுகளைவிட நான்கைந்து மடங்கு பெரியதாக இருக்கும். கருடனைப் போல் செங்கல் நிறமாக இருந்தாலும் கழுத்திலிருந்து அலகு வரை வெண்மை நிறமாக இருக்கும். சிறகை விரித்தால் 10-லிருந்து 12- அடி வரை பரந்து இருக்கும். உறுதியான கால்கள், விரல்கள், நகங்கள், அவற்றின் அலகின் மேல் பகுதி வளைந்து கொக்கி போல் இருக்கும்.

இவ்வகைக் கழுகுகளுக்கு ஆங்கிலத்தில் “வழுக்கைத் தலை கழுகு” என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். உண்மையில் அவற்றிற்கு தலை வழுக்கையாய் இராது. கழுத்துக்கு மேல் அலகு வரை வெண்மை நிறமாக இருப்பதால் அதன் தலை வழுக்கை போன்ற தோற்றத்துடன் காட்சி அளிக்கிறது, அவ்வளவுதான்.

மக்கள் வாழும் பகுதிகளில் வசிப்பதால், மனிதர்களைக் கண்டு அவை அஞ்சுவதில்லை. மனிதர்களும் அவற்றுக்கு எந்தக் கெடுதலும் செய்ய நினையாததுதான் அதற்கு முக்கிய கரணியம். அதனினும் முக்கிய கரணியம் காக்கை, கழுகு இவற்றை மனிதன் தனக்கு உணவாக்கிக் கொள்ள வேட்டை ஆடாததும் தாம்.

ஏர்க்காடு மலை, ஏழைகளின் ஊட்டி என்றழைக்கப் படுகிறது. அதனால் அங்குச் சுற்றுலாப் பயணிகள் அதிக அளவில் வருவதாலும், அவர்கள் எல்லா இடங்களையும் நடந்தோ, வாகனங்களிலோ சென்று சுற்றிப் பார்ப்பதாலும் கழுகுகள் அங்கு அதிகமாகக் காணப்படுவதில்லை. அப்படியே காணப்பட்டாலும் அவை சாதாரண வகைக் கழுகுகளே. எனவே கொல்லி மலையைப் போன்றே இங்கும் வழுக்கைத்தலை கழுகுகள் காணப்படுவதில்லை என்பதைக் கண்டு கொண்டான்.

கூர்மையான கண்களால் விண்ணில் மிகமிக உயரத்தில் பறந்தாலும் கீழே தரையில் கிடக்கின்ற, நகருகின்ற, ஓடுகின்ற எந்தப் பொருளையும் துல்லியமாகப் பார்க்கும் திறன் அந்தக் கழுகுக்கு உண்டு.

கழுகுப் பார்வையைப் பற்றிப் பட்டறிந்த வேடிக்கையான சிறு வயது நிகழ்ச்சிகள் அவன் நினைவுக்கு வந்தன. சிற்றூர்களில் சிறுவர்கள், செத்த எலி, பாம்பு, (பெரும்பாலும் அவர்களே அடித்தவையாக இருக்கும்) செத்த அல்லது உயிருடன் இருக்கும் தவளை போன்றவற்றைக் கழுகுகளும் காகங்களும் பற்றிக் கொண்டு போகட்டும் என்று ஆகாயத்தில் வீசி எறிவார்கள். அப்போது எல்லாச் சிறுவர்களும் சேர்ந்து ஒரே குரலாகச்,

“சுண்டெலி, பண்டாரம், டூர்ரியோ டூர்ரீஇ” என்று கத்திக்கொண்டே இருப்பார்கள். அதற்குப் பொருள் என்னவென்று யாருக்கும் தெரியாது. ஆனால் அதில் ஆச்சரியம் என்னவென்றால் காக்கைகளும் கழுகுகளும் கூட்டமாய் வந்து வானத்தில் வட்டமடித்துப் பறப்பதைக் காணலாம். சிறுவர்களின் சங்கேத அழைப்பா அது?

எலி வாலைப் பற்றிப் பிடித்திருக்கும் பையன் தன் பலங்கொண்ட மட்டும் உயரே வீசி எறிவான். பறந்து கொண்டிருக்கும் கழுகு ஒன்று வெகு நேர்த்தியாகக் கீழ் நோக்கி வந்து அந்த இரையைத் தரையில் விழுமுன் தன் கால்களால் பற்றி, அதே வேகத்தில் மேலே பறந்து போய்விடும். சிறுவர்கள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்வார்கள். எலி மேலே போகும் உயரம் குறைந்திருந்தால் காகம் பற்றிச் சென்றுவிடும். அதே போலக் கீழே கிடக்கும் இரையைக் கழுகு சரேலென்று இறங்கித் தரையிலிருந்து தூக்கிச் சென்றுவிடும். இதையே கருடன் ஓரிரு முறை தவறவிட்டுப் பிறகு தூக்கிச் செல்வதும் உண்டு.

சிறிய கழுகுகளுக்கே இவ்வளவு திறமை இருந்தால், வல்லூறுகளுக்கு எவ்வளவு திறமை இருக்கும்? எண்ணிப் பார்த்தால் விளங்கும்.

பொதுவாக வல்லூறுகள் ஊருக்குத் தொலைவில் உயரமான இடத்தில்- உயர்ந்த உறுதியான மரக்கிளைகளில் கவையாகப் பிரியுமிடத்தில் கூடு கட்டிக்கொள்ளும். விரிந்து அகன்ற சிறகுகள் மரம் கிளைகளில் இடித்து விடக் கூடாதல்லவா? ஆனால் மக்கள் கண்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்கும்படி அமைத்துக் கொள்ளும். அல்லது உயர்ந்த மலைப் பாறையின் உச்சியில் யாரும் பார்க்காதவாறு கூட்டை அமைத்துக் கொள்ளும்.

மனிதர் புழங்கும் சிற்றூர் அருகே கூடு கட்டியிருப்பதன் நோக்கம் அங்கே நீர் நிலைகள், ஏரி, ஓடை ஆறு இவை ஏதாவது இருக்கும். இறந்துபோன விலங்குகள் அல்லாமல் உயிருடன் திரியும் பன்றிக் குட்டி, நாய்க்குட்டி, ஆட்டுக்குட்டி, கோழிக்குஞ்சு போன்றவற்றையும் தூக்கிச் சென்றுவிடும். சில நேரங்களில் வெளியில் கிடத்தப்பட்ட கைக்குழந்தைகளைக் பற்றிக் கொண்டு போய்விட்ட பயங்கரமான அவலங்களும் நேர்ந்ததுண்டு.

ஆறும் அருவியும் ஏரியும் அருகில் இருந்தால் அதில் நீந்தியோடும் மீன்களை உயரத்தில் வட்டமிட்டுப் பறந்து கொண்டு இருக்கும் வல்லூறு துல்லியமாக குறி வைத்துத்

தாழ்வாகச் சார்ரென்று இறங்கிக் கால்களால் பற்றிக் கொண்டு அதே வேகத்தில் மேலே விரர்ரென்று பறந்து போய்விடும். காண்பதற்கு ஒரு விமானம் இறங்கித் தரையைத் தொட்டுவிட்டு அப்படியே மேலே கிளம்பினால் எப்படி இருக்குமோ அப்படி இருக்கும். பொதுவாக வல்லூறுகள் தம் குஞ்சுகளுக்கு மென்மையான இரையாக இருக்க வேண்டி, மீன்களைக் கொண்டு வரும்.

சேவல் கழுகும் பெடைக் கழுகும் சேர்ந்தே வாழும். முட்டையிடும் காலம் வந்ததும் இரண்டும் சேர்ந்து கூடு கட்டத் தொடங்கிவிடும். அதற்கு விறகு கட்டை அளவிற்குக் காய்ந்த கட்டைகள், கொம்புகளைச் சேர்த்துக் கிட்டத்தட்ட ஒரு குழந்தையின் தொட்டில் அளவுக்கு கூடு அமைக்கும். கீழே சருகுகள், நார்கள், அதன்மேல் தழைகள், பஞ்சம் பறவை இறகுகளையும் போட்டு மென்மையாக வைத்திருக்கும். ஒரு முறையில் ஐந்தாறு முட்டைகள் இடும். அடை காப்பதில் சேவலும் பேடும் மாறி மாறி முறைபோட்டுக் கொண்டு அடைகாக்கும்.

எவ்வளவுதான் எச்சரிக்கையாய் இருந்தாலும் கூட்டை யாராவது ஆக்கிரமிப்புச் செய்ய முயல்கிறார்கள் என்று மோப்பம் பிடித்துவிட்டால் கழுகுகள் இரண்டும் முட்டைகளை அப்படியே விட்டுவிட்டு வேறு இடந்தேடிப் பறந்தோடிவிடும். குஞ்சுகளாக இருந்தால் அவற்றைத் தூக்கிக்கொண்டு வேறு இடத்திற்குப் போய்விடும். பாம்புகளினால் முட்டைகளுக்கு எந்தத் தீங்கும் வராது. அவை கழுகு இருக்கும் இடத்துக்கு அருகில் கூட நெருங்காது. ஏனென்றால் அந்தப் பாம்புகளே கழுகுகளுக்கு இரையாக நேரிட்டுவிடும்.

“என்னடா, முத்து, யோசனை? வீடு வந்துவிட்டது.”

முத்து கீழே இறங்கினான்.

‘அண்ணா, உள்ளே வந்து சிற்றுண்டி உண்டுவிட்டுப் போகலாம் வாருங்கள். செலீனா மகிழ்வாள்.’ என்று

அழைப்பான் என்று செங்கோடன் எதிர்பார்த்தார். அதுதான் பொதுவான வழக்கம். ஆனால் முத்து,

“சரிங்க அண்ணா, நான் வருகிறேன்”

‘என்ன நேர்ந்தது இவனுக்கு? விடாமல் எதையாவது கலகலப்புடன் பேசுவன் அமைதியாக ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருக்கிறான். இப்போது ஏதும் பேசாமல், போய் வாருங்கள் என்கிறானே!’

அவரும் வேறேதும் பேசாமல் சென்று விட்டார்

வரவேற்பரையிலிருந்த நாற்காலியில் தொழிற் சாலைகளின் தொழிற்சங்கத் தலைவர் கோவிந்தன் உட்கார்ந்திருந்தார்.

“என்ன, கோவிந்தன்? இந்த வேளையில் வீட்டுக்கு வந்து இருக்கிறீர்? ஏதாவது அவசரச் செய்தியா?”

“என்னங்க, ஐயா? உங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாதா? ஆலைத் தொழிலாளர்கள் எல்லாரும் நூற்பாலை வளாகத்தில் உங்களை எதிர்பார்த்து உட்கார்ந்து இருக்கிறார்கள். ஒருவேளை நீங்கள் நேரே இங்கு வந்துவிட்டால் செய்தி சொல்லத்தான் நான் மட்டும் இங்குக் காத்திருக்கிறேன்”

“ஏன்? என்ன ஆயிற்று?”

“ஐயா, நம்ம மெக்கானிக் துரைசாமி ஏதோ பழுது பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது, கையில் எஃகுப் பலகை விழுந்து கை துண்டாகி விட்டது. மேலாளர் உடனே அவனைச் சேலம் மருத்துவ மனைக்குக் கொண்டுபோய்விட்டார். துண்டுபட்டக் கையையும் எடுத்துப் போய் இருக்கிறார்கள்.”

“போய் எவ்வளவு நேரம் இருக்கும்? அங்கிருந்து வேறு செய்தி ஏதாவது வந்ததா?”

“ஒரு தகவலும் வரவில்லை. வாங்கையா; நாம போய்ப் பார்க்கலாம்.”

“துரைசாமியின் குடும்பத்தினர் மருத்துவ மனைக்குப் போய் இருக்கிறார்களா? ஏதாவது அறுவை சிகிச்சை தேவைப்பட்டால் நிர்வாக சார்பில் நம் மேலாளர் பார்த்துக் கொள்வார். குடும்பத்தினரின் அனுமதி தேவைப்பட்டால் அவர்கள் அங்கு இருக்க வேண்டியிருக்கும். இங்கிருந்தால் நாம் கூட்டிக் கொண்டு போகலாம்.”

“அவர்கள் மேலாளரோடு காரில் போய்விட்டார்கள்.”

“சரி, இங்கேயே இரும். உடை மாற்றிக் கொண்டு, ஏதாவது வயிற்றுக்குப் போட்டுக் கொண்டு வந்து விடுகிறேன். உமக்கும் தேநீர் தரச் சொல்கிறேன்.”

கோவிந்தனுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. ‘மனிதன் அங்குத் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். இவர் சாப்பிடப் போகிறாராம்! எனக்குத் தேநீர் தருகிறாராம். எவ்வளவுதான் நல்லவரானாலும் அந்த முதலாளி புத்தி வந்து விடுகிறதே! ஃகூம்.’

சிறிது நேரத்தில் முத்துக்குமார் ‘சிக்’கென உடை மாற்றிக்கொண்டு வெளியே வந்தான். இருவரும் காரில் புறப்பட்டனர். காரை நூற்பாலைக்கு விடச் சொன்னான். துரைசாமி மேலும் கடுப்பானான்.

“ஐயா, சேலத்திற்குப் போகல்லையா?”

“இங்கே தொழிலாளர்கள் காத்திருப்பதாகச் சொன்னாயே. புதிய தகவல் ஏதாவது வந்திருக்கிறதா என்று கேட்டுவிட்டுச் செல்லலாம். வேறு யாராவது வந்தாலும் கூட்டிப் போகலாம்.”

ஆலையின் வளாகத்தில் மகிழுந்து நுழைந்ததும் எல்லாரும் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

“என்ன ஆச்சு? என்ன ஆச்சு” படபடத்தது கூட்டம்.

“ஐயா வேறு மகிழுந்தில் நேராக இங்கு வந்துவிட்டார். உங்களுக்குப் புதிய தகவல் ஏதும் வந்ததா?” கோவிந்தன் கேட்டான்.

“துரைசாமிக்கு அறுவை சிகிச்சை செய்ய வேண்டிய மருத்துவர் வேறொரு மனையில் சிகிச்சை முடித்துவிட்டு வந்து கொண்டிருக்கிறாராம். ஒரு மணி நேரத்திற்குள் வந்துவிட்டால் கையை ஒட்ட வைத்து விடலாமாம். அதன் பிறகு என்ன ஆயிற்றென்று மேலாளரிடமிருந்து செய்தி வரவில்லை. அவர் சொல்லி ஒரு மணி நேரத்திற்கு மேல் ஆகிவிட்டது. சிகிச்சை முடிந்திருக்க வேண்டும்.”

ஆலையின் உள்ளிருந்து ஒரு தொழிலாளி வேகமாக ஓடி வந்தான். உரக்கக் கத்தினான்.

”ஐயோ! மோசம் போச்சு! அந்த மருத்துவர் இன்னும் வரவில்லையாம். போக்குவரத்து நெரிசலில் சிக்கிக் கொண்டதால் இதுவரை வரவில்லையாம். போச்சு! துரைசாமியின் கை போச்சு! அவன் பிழைப்பே போச்சு! ஐயா, முதலாளி, அவனையும் அவன் குடும்பத்தையும் நீங்கதான் காப்பாத்தணும்.”

“கோவிந்தன், இனிமேல் நாம் போய்ச் செய்ய வேண்டியது எதுவும் இருக்காது. ஆனாலும் நிலைமையை நேரில் போய்ப் பார்த்து வருவோம். யாராவது அல்லது எல்லாரும் வருவதானால் நம் சரக்கு உந்தில் வரட்டும்.”

மகிழுந்து பறந்தது. பின்னாலேயே சரக்கு உந்தும் சென்றது. அரை மணி நேரத்தில் அவர்கள் சேலம் சென்று மருத்துவ மனையை அடைந்தனர்.

துரைசாமியின் குடும்பத்தினர் அங்குக் கண்ணீரும் கம்மலையுமாகச் சோகமே உருவாக இருப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்த அவர்கள் முன்னால் மகிழ்ச்சி பொங்க சிரித்தபடி வரவேற்றார்கள். கோவிந்தனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

“என்ன ஆயிற்று? அறுவை சிகிச்சை முடிந்து விட்டதா? கையை ஒட்ட வைத்து விட்டார்களா?”

கோவிந்தன் படபடப்புடன் மேலாளரைக் கேட்டான்.

“இன்னும் மருத்துவர் வரவேயில்லை. அதற்குத் தேவையுமில்லை. துரைசாமி குளித்துவிட்டு உடை மாற்றிக் கொண்டு வந்துவிடுவான்.”

மேலாளர் முத்துவிடம் மேலும் சொன்னார்.

“குமார்! (இவர் மட்டும் முத்துக்குமாரை குமார் என்றுதான் அழைப்பார்) இஃதென்ன அதிசயம் என்றே புரியவில்லை. நான்தான் அவனுடைய வெட்டுண்ட கையை இங்குக் கொண்டு வந்து ஒப்படைத்தேன். சிறப்பு மருத்துவர் வருவதற்குமுன் அவர் தொலைபேசியில் சொன்னபடி எல்லா முன் ஏற்பாடுகளையும் இங்குள்ள மருத்துவர்கள் செய்து வைத்திருந்தனர். அவனை மயக்கத்தில் வைத்திருந்தனர். அரத்தப் போக்கை நிறுத்திவிட்டு, வெட்டுண்ட கையைச் சரியாகப் பொருந்தும் படியான நிலையில் வைத்துத் துணியால் மூடி வைத்திருந்தனர்.”

மருத்துவர் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் வரமுடியாதபடி போக்குவரத்து நெரிசலில் மாட்டிக்கொண்டிருந்ததோடு எங்கு இருக்கிறார் என்ற தகவலையும் அவரால் தெரிவிக்க முடியவில்லை.

ஆனால் பார், குமார்; ஒரு செவிலி ஓடிவந்து பரபரப்புடன் சொன்னார். துரைசாமி மயக்கந் தெளிந்து எழுந்து நடந்துகொண்டிருந்தானாம். அதோடு, ‘என்னை ஏன் இங்குச் சேர்த்திருக்கிறீர்கள்? எனக்கு என்ன ஆயிற்று?’ என்று கேட்டாராம். மருத்துவர்கள் எல்லாம் வந்து பார்த்துவிட்டுத் திகைத்துப் போய்விட்டனர். அவன் மயக்கம் தெளிந்தது கூட அவர்கள் பெரிதாய் நினைக்கவில்லை; ஆனால், துண்டான கை மீண்டும் முன்போலவே ஒட்டிக்கொண்டது எப்படி? விந்தையில் மூழ்கிவிட்டார்கள். எல்லா மருத்துவச் சோதனைகளும் செய்துவிட்டார்கள். அவனுக்கு எந்த ஊறும் இல்லையாம். ஏதோ அரத்தக் கறை மட்டுந்தான் ஆங்காங்கே இருக்கிறதாம். துரைசாமி குளித்து உடை மாற்றிக் கொண்டு வந்துவிட்டான். சிறப்பு மருத்துவர் வந்தவுடன் இந்த

அதிசயத்தைச் சொல்லிவிட்டு அவர் ஆலோசனைப்படி அவனை விடுவித்திடுவோம் என்கிறார்கள்.

இந்தச் செய்தி வெகு விரைவில் வெளியில் பரவிவிட்டது. ஆளாளுக்குக் கதை கட்டிச் சொல்லலாயினர்.

“மயக்கத்தில் இருந்தவனை ஒரு மர்ம உருவம், ‘மகனே எழுந்திரு. உனக்கு ஒன்றும் நேரவில்லை,’ என்றதாம். விழித்துப் பார்த்தானாம். உண்மையிலேயே ஒன்றும் இல்லையாம்.”

“சும்மா நாடகம் ஆடி இருக்கிறார்கள். முதலாளி ஊரிலில்லாத நேரம்; இப்படி ஏதாவது செய்து இழப்பீடு கறக்கலாம் அல்லவா?”

“எல்லாம் தெய்வச் செயல். வேறென்ன? வெட்டுண்ட கை சிகிச்சை கூட இல்லாமல் தானாக ஒட்டிக் கொள்ளுமா?”

அன்று மாலை எல்லாரும் ஊர் திரும்பிவிட்டார்கள்.

-0-

வீடு திரும்பிய முத்து சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். இம்மாதிரி தொழிலாளர் பிரச்சனைகள் பலவற்றைப் பார்த்திருக்கிறான் முத்து. எந்த நிலையிலும் மன அழுத்தத்திற்குத் தன்னை உட்படுத்திக்கொள்ள மாட்டான். இன்று என்னவாயிற்று? செலீனா அவனைத் தனிமையில் விட்டுவிட்டாள்.

இரவு வந்தது. குழந்தைகள் தூங்கிய பின் கணவனை நாடி வந்தாள்; அவனை மெள்ள அணைத்தாள்.

“என் கண்ணனுக்கு என்ன ஆயிற்று?”

“ஒன்றுமில்லையே. இயல்பாகத்தானே இருக்கிறேன்.”

“நான் சொல்லட்டுமா? நீ என்னை முள்ளியில் அந்த முருகன் கோவில் மலைக்குத் தூக்கிக்கொண்டு போனாயே, அன்றைக்கும் இதே குழப்ப நிலையில்தான் இருந்தாய். அன்று

ஒடிந்த செடி ஒட்டிக் கொண்டது. இன்று ஒடிந்த கை ஒட்டிக் கொண்டதாகச் சொல்கிறார்கள். இரண்டையும் இணைக்கும் பொது நிலை ஏதாவது இருக்குமா? உன் முகமும் அன்று இருந்தது போலவே இன்றும் இருக்கிறது. ஏன்? அமைதி கொள். என்னிடம் சொல் முத்து. உன்னிடம் என்னவோ ஒரு மாற்றம்! என்ன அது? ஏன் அப்படி? சொல் முத்து; சொல். என்ன ஆயிற்று உனக்கு?”

முத்து இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பிவிட்டான்.

“செலீனா, என்ன ஒற்றுமை பார்! எனக்கும் அதே நினைவுகள்தாம். உன்னை ஒரு பூங்கொத்தைப் போல் தூக்கிக் கொண்டு மலைமேல் ஏறினேனே. அதைத்தான் நினைத்துக் கொண்டேன். அந்தச் சக்தி இன்னும் இன்றும் இருக்கிறதா? பார்க்கிறேன்.”

சொல்லிக் கொண்டே அவளைத் தன் இரு கரங்களிலும் அள்ளிக் கொண்டான். அவளும் மகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து அன்று போலவே முத்தங்களைப் பரிமாறிக் கொண்டாள்.

“மாஅ மா... முப்பத்தைந்து வயதிலேயே கிழவனாகி விட்டதாக நினைப்பா உனக்கு? அன்று உணர்ச்சியற்ற மரம் போல் இருந்தாய். ஆனால் இன்று உணர்ச்சியைத் தூண்டி விடும் மனிதனாய் இருக்கிறாய். மாம்மா, உம்ம்”

அவளுடைய கண்களின் அழைப்பும் மாமா என்ற கெஞ்சலும் அவள் எண்ணத்தை உணர்த்தின. அந்த அவள் ஆசையை நிறைவேற்ற அவளைக் கட்டிலில் கிடத்தினான்.

பில்லூர்ப் பயணம்

தந்தைக்கு உதவியாகச் சில வேலைகள் செய்ய வேண்டிப் போக வர 'புல்லட்' என்னும் 'இராயல் என்ஃபீல்டு' மோட்டார் சைக்கிளை வாங்கிக் கொண்டான். கரடுமுரடான, மலைச் சாலைகளில் பயணிக்கவும் சரிவான பாதைகளில் எளிதாக ஏறவேண்டும் என்பதே அவன் நோக்கம்.

ஓரிரு வாரங்களில் கொல்லி மலை முழுவதையும் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டான். அவன் தேடிய கழுகுகள் அவன் கண்ணில் படவே இல்லை. சுற்றுலாப் பயணிகள் வரும் ஊர் அது. அந்தக் கழுகுகள் மறைந்து வாழ இயலாது. மற்ற சூழ்நிலைகள் சரியாக அமைந்திருந்தாலும் மக்கள் நடமாட்டம் அதிகம். வருபவர்களும் ஆவலினால் வெளி இடங்கள், மறைவிடங்கள், மலை உச்சி என எல்லா இடங்களுக்கும் போவார்கள். அதனால் மறைவாக வாழ்ந்து பழக்கப்பட்ட கழுகுகள் அந்தப் பகுதியில் தங்கி இருக்க முடியாது என்ற முடிவுக்கு வந்தான். நடேசக் கவுண்டர் சொன்ன மேட்டுப்பாளையம், காரமடை, பரளி, பில்லூர் போன்ற இடங்களில் தேடிட முடிவு செய்தான். குளிர் மிகுந்த உயமான ஊட்டி போன்ற இடங்கள் அவை வசிப்பதற்கு ஏற்றதல்லையாம். பில்லூருக்குப் போகலாம் என்று முடிவெடுத்தான்.

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை தன் நண்பன் ஒருவனைப் பார்த்துவிட்டு வருவதாக அம்மாவிடம் கூறிவிட்டுக் கிளம்பினான்.

“மதியம் சாப்பிட வந்திடுவாயா?”

“இல்லையம்மா; இரவு ஏழுமணி ஆகிவிடும்.”

அம்மாவின் அடுத்த கேள்வி வருமுன் கிளம்பி விட்டான்.

இராசிபுரத்திலிருந்து நேரே திருச்செங்கோடு அடைந்து, அங்கிருந்து பள்ளிப்பாளையம் சென்று காவிரி ஆற்றைத் தாண்டி ஈரோடு வந்தடைந்தான். அங்கே சற்று இளைப்பாற எண்ணி ஓர் உணவு விடுதியில் ஒரேயொரு காபி மட்டும் குடித்துவிட்டுக் கிளம்பிவிட்டான்.

பெருந்துறைக்கு அடுத்து அவிநாசி வந்தபோது ஊரைத் தாண்டி நெடுஞ்சாலை இரண்டாகப் பிரிந்தது. பெருஞ்சாலை கோயம்புத்தூருக்கும் வலப்புறமாகச் செல்லும் கிளைப்பாதை மேட்டுப்பாளையத்திற்கும் செல்வதாக வழிகாட்டிப் பலகை குறிப்பிட்டது. முத்து சிந்தித்தான். பின்னர் நெடுஞ்சாலை வழியைத் தேர்ந்து கோயமுத்தூர் நோக்கிச் சென்றான். அங்குச் சென்றடைந்த போது மணி பத்தரைதான் ஆகியிருந்தது.

இரண்டும் கெட்டான் வேளை. கோயமுத்தூரைவிட்டால் நல்ல உணவு விடுதிகள் உள்ள பெரிய ஊர் எதுவும் இருக்காதாம். போய்த் திரும்பி வந்து சாப்பிட்டுக் கொள்ளலாம் என்றால் மிகவும் தாமதமாகிவிடும். எப்படியோ அங்குமிங்குமாகத் திரிந்து ஒருமணி நேரத்தை ஓட்டினான். பிறகு கௌரிசங்கர் உணவு விடுதியில் மதிய உணவு அருந்திவிட்டு வண்டிக்குப் பெட்ரோல் நிரப்பிக்கொண்டு பறப்பட்டுவிட்டான் அதற்கு மேலும் காலத்தை விரயம் செய்யமுடியாதல்லவா?

மேட்டுப்பாளையம் நெடுஞ்சாலையில் வாகனப் போக்குவரத்து குறைந்திருந்த நேரம் அது. வண்டியை விரட்டினான். பெரியநாயக்கன் பாளையம் தாண்டிக் காரமடை வந்தடைந்தான். ஒரு தேநீர் கடை அருகே வண்டியை நிறுத்தி விட்டு இறங்கிக், கடைக்காரரிடம்,

“அண்ணா, பில்லூர் அணைக்கு எப்படிப் போக வேண்டும்?” என்று கேட்டான்.

“தம்பி ஊருக்குப் புதுசோ?”

“ஆமாம் அண்ணா. அங்கே ஒரு நண்பரைப் பார்க்கப் போகிறேன்.”

“இங்கே காரமடைத் தொடர்வண்டி நிலையத்தில் மின்சார ஊழியர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். அவர்கள் இங்கு என் கடையில்தான் தேநீர் குடிப்பார்கள். அவர்களிடம் கேட்டால் நன்கு சொல்வார்கள்.”

முத்து புறப்பட்டான். இருப்புப் பாதையைத் தாண்டி இடப்புறமாகச் சென்று தொடர்வண்டி நிலையத்தை அடைந்தான். சிறிய நிலையந்தான். ஆனால் அங்கு வேலைகள் சுறுசுறுப்பாக நடந்து கொண்டிருந்தன. சிமிண்ட் பலகைகளாலான மிகப் பெரிய கிடங்கும் இரண்டு சிறிய கிடங்குகளும் நிறுவப்பட்டிருந்தன.

பதினைந்து பேர்களுக்கு மேல் தொடர்வண்டிப் பாதையை ஒட்டிய பிளாட்பாரத்தில் கிடந்த பார்சல் பெட்டிகளைக் கையால் தூக்கிக் கொண்டும் நகர்த்திக்கொண்டும் மிகப் பெரிய பெட்டிகளைத் தண்டவாளப் பாதை அமைத்து அதன் மேல் ஏற்றி ஐந்தாறு பேராகக் கயிறு கட்டி இழுத்தும் பின்னின்று தள்ளியும் கிடங்குக்குள் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துக்கொண்டும் இருந்தனர்.

தனியாக நின்றிருந்த ஒருவரிடம் பில்லூருக்கு வழி கேட்டான். அவரும் மிக விளக்கமாக மலையாளம் கலந்த தமிழில் சொன்னார்.

“இதே பாதையில் நேராகப் போனால் அங்கே மலை அடிவாரத்தில் வனத்துறைச் சோதனைச் சாவடி வரும்; அதைத் தாண்டினால் மலையின் பாதி உயரம் வரை பாதை மேலேற்றமாக வளைந்து வளைந்து செல்லும். உயரமான அந்த மலையை ஒரு சுற்றுச் சுற்றிப் போகும். முதன்முதலில் மின்வாரியக் குடியிருப்பு வரும். அதன் பெயர் அத்திக்கடவு. அதையும் தாண்டிப் போனால்...” (இந்தப் பாதையின் விபரங்கள் தொடக்கத்திலேயே பார்த்தோம்.) நன்றி சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினான்.

சோதனைச் சாவடியில் யாரும் இல்லை. வண்டியை விட்டுக் கீழே இறங்கித் தடுப்புக் கழியைத் தூக்கிவிட்டு மறுபக்கம் சென்று மீண்டும் வண்டியை விட்டு இறங்கிக் கழியை

மீண்டும் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் வைத்துவிட்டுக் கிளம்பினான். வண்டி மலையில் சரிவான பாதையில் ஏற ஆரம்பித்துவிட்டது. பாதி உயரம் வந்த பின்பு, பாதை மலையைச் சுற்றி மறுபக்கம் சென்றது. சற்றுத் தூரம் சென்றவுடன் மலையை அண்ணாந்து பார்த்தான். அவன் பார்த்த காட்சி, அவனை வண்டியை நிறுத்திவிட்டுத் ஆர்வமுடன் பார்க்க வைத்தது.

வண்டியை நிறுத்திவிட்டுக் கீழே இறங்கி அண்ணாந்து பார்த்தான். அந்த மலையின் உச்சியில் ஓர் உருளை வடிவப் பாறை இருந்தது. யாரோ அந்தப் பாறையை மலை உச்சியில் தூக்கி வைத்தாற் போல் இருந்தது. பாறையைச் சுற்றிலும் தாவரம் எதுவுமின்றிச் செங்குத்தாக நின்றிருந்தது. முத்து நினைத்தான். ஆகா! அந்தப் பாறை சரிந்து விழுந்தால்! என்ன ஆகும்? பாதையின் மறுபுறம் பார்த்தான்; பெரிய பள்ளத்தாக்கு! பெரியதாய் உயர்ந்து பரந்து வளர்ந்த மரங்களால் மறைக்கப் பட்டிருந்த சரிவான அந்தப் பள்ளத்தாக்கின் அடிவரை உருண்டு போய்விடும். என்ன கற்பனை? சிரித்துக் கொண்டான்.

தன் பயணத்தை மீண்டும் தொடர்ந்தான்.

சரிவான பாதையில் இறங்கி மலையின் உள் வளைவில் பயணித்து ஒரு சமதளத்தை அடைந்தான். அத்திக்கடவு என்று பலகையில் எழுதி இருந்தது. அவன் நின்ற இடம் ஒரு பள்ளிக்கூடம். பையன்கள் ஆசிரியர் அருகிலிருந்த வீட்டிலுள்ளோர் சிலர் வெளியே வந்து அவனை வேடிக்கைப் பார்த்தனர். ஆசிரியரைப்போலிருந்தவரைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“ஐயா, பில்லூருக்கு எப்படிப் போக வேண்டும்?”

“அப்படியே நேராகப் போங்கள். அடுத்த பெரிய மலையடிவாரத்தில் இருக்கும் பாதையைப் பிடித்து வலதுபக்கம் போய்க் கொண்டே இருங்கள். முதல் வலத்திருப்பத்தில் போனால் வளைந்து நெளிந்து பில்லூருக்குப் போய்ச் சேர்க்கும். திரும்பி வர வேண்டியிருந்தால் பொழுது வெளிச்சத்திலேயே

காரமடைக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிடுங்கள். யானைகள் வெளியே கிளம்பும் நேரம் அது. வழி மறித்துவிட்டால் ஆபத்து. அதனால்தான் சொன்னேன். சரி, தம்பி யாரு, யாரைப்பார்க்க வேண்டும்?”

“நண்பர் ஒருவரைப் பார்க்க வந்தேன். நன்றி, ஐயா. போய் வருகிறேன்.” புறப்பட்டுவிட்டான். பவானி ஆற்றுப் பாலத்தைக் கடந்து சிறிது தொலைவு சென்ற போது வழியில் ஒரு சரக்கு உந்து குறுக்கே நின்றிருந்தது. அதைத் தவிர்த்துப் பக்கவாட்டில் போய்விடலாம் என்று முயன்ற அவனைத் தடுத்தார் சரக்கு உந்தின் ஓட்டுநர்.

“தம்பி, வண்டியை நிறுத்துங்க. டூர், டூர் ஒலியை நிறுத்துங்க. அங்கே பாருங்க. வழியை அடைத்துக் கொண்டு ஒரு யானை நின்றிருக்கிறது. அதுவாக வழியை விட்டால்தான் நாம் போகமுடியும். நீங்கள் இப்படி வெள்ளை ஆடையோடு போனால் அதற்குக் கோபம் வந்துவிடும். உங்களைத் துரத்தத் தொடங்கிவிடும். நாங்கள் அரை மணி நேரமாய்க் காத்திருக்கிறோம். அப்படியே வண்டியின் பின்னால் நில்லுங்கள்.”

வம்பில் வந்து மாட்டிக்கொண்டோமே என்று தவித்தான். யானைக்கு வெள்ளை ஆடை பிடிக்காதாமே!

நல்ல வேளை. யானை ஒதுங்கிக் காட்டுக்குள் போய்விட்டது. சற்றுப் பொறுத்துச் சரக்கு உந்தும் கிளம்பியது. முத்து அதன் பின்னாலேயே பரளிவரைச் சென்றான். அதன் பிறகு திரும்பிச் சற்றுத் தூரம் சென்று இடப்பக்கம் திரும்பிப் பில்லாருக்குச் சென்றான். அங்குப் பேருந்து நிற்கும் இடம்வரையில் சென்றான். அங்குப் பள்ளிக்கூடமும் சில சிறு தேநீர் கடைகளும் இருந்தன. இங்கும் எல்லாரும் அவனை ஆர்வமுடன் பார்த்தார்கள். அவனுக்கு வேடிக்கையாய் இருந்தது.

வண்டியைவிட்டு இறங்கி ஒரு தேநீர் கடையில் கண்ணாடிக் குவளை நிறைய (பொதுவாக எல்லாரும் அரைக் குவளைதான்) சிங்கிள் டீ” வாங்குவார்கள்) தேநீர் வாங்கிக்

குடித்துவிட்டுக் காசைக் கொடுத்துவிட்டுக் கிளம்பிவிட்டான். மணி மூன்றரை ஆகிவிட்டது.

பரளியிலும் பில்லாரிலும் மேல்தளம் போட்ட வீடுகளும் சிமிண்டு கூரை போட்ட தாற்காலிக குடியிருப்புக்களும் கட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். விசாரித்ததில் குந்தா மின்நிலைய நான்காம் கட்ட விரிவாக்கப் பணிகள் தொடங்கப் போகிறார்கள் என்று அங்கிருந்த மக்கள் கூறினார்கள்.

வண்டியை ஏற்றத்திலும் இறக்கத்திலும் சீராகவும் விரைவாகவும் ஓட்டிக் காரமடைக்கு வந்து சேர்ந்தபோது மணி ஆறு. இராசிபுரம் போய்ச் சேர இரவு பத்தாகிவிடும்.

‘அம்மா நிலை கொள்ளாமல் தவித்துக் கொண்டு இருப்பார்கள். பாவம் இன்னும் நான் அவர்களுக்குச் சிறு பையன்தான்.’ எண்ணிக்கொண்டே வண்டியை விரட்டினான்.

ஓரிரு மாதங்களுக்குப் பிறகு, பில்லாருக்குச் செல்ல எண்ணிக், கல்லூரியிலிருந்தே காலை ஆறு மணிக்கெல்லாம் புறப்பட்டு விட்டான். சேலம் நகரத்தைத் தவிர்த்துப் புறவழிச் சாலையில் சென்று கொண்டலாம்பட்டிக் கூட்டுச் சாலையை அடைந்து, வலப்புறமாய் ஈரோடு செல்லும் நெடுஞ்சாலையைப் பிடித்துச் சங்ககிரி வரைக்கும் போய் ஈரோட்டுச் சாலையைத் தவிர்த்து நேராகப் பவானி செல்லும் பாதையில் சென்று குமாரபாளையம் அடைந்து காவிரியின் குறுக்கே உள்ள பாலத்தைக் கடந்து அதற்கான கட்டணத்தையும் செலுத்திவிட்டுப் பவானிக்காகச் செல்லாமல் இடப்புறமாகத் திரும்பி உடுமலைப்பேட்டைப் பாதையில் பெருந்துறை வரையில் போய் வலப்புறம் திரும்பித் திருப்பூர் கூட்டுப் பாதையைத் தாண்டி அவினாசி வந்து, பின் கோயம்புத்தூரை அடைந்து, சிற்றுண்டி அருந்திவிட்டு, வண்டிக்கும் பெட்ரோலை நிரப்பிக் கொண்டு பறப்பட்டான்.

வழி நன்கு தெரியுமாதலால் காரமடையிலும் நிறுத்தாமல் மலைமேல் ஏறி அத்திக்கடவு அடைந்து அங்கும் நிற்காமல் பரளி சென்று அந்தப் போருந்து நிறுத்தத்தில் வண்டியை நிறுத்திவிட்டுச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். ஒருபக்கம் சற்றுப்

பள்ளத்தில் உயர்நிலை பள்ளிக்கூடமும் இன்னொரு பக்கம் சற்று மேடான பகுதியில் மருத்துமனையும் எல்லாவற்றுக்கும் மேல் சிறிய குன்றின் உச்சியில் விருந்தினர் விடுதியும் அமைக்கப் பட்டிருந்தன.

மின்சார வாரிய அதிகாரிகளுக்குப் பெரிய பெரிய நிரந்தரக் குடியிருப்பு வீடுகள் கட்டிக் கொண்டிருந்தனர். கீழே பள்ளமான சம தளத்தில் பணியாளர்களுக்கான தாற்காலிக குடியிருப்புக்கள் கட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பரளியில் மூன்றாவது மின் உற்பத்தி இயந்திரகான பெரிய சிறிய பாகங்கள் கனடா நாட்டிலிருந்து வந்து இறங்கி விட்டனவாம். அவை பெரிய கொட்டகையில் அடுக்கப்பட்டுவிட்டனவாம். அவற்றை நிறுவுவதற்கு பணியாளர்கள் அனுபவம் வாய்ந்த ஆக்கமுகவர்கள், மூன்று நிலைகளில் பொறிஞர்கள் என அனைவரும் வந்து விடுவார்களாம். நிறுவுவதைப் பார்வையிடக் கனடாவிலிருந்து நிறுவுவோர்களும் வந்து விட்டால் வேலை ஆரம்பமாகி விடுமாம் அதுவரை சிவில் வேலைகள்தாம் நடந்து கொண்டிருக்கும். முத்து கேட்கும் கேள்விக்கெல்லாம் பொறுமையோடும் ஆர்வத்தோடும் பதில் சொன்னார்கள்.

முத்து பில்லாருக்குக் கிளம்பிவிட்டான். அங்கு வேலைகள் ஆரம்ப நிலையில்தான் இருந்தன. அங்கேயே ஒரு கடையில் உணவுக்குப் பதிலாகச் சிற்றுண்டி அருந்திவிட்டுப் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது, அவ்வூரைத் தாண்டிக் கரடு முரடான பாதை செல்வதைப் பார்த்துவிட்டுக் கேட்டான்.

“ஐயா, இந்த வழி எங்கே போகிறது”

“தம்பி, இது நெல்லித்துறைக்குப் போகும். மேலும் போனால் இந்த அணையிலிருந்து தொடரும் பவானி ஆற்றை அடையும். பொதுவாகத் தண்ணீர் இருக்காது. ஆனால் மின் உற்பத்திக்காக நீரைத் திறந்துவிட்டால் காட்டாற்று வெள்ளம் போல் நீர் ஓடும். அந்த ஆற்றின் குறுக்கே ஒரு தரைப் பாலம் இருக்கிறது. அதுவும் கரடு முரடாகத்தான் இருக்கும். ஆனால்

நீர் ஆற்றில் ஓடாத போது சரக்கு உந்து, ஜீப் போன்றவை போய்விடும். ஆற்றைத் தாண்டியதும் ஒரு சிற்றூர் வரும். தொடர்ந்து பயணித்தால் மேட்டுப்பாளையம் போய்ச் சேர்ந்து விடலாம். ஆனால் பொதுவாக நான்கு மணிக்குமேல் ஆற்றைத் தாண்ட முயல மாட்டார்கள். யானைகள் குறுக்கிடும் ஆபத்தும் உண்டு.”

மணி ஒன்றரைதான் ஆயிற்று. விரர் என்று நெல்லித்துறை வழியில் பயணிக்கலானான். ஆற்றை அடைந்தபோது மணி இரண்டரைதான். அந்தக் கரடு முரடான பாலத்தைப் பத்தே நிமிடத்தில் தாண்டி அக்கரையை அடைந்துவிட்டான். அடுத்த பதினைந்து நிமிடத்தில் மேட்டுப்பாளையம் வந்து சேர்ந்தான்.

அங்கிருந்து கோவை செல்லாமல் சிலரிடம் விசாரித்து அவினாசிக்குச் செல்லும் பாதையைக் கேட்டறிந்து அந்தச் சாலையில் வண்டியைச் செலுத்தினான். அன்னூரைத் தாண்டி அவினாசியை அடைந்தான். அதன் பிறகு அவன் வரும்போது வந்த வழியாகவே திரும்பிக் கல்லூரியை அடைந்தபோது மணி ஏழுதான். இரவு உணவை ஆர அமர உண்டுவிட்டுப் படுத்துவிட்டான்.

எவ்வளவு களைத்திருந்தாலும் தன் நோக்கமான கழுகுகளைத் தேடும் எண்ணத்தை மறக்கவில்லை. அவை தங்கக் கூடிய இடம் அப்பகுதியில் இருக்கிறதா என்று நோட்டம் விடுவதை இயல்பாக்கிக் கொண்டான். கற்பனையில் வடித்து வைத்திருக்கும் கழுகையும் அவை வாழும் இடத்தையும் அவற்றைத் தேடி அலைவதையும் நினைத்து நினைத்து அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. என்ன பைத்தியக்காரத்தனம் என்று சிரித்துக் கொண்டாலும் நடேசக் கவுண்டர் சொன்னது உண்மையாக இருக்காது என்று அவனால் ஒதுக்கிவிட முடியவில்லை.

அடுத்தபடியாக மேச்சேரி, மேட்டுர் பகுதிகளில் தன் தேடுதலைத் தொடர்ந்தான். ஆனால், அந்தக் கழுகுகள் அவனுக்குத் தென்படவே இல்லை. அதற்குள் ஓராண்டு

ஓடிவிட்டது. தன்முயற்சியைத் தளர்த்தாமல் தொடர்ந்தான். ஆண்டுகள் ஓடின அவன் முயற்சிக்கு வெற்றி கிடைக்கவில்லை.

நான்காம் ஆண்டும் வந்தது. அவன் படிப்பில் கவனம் செலுத்த வேண்டி இருந்ததால், கழுகைத் தேடும் முயற்சிக்குச் சற்று ஓய்வு கொடுத்தான். நல்ல முறையில் தேர்வுகள் எழுதிவிட்டு இராசிபுரத்தில் உள்ள தன் வீட்டிற்குச் சென்றான்.

இந்த இடைக்காலத்தில் செங்கோடனுக்கு இரண்டாவது பெண் குழந்தை பிறந்திருந்தது. அதற்கு முதல் பிறந்த நாள் விழாவன்று அவர்கள் வீட்டிற்கு முத்து சென்றான்.

“வாடா, வாடா. எங்கே எங்களையெல்லாம் மறந்துவிட்டாயோ என்று நினைத்தேன்!” செங்கோடன் வரவேற்றார்.

“உங்களை, அண்ணியைத், தமிழ்ச்செல்வியை மறக்க முடியுமா அண்ணா? பல்கலைக் கழகத்தில் முதல்வனாகத் தேர்ச்சி பெற வேண்டும் என்ற எண்ணம் மேலெழுந்ததால் சற்றுக் கடுமையாக முயன்று படிக்க நேர்ந்தது. கோபிக்காதீர்கள்; பந்த பாசத்தைக் கூட சற்று விலக்கித்தான் வைத்திருந்தேன். அதுதான் யாரையும் வந்து பார்க்கவில்லை.”

“சீச்சீ! நானும் விளையாட்டாகத்தான் கேட்டேன். உன்னை எனக்குத் தெரியாதா? நினைத்த செயலை முடித்து அதில் வெற்றியடையும்வரை விடமாட்டாயே. இப்போது மணிமேகலை பிறந்திருக்கிறாள். போய் அண்ணியைப்பார்.”

இந்தக் கதையை நீட்டிப்பது நமது நோக்கமன்று. ஆனால், முத்துக்குமார் அவர்கள் குடும்பத்தோடு மீண்டும் ஒன்றிப்போய், இரண்டு குழந்தைகளின் மேலும் பாசத்தைப் பொழியலானான்.

இந்த நேரத்தில்தான் நாட்டில் இந்திராகாந்தி தமிழக அரசைக் கலைத்துக் குடிரசுத் தலைவர் ஆட்சியைக் கொண்டுவந்தார். அதன் விளைவாகச் செங்கோடன் ஏதோ அப்போதைய ஆளுங்கட்சிக்கு வேண்டியவர் என்று எண்ணி

அவரைக் குந்தா நான்காவது விரிவாக்கத் திட்டத்தில் பணிபுரியப் பில்லூர்அணைப் பகுதிக்கு மாற்றி விட்டார்கள். அவர்க்கு வந்த அந்த மாற்றல் உத்தரவை அவர் எப்படி ஏற்றுக்கொண்டாரோ அவனுக்குத் தெரியாது. ஆனால் முத்து மிகவும் மகிழ்ந்து போனான். அவனுடையது தன்னல; எண்ணந்தான் ஆனாலும் அவனுக்கு நல்ல பலனையே தந்தது.

முத்துக்குமார் அவர்களைப் பார்க்கப் பில்லூருக்கு அடிக்கடி சென்று வரலானான். சேலத்தில் தாத்தாவின் வீட்டில் வளர்ந்து வந்த தமிழ்ச்செல்விக்குப் பள்ளி விடுமுறைக் காலங்களில் அவளை இவன்தான் பில்லூருக்கு அழைத்துச் செல்வான். செங்கோடனால் விடுப்பில் செல்ல இயலாதவாறு வேலைகள் இடைவிடாவது இருந்து கொண்டே இருக்கும். எனவே அவர் ஊருக்குப்போகும் நிலையே எழுந்து போயிற்று.

நீலமலையைச் சுற்றி இருக்கின்ற சுற்றுலா இடங்களைச் சுற்றிப் பார்ப்பார்கள். அதற்கும் முத்துதான் குழந்தைகளையும் உமாவையும் கூட்டிக்கொண்டு போவான். ஊட்டியைச் சுற்றியுள்ள இடங்களைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியது இல்லை. அஃது உலக அளவில் எல்லாரும் அறிந்த இடமல்லவா?

ஒரு முறை கெத்தையிலும் குந்தாவிலும் ஒரு திரைப்படக் குழுவினர் படப்பிடிப்பு நடப்பதாகப் பேசிக்கொண்டார்கள். குழந்தைகள் அந்தப் படப் பிடிப்பைக் காணக் கூட்டிப் போகச் சொன்னார்கள். முத்துவும் அந்த நேரம் அங்கிருக்க நேர்ந்ததால் எல்லாரும் கெத்தைக்குப் போனார்கள். இரஜினிகாந்த், சரத்பாபு, ஷோபா, படாபட் ஜெயலட்சுமி ஆகியோர் நடப்பதைப் படம் எடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்கள் சென்ற அன்று, அந்த நடிகர்கள் விஞ்சில் போவது போன்ற காட்சி படமாக்கப் பட்டது. திரைப்பட நடிகர் நடிகைகளை நேரில் கண்டு மகிழ்ந்து போனார்கள்.

“முத்து, நான் பில்லூர் அணைக்கு மாற்றப் படுவதற்கு முன்பே அந்தப் பகுதியையெல்லாம் சுற்றிப் பார்த்திருக்கிறாயா? ஏன்? எதற்கு?”

வியந்துபோய் கேட்டார் செங்கோடன்.

“இனி, நான் சொல்லப் போவது என் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட முக்கிய திடீர் திருப்பமாகும். கேளுங்கள். நான் அடிக்கடி பில்லூர் வந்து போகலானேன். தந்தையார் என்னிடம் தொழிலை ஒப்புவித்ததையும் நீங்கள் அறிவீர்கள். அதிலும் நான், ஏனோ தானோ என்றில்லாமல் சிறப்பாகப் பணியாற்றி ஆலைத் தொழிலை முன்னேற்றப் பாதையில் கொண்டு சென்றேன். ஆனாலும் பில்லூருக்கு வந்து உங்களைப் பார்த்ததையும் மற்ற பொறிஞர்களோடு பழகிதையும் விட்டுவிடாமல் தொடர்ந்தேன் என்பதையும் நன்கு அறிவீர்கள்.

அந்தக் காலத்தில் மணிமேகலையின் காரணமாக முள்ளிக்குச் செல்ல நேர்ந்ததையும் அங்குச் செலீனாவுடன் பழகும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டதையும் நீங்கள் நன்கு அறிவீர்கள்.

மின்னுற்பத்தி எந்திரம் நிறுவும் பணி முடிந்தவுடன் உங்களுக்குப் பதவி உயர்வும் கிடைத்தது. உங்களை மலைப் பிரதேசத்தை விட்டு நகர்ப் பகுதிக்கு மாற்றிவிடுவார்கள் என்று எல்லாரும் எண்ணினார்கள். ஆனால் என் தேடல் வேறாக இருந்ததால் உங்கள் பணி பில்லூரிலேயே நீடிக்க வேண்டும் என்றே நினைத்தேன். அதற்கேற்ப அத்திக்கடவில் புதிதாகத் தொடங்கப்பட்ட “புனல் மின்னூற்பத்திப் பராமரிப்புப் பயிற்சிப் பள்ளி”க்கு நீங்கள் மாற்றப்பட்டீர்கள். அதனால் உங்களுக்கும் உங்கள் குடும்பத்தினருக்கும் சற்று வருத்தந்தான். மாறாக அதிகம் மகிழ்ந்தவன் நான்தான். அஃது முழுக்க முழு தன்னலந்தான்! நான் மேற்கொண்ட முயற்சி ஈடேறவும் அதுவே காரணமாயிற்று.”

“என்னடா சொல்கிறாய்? உன் காதலியை அடிக்கடி சந்திக்க வருவதை யாரும் ஐயுறாமல் இருப்பதற்கு நானும் என் குடும்பமும் உனக்குக் கேடயமாக இருந்திருக்கிறோம்; அது தானே?”

முத்துக்குமார் சிரித்துக் கொண்டான்.

“கேளுங்கள் அண்ணா, 1979-ஆம் ஆண்டு, செப்டம்பர்

திங்கள், 24-ஆம் நாள் அண்ணியையும் குழந்தைகளையும் கூட்டிக் கொண்டு அத்திக்கடவுக்குப் பேருந்தில் வந்தேன்.”

“ஆமாம், அந்த முறை நான் ஊருக்கு வராமல் அவர்களை வரச் சொன்னேன். நீ அவர்களைப் பேருந்தில் அழைத்து வந்தாய். அதுதானே? நீ தனியாக வந்திருந்தால் உன் புல்லட் வண்டியில் செலீனாவைப் பார்க்க வந்திருப்பாய்.”

முத்து மீண்டும் சிரித்துக் கொண்டான்.

“எல்லாரையும் போல்தான் நீங்களும் எண்ணிக் கொண்டு இருந்திருக்கிறீர்கள். நன்றாகச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். மணிமேகலையின் உடல்நிலை பாதிக்கப் பட்டபோதுதான் நான் முள்ளிக்குச் சென்றேன். செலீனாவின் நட்பு காதலாயிற்று. ஆனால், அதற்கு முன்னால் இரண்டு மூன்று முறை, நீங்கள் இங்கு மாற்றலாகி வரும் முன்பே இந்தப் பகுதியை நான் சுற்றிப் பார்த்திருக்கிறேன் என்று சொன்னதை எண்ணிப் பாருங்கள்.”

“ஆமாம். ஆமாம். நீ சொன்னது சரிதான். ஆனால், ஆனால், எதற்காக யாரைத் தேடி இங்கு வந்தாய்?”

“அதைத்தான் சொல்ல வருகிறேன். அந்தச் செப்டம்பர் திங்களில் நடந்த நிகழ்ச்சியை உங்களால் வாழ்நாள் முழுவதும் மறக்க முடியாது. அந்நாளே- அந்நிகழ்ச்சியே- என் வாழ்வின் திருப்பு முனையாக அமைந்தது.”

“எந்த நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடுகிறாய்?”

“மலைப் பாறை உருண்டு சாலையை அடைத்துக் கொண்டு மக்களுக்குப் பெரும் இடராக இருந்ததே, அந்நிகழ்ச்சி தான்.”

“ஆஃகா! மறக்கமுடியுமா அந்த நாட்களை? அது சரி; அஃது எப்படி உன் வாழ்க்கையின் திருப்பு முனையாயிற்று?”

“சொல்கிறேன் அண்ணா.”

சுற்றுலா

கெத்தையிலிருந்து விஞ்சிலேயே குந்தா சென்று அங்கிருந்து ஊட்டிக்குப் போய் இரவு தங்கிவிட்டார்கள்.

வழி நெடுக முத்துக்குமாரின் பார்வை மாத்திரம் தன் குறிக்கோளிலேயே இருந்தது. குளிர் அதிகமுள்ள இடங்களில் கழுகுகள் இருக்காது என்று நடேசக் கவுண்டர் சொன்னதை அவன் மறக்கவில்லை. அதனால் ஓரளவு உயர்மட்டம் அடைந்தவுடன் தன் தேடுதலை விட்டுவிட்டுக் குழந்தைகளோடு விளையாடியபடி சென்றான்.

அன்றிரவு ஊட்டியில் தங்கிவிட்டு, மறுநாள் ஊரைச் சுற்றிப் பார்க்க வேண்டிய இடங்களைப் பார்த்துவிட்டுக் குதிரை சவாரி, படகு சவாரி எல்லாம் முடித்துவிட்டு, அன்று இரவு கிளென்மார்கனுக்குச் சென்று அங்குள்ள பயணர் விடுதியில் தங்கினார்கள்.

மறுநாள் காலையில் விஞ்சு மூலம் பைக்காராவிற்குச் சென்றனர். அங்கு நான்கு கட்டங்களாய் அமைக்கப் பட்டிருக்கும். விஞ்சில் கீழேயுள்ள பைக்காராவிற்குச் சென்றார்கள். விஞ்சில் சென்றதும் மலை உச்சியிலிருந்து கீழே அடிவாரத்திற்குச் சென்றதும் தாம் குழந்தைகளைக் குதூகலத்தில் ஆழ்த்தின. பைக்காரா மிகப் பழைமையான புனல் மின்னூற்பத்தி நிலையம். ஆங்கிலேயர் அங்குத் தங்கியிருந்ததால் அவர்கள் தேவைக்கு மட்டும் குறைந்த அளவு மின்சாரம் உற்பத்தி செய்து கொண்டனர்.

இந்தப் பைக்காரா பற்றி ஒரு சுவையான செய்தி உண்டு.

நீலமலையின் அடிவாரத்தில் இருக்கும் சிற்றூர் சிங்காரா ஆகும். இங்குப் பைக்காரா புனல் மின் உற்பத்தி நிலையம் அமைந்துள்ளது. அப் பைக்காரா மின்னிலையத்தின்பெயரே, மதுரையில் உள்ள பசுமலையின் மேல் அமைக்கப் பட்டிருக்கும் உயர் மின் அழுத்தத் துணைமின் நிலையத்திற்கும் வைக்கப்பட்டிருப்பது வியப்பாயில்லையா? மதுரை பேருந்து நிலையத்திலிருந்து அந்த மின் நிலையம்வரை செல்லும் பேருந்திலும் “மதுரை- பைக்காரா” என்ற பெயர்ப் பலகை இருக்கும்.

அதுமட்டுமின்றி, (பிரிக்கப்படாமல் இருந்த பழைய) மதுரை இராம நாதபுரம் மாவட்டங்களில் வாழும் மக்கள், அவர்கள் ஊரில் இருக்கும் துணை மின் நிலையங்களுக்கும் பைக்காரா என்றே பெயர் வைத்துவிட்டனர். மின்சாரப் பயன்பாடு பரவலாகாத காலம் அது. புனல் மின்னூற்பத்தி மட்டுமே மிகுந்திருந்த அந்தக் கால கட்டத்தில் மக்கள் தங்கள் ஊருக்கு வருவது பைக்காரா மின்சாரமா? மேட்டூர் மின்சாரமா? பாபநாசம் மின்சாரமா? என்றுதாம் கேட்பார்கள்.

அங்குச் சுற்றிப் பார்க்க முக்கிய இடம் ஏதுமில்லாததால் நேரே மசினக்குடிக்குச் சென்று அங்கிருந்து முதுமலைக் காட்டிற்குச் சென்றனர். காட்டினுள்ளே வனத்துறை அலுவலர்களின் வண்டியில் அவர்கள் வழிகட்டிச் செல்ல அங்கு யானை, காட்டெருமை, சிறுத்தை, வரிப்புலி, கரடி, மான்களின் கூட்டம், முயல், மலைப்பாம்பு முதலியவற்றைப் பார்க்க முடிந்தது. சில நாள்களில் ஒரு விலங்கைக் கூட பார்க்க முடியாமல் போய்விடுமாம். எல்லாரும் யானையின் மீது சவாரி செய்து மகிழ்ந்தனர்.

அங்கிருந்து வந்து மசினக்குடியில் முதலைப் பண்ணையில் குட்டி முதலை முதல் வெவ்வேறு வயதில் பெரிய முதலைவரை பார்த்துவிட்டு, மாயாறு (மோயாறு என்றும் சொல்வர்) புனல் மின்நிலையம் சென்று அந்த மின்னிலையத்திற்கும் விஞ்சின் மூலம் கீழிறங்கிப் பார்த்தனர்.

மசினக்குடியிலிருந்து மாயாறு போகும் வழியெங்கும் மயில்களும் சிங்கவால் குரங்குகளும் திரிந்ததைக் கண்ட குழந்தைகட்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. இந்த முதுமலைக்காட்டிலும் மசினக்குடியிலும் அடிக்கடி தேவர் ஃபிலிம்ஸ் படப் பிடிப்புக்கள் நடக்குமாம். இவர்கள் சென்றதற்கு முதல் நாள்தான் படப்பிடிப்பை முடித்துக் கொண்டு சென்று விட்டார்களாம்.

அன்றிரவு மாயாறு பயணர் விடுதியில் தங்கிவிட்டு மறு நாள் காலையில் கூடலூர் சென்று சுற்றிக்கொண்டு ஊட்டிபோய் மீண்டும் ஒரு நாள் தங்கியிருந்துவிட்டு, மறுநாள் சாலை வழியாகவே குந்தாவிற்சுச் சென்றனர். வழியில் பெரிய மலை எமரால்டு! பச்சைக் கம்பளம் போர்த்திக் கொண்டு, ஒரு மாது தன் படாஅ மார்பழகை மறைத்துக் கொண்டிருப்பதைப் போல இருந்தது அந்தக் காட்சி.

தமிழ் இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு இல்லாதவனான முத்துவுக்கே திருக்குறளின் பாடல் நினைவுக்கு வந்ததென்றால், ஒரு கவிஞனின் கண்ணில் பட்டிருந்தால் எவ்வாறெல்லாம் கற்பனை செய்து பாடியிருப்பான்?

அங்கிருந்த பழைய குடியிருப்புப் பகுதியில் இருந்த பயணர் விடுதியில் தங்கித் தேநீர் அருந்திவிட்டுக் குந்தா போய் அங்கிருந்து பாதை வழியே பல வளைவுகளைக் கடந்து (கொண்டை ஊசி வளைவு என்று சொல்வர்) கீழிறங்கிக் கெத்தையைத் தாண்டிப் பின் பரளிக்குச் செல்லாமல் நேரே பில்லாருக்குப் போய்ச் சேர்ந்தனர்.

பிள்ளைகளும் உமாவும் சற்றுத் துவண்டு போனாலும் மகிழ்ச்சியே விஞ்சியிருந்தது. இரண்டு நாட்கள் இதைப் பற்றியே பேசித் தீர்த்தனர். இருந்தாலும் அவர்களுக்கு ஒரு மனக்குறை இருக்கத்தான் செய்தது. எல்லாரும் விரும்பும் மேட்டுப்பாளையம்- உதகமண்டலம் மலை ரயிலில் பயணம் செய்யத் திட்டமிடவில்லையே என்பதுதான் அது. மொத்தத்தில் இந்தப் பயணம் முத்துவுக்கு எந்த விதத்திலும் பயனுடையதாக அமையவில்லை என்றாலும் ஒரு சுற்றலா சென்று வந்த மனநிறைவு இருக்கத்தான் செய்தது.

புதிய இயந்திரம்

ஆலையில் நேர்ந்த விபத்தில் துரைசாமியின் கை வெட்டுப்படக் காரணமான அந்த இயந்திரம் மூன்று ஆண்டுகட்கு முன் நிறுவப்பட்டது. நெய்யப்பட்ட துணிகளைத் தானாகவே அழகாக அடுக்கி, அழுத்திக் கட்டுக்களாக வெளியே தள்ளிவிடும் புதிய இயந்திரம் அது. அது நிறுவப்படும் போதும் ஒரு விந்தை நிகழ்ந்தது. ஆடுகளை, கோழிகளைப் பலியிட வேண்டுமென்று சிலர் அப்போதே சொன்னார்கள். முத்துக்குமார் அதைக் கடுமையாக நிராகரித்துவிட்டான். அதன் விளைவுதான் இப்போது நிகழ்ந்த விபத்துக்குக் காரணம் என்று பேசிக் கொண்டார்கள். ஆனால் துரைசாமி எந்த ஊறுமின்றித் தப்பியதால் வாயை மூடிக்கொண்டார்கள்.

முன்னால் நிகழ்ந்த விந்தைதான் என்ன?

அந்த இயந்திரத்தை நிறுவ சதுர வடிவ பசங்காரை அடித்தளம் இட்டு, நான்கு மூலைகளிலும் மரையிட்ட தடிமனான எஃகுக் கம்பிகளைப் புதைத்து வைத்திருந்தனர். ஆனால், அந்த இயந்திரத்தைத் தூக்கிச் சரியான இடத்தில் சரியானபடி பொருந்தும்படி வைத்திடக் கிரேன் வேண்டும். அதைக் கோயம்பத்தூரிலிருந்து கொண்டு வர ஏற்பாடுகள் செய்தாகிவிட்டது. அது வந்து சேர மூன்று நாட்கள் ஆகிவிடும்.

அன்று இரவு செங்கோடன் வெளியூர் சென்றுவிட்டுத் தாமதமாகப் பன்னிரண்டு மணிக்குமேல் இருக்கும், தன் மகிழுந்தில் வந்துகொண்டிருந்தார். வழியில் முத்துவின் துணி ஆலையை இயல்பாகப் பார்த்தவர் மகிழுந்தைத் திடீரென்று நிறுத்தினார். புதிதாக வந்திறங்கிய அந்த இயந்திரம்- அதை அவர் முன்பே பார்த்திருக்கிறார்- அஃது ஆலை கட்டடத்தை நோக்கித் தானாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. திடுக்கிட்டார்.

சிறிது நேரம் தொடர்ந்து பார்த்தார். ஆனால், அது

அசையாமல்தான் இருந்தது. பிரமையோ? ஒன்றும் புரியாமல் மகிழுந்தைச் செலுத்திக் கொண்டு போய்விட்டார். ‘ஆனால் அந்த அசைவு? உண்மையானது இல்லையா?’ அவர் மனம் குழம்பியது. படுக்கையில் அமைதியிழந்து புரண்டார்.

“என்ன? மிகவும் சோர்ந்திருக்கிறீர்கள். எதையும் நினைக்காமல் நிம்மதியாகத் தூங்குங்கள்.”

அந்தக் குழப்பத்திலும் மனைவி எதையும் என்று குறிப்பாகச் சொன்னதை எண்ணிச் சிரித்துக் கொண்டார்.

மறுநாள் அலுவலகத்திற்குச் செல்லுமுன் முத்துவின் நெசவு ஆலைக்குச் சென்றார். அவர் மனம் குறுகுறுத்தது. அவர் உள்ளூர் அங்கு ஏதோ நடந்திருக்க வேண்டும் என்று உரைத்தது. தொழிலாளர்கள் மகிழ்ச்சியோடு கூடிக்கூடிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். நேற்று இரவு பார்த்த எந்திரம் அந்த இடத்தில் இல்லை. நேரே முத்துவின் அறைக்குச் சென்றார்.

“முத்து, என்ன? உன் தொழிலாளர்கள் மிக மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறார்கள்; என்ன செய்தி?”

“ஒரு எந்திரத்தை நிறுவி இருக்கிறார்கள். அதை முறையாகப் பொருத்தியீ துவக்கி வைக்கவேண்டும். அதுதான் எல்லாருக்கும் மகிழ்ச்சி.”

“நேற்று கூட வெளியே இருந்ததே; அந்த எந்திரமா?”

முத்துவின் முகத்தில் ஓர் இறுக்கம் தோன்றி மறைந்தது.

“ஆஅமாம். அண்ணா, அதுதான்.”

“கிரேன் கூட இல்லை; இரவோடு இரவாக இஃது எப்படிச் சாத்தியமாயிற்று? ஆச்சரியமாய் இருக்கிறதே!”

“ஆமாம் அண்ணா. சில நேரங்களில் நாம் எண்ணிப் பார்க்காத செயல்கள் நடக்கத்தாம் செய்கின்றன.”

“அதுவும் நீ இருக்கிற இடத்தில் நடப்பது இன்னும் அதிசயந்தான். நான் போய் வருகிறேன். நல்லதே நடக்கட்டும்.”

‘என்ன ஆயிற்று இவருக்கு? ஏதாவது புரிந்து கொண்டிருப்பாரோ?’ என்று எண்ணியபடி முத்துக்குமார், அவர் போகும் திசையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

தொடர்வண்டி விபத்து

“என்னங்க? என்னங்க? எழுந்திருங்களேன்; இதைப் பாருங்களேன்.”

“என்ன உமா? காலையில் விடிந்தும் விடியாததுமாய்?”

“இந்து நாளேட்டைப் பாருங்களேன். என்னால் நம்ப முடியவில்லை. இது நம்முடைய முத்துவா பாருங்கள்.”

செங்கோடன் விருட்டென்று எழுந்தார். நாளிதழில் உமா காட்டிய செய்தியை- இல்லை, இல்லை- படத்தைப் பார்த்தார். பக்க வாட்டில் பதிந்திருந்த உருவம் முத்துவைப்போல்தான் இருந்தது. உற்றுப் பார்த்தார். அது ஒரு தொடர்வண்டி விபத்தைக் காட்டும் நிழற்படம்.

அவசர அவசரமாய்ப் போய் இருபத்து நான்கு மணி நேரச் செய்தி அலைவரிசையைத் தொலைக்காட்சியில் தோன்றச் செய்து பொறுமையாகக் காத்திருந்தார். விபத்துச் செய்தியும் காட்டப் பட்டது. அதிலும் அவன் முழு முகமும் தெரிய வில்லை. ஆனால் அசப்பில் அது முத்துவைப் போன்றிருந்தது. பதறினான்.

“உமா, செலீனாவைக் கூப்பிடு.”

உமா தொலைபேசி எண்களைச் சுழற்றினாள்.

“செலீனா! நான் உமா பேசுகிறேன். இதோ மாமா பேசுகிறார்.”

பேசியைச் செங்கோடன் கையில் கொடுத்தாள்.

“செலீனா! முத்து இருக்கிறானா?”

“-----”

“ஓஃகோ; சரி. இன்றைய இந்து நாளிதழை எடுத்து இரண்டாம் பக்கத்தில் இருக்கும் படத்தைப் பார்”

சிறிது நேரம் காத்திருந்தார்.

“அதில் இருக்கும் படம் முத்துவா?”

“-----”

“அவனுக்கு ஒன்றுமில்லை. நானும் உமாவும் நேரில் வருகிறோம். அவன் பேசினால் எங்களுக்குச் சொல். நாங்கள் விரைவாக வந்துவிடுகிறோம்.”

என்று கூறி முடித்து பேசியைத் துண்டித்துவிட்டு,

“உமா, வா முத்து வீட்டிற்குப் போகலாம்.”

மூவரும் தொலைக்காட்சி செய்திப் படங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“செலீனா, நன்றாகப் பார். அவன் நம்ம முத்துதானா? முகத்தையே பார்க்க முடியவில்லையே.”

“அவர்தான் மாமா, ஆடி ஓடி உதவிகள் செய்வதால் முகம் தெரியவில்லை. அவருடைய அங்க அசைவுகள் அப்படியே இருக்கின்றன.”

செங்கோடன் வெளிநாட்டுச் செய்தி அலைவரிசைகளுக்கு மாறினார். அந்தச் செய்தியை அதிலும் காட்டினார்கள். அதிலும் அவன் முகம் தெரியவில்லை. வேறு அலை வரிசைகளை மாற்றி மாற்றிப் பார்த்தார். ஒரேயொரு வினாடி அவன் முகம் தெரிந்தது.

அவன் செயல்பாடுகளைக் கூர்ந்து கவனித்தார். படக்கருவி வேறெங்கோ நோக்கி இருக்கும்போது ஒரு மூலையில் அவன் செய்த செயல்... தெளிவின்றித் தெரிந்தாலும் அவர் மட்டுந்தான் அதைக் கவனித்தார். செங்கோடன் தன்னை அமைதி படுத்திக்கொண்டார்.

“அக்கா, மாமாவுக்கு ஐயம் தெளிவாகிவிட்டது போலிருக்கிறது. அமைதியாகிவிட்டார். பாருங்கள். அவருக்கு ஒன்றும் நேராது மாமா. என் உள் மனம் தெளிவாகக் கூறுகிறது. சரி என்ன அருந்துகிறீர்கள்?”

எல்லாரும் இயல்புக்கு வந்துவிட்டனர். அந்த விபத்தைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருந்தனர். காலை உணவை அங்கேயே முடித்துக் கொண்டு, புறப்பட்டு உமாவை வீட்டில் இறக்கி விட்டுவிட்டுச் செங்கோடன் தன் அலுவலகத்துக்குச் சென்றுவிட்டார்.

மாலையில் அலுவலகத்திலிருந்து வீட்டுக்கு வந்த தன் கணவனுக்குச் சுடச்சுட உளுந்து வடையும் சட்டினியும் வைத்துவிட்டுத் தண்ணீரையும் அருகில் வைத்துவிட்டுத் தானும் கூடவே சாப்பிட உட்கார்ந்தாள் உமா. கல்லூரியிலிருந்து வந்த பெரிய மகள் பாட்டி வீட்டுக்குப் போய்விட்டாள். அவள் தன் பெற்றோரோடு இருக்கும் நாள்கள் மிகமிகக் குறைவு.

தாத்தாவுடனோ பாட்டியுடனோ வந்தாலும், சிறிது நேரத்தில் “தாத்தா, வாங்க நம்ம வீட்டுக்குப் போகலாம்” என்றோ, “பாட்டி, வாங்க நம்ம வீட்டிற்குப் போகலாம்,” என்றோ நச்சரிக்க ஆரம்பித்து விடுவாள். உமாவும் செங்கோடனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து நமட்டுச் சிரிப்பை வெளிப்படுத்துவர். “போங்கப்பா, அப்படிச் சொல்லிச் சொல்லி எனக்குப் பழக்கமாகிவிட்டது!” என்று சினுங்குவாள்.

அமைதியாக உண்ணும் கணவனைக் கவனித்தாள். ‘பெண்ணை நினைத்துக் கொண்டாரோ’

“என்னங்க? ஏன் ஏதோ மாதிரியா யோசனையில் இருக்கிறீர்கள்? ஏதாவது பிரச்சனையா?”

பொதுவாகச் செங்கோடன் கலகலவென்று பேசுவார். அவர் அமைதியாக இருக்கவே, இப்படிக்கேட்டார்.

“ஒன்றுமில்லையே. எப்போதும் போல் இயல்பாகத் தானே இருக்கிறேன்; ஏன்? என்னிடம் ஏதாவது மாற்றம் தெரிகிறதா?”

“உங்களை எனக்குத் தெரியாதா? சரி, நானே கேட்கிறேன்; காலையில் அவ்வளவு அவசரமாகச் செலீனா வீட்டுக்குப் போனீர்கள். அங்குத் தொலைக்காட்சிச் செய்திகளைப் பார்த்தீர்கள். முத்து செலீனாவைத் தொலை பேசியில் தொடர்பு கொள்வான் என்றுதானே அங்குப் போனீர்கள்? அந்தச் செய்தியை நம் வீட்டிலிருந்தே பார்க்க முடியுமே! அதனால்தான் கேட்டேன். முத்து நல்லபடியாக ஆடியோடி உதவுவதைப் பார்த்தீர்கள். அப்புறம் வெளிநாட்டு அலைவரிசையிலும் அவனைத் தேடினீர்கள்.”

“ஆமாம், ஆமாம். அவன் முகம் சரியாகத் தெரியவில்லை. அதனால்தான் மற்ற அலைவரிசைகளில் தேடினேன். அதில் வேறு கோணத்தில் தென்படுகிறதா என்றுதான் பார்த்தேன்.”

“சும்மா மழுப்பாதீர்கள். உங்கள் முகத்தில் தெரிந்த ஆர்வம், தீவிரம் எல்லாம் நீங்கள் வேறு எதையோ தேடியதுபோல் இருந்தது. அதையும் நீங்கள் எதையோ பார்த்து அதிர்ந்ததையும் நான் கவனித்துவிட்டேன். என்ன பார்த்தீர்கள்? ஏன் அதிர்ச்சி அடைந்தீர்கள்? அதைப் பற்றி என்னிடம் சொல்லலாமா? வேண்டாமா? என்று இப்போது சிந்திக்கிறீர்கள் அப்படித்தானே?”

“ஏது? ஏது? என் மனத்தை அப்படியே படிக்கிறாயே!”

“போதும். மறுபடியும் மழுப்பாதீர்கள். அந்தத் தொலைக்காட்சியில் ஏதோ ஒன்றைப் பார்த்தீர்கள். உங்கள் முகம் வியப்பில் விரிந்தது; ஆனால் மீண்டும் இயல்பாக்கிக் கொண்டீர்கள். நீங்கள் கண்ட அந்த வியத்தகு காட்சி என்ன?”

செங்கோடன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். உமா உள்ளே போய்க் குழம்பி கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டு, அவளும் உட்கார்ந்தாள்.

“உம், சொல்லுங்கள். என்ன பார்த்தீர்கள்? இப்போது நினைவு வருகிறது. முன்பு இரு முறை இதே குழப்பமான முகத் தோற்றத்தோடு வந்தீர்கள். நீங்கள் சோர்வாய் இருக்கிறீர்கள் என்று சும்மா இருந்துவிட்டேன். அப்போது அந்த நேரப்

பின்னணி எனக்குத் தெரியாது. இன்றும் அதே முகக் குறிப்பு; பின்னணி தொலைக்காட்சியில் பார்த்ததாகத்தான் இருக்கும். அதுவுங்கூட முத்துவோடு தொடர்புடையதாகத்தான் இருக்க வேண்டும். நிதானமாகச் சொல்லுங்கள்.”

“உமா, நீ சொன்ன அத்தனையும் உண்மை. உன்னிடம் நான் அப்போதே சொல்லாததற்குக் கரணியம் எனக்கே அவைபற்றி முழுமையாகத் தெரியாததுதான். இன்றும் இப்பொழுதும் எனக்கு விளங்கி விட்டதாக நான் எண்ணவில்லை. நீ நினைப்பதுபோல் அவை யாவும் முத்துவோடு தொடர்பு உடையவைதாம். இன்னும் சொல்லப் போனால் அத்திக்கடவில் இருந்த போதே அவனிடம் ஒரு மாற்றத்தைக் கவனித்தேன்.”

“செலீனா- முத்து காதல் புலம்தானே! அது முடிந்து பதினெட்டு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டனவே. அவர்களுக்குத் திருமணமும் ஆகிக் குழந்தைகளும் பிறந்து விட்டனரே! அவ்வளவு பழைய செய்தியா? சரியான அழுத்தக்காரர் நீங்கள். இத்தனை ஆண்டுகள் எப்படி உங்கள் மனதிலேயே பூட்டி வைத்திருந்தீர்கள்? நம்மிடம் அவன் எப்போதும் போல் ஓர் உறவினன் போல இயல்பாகவும் உரிமையுடனும் தானே நடந்து கொண்டான்? செலீனாதான் என்ன? என் உடன் பிறவாத் தங்கையைப் போலத்தானே அன்பைப் பொழிகிறாள்? உங்களை வாய் நிறைய ‘மாமா, மாமா’ என்று அன்போடும் உரிமையோடும் அழைக்கிறாள். இதில் முத்துவிடம் மட்டும் என்ன மாற்றம் கண்டீர்கள்?”

“அவனுடைய காதல் தொடர்பாக என்னைவிட உனக்குத்தான் அதிகம் தெரியும். நம் குழந்தையை அந்த முள்ளி மருத்துவ மனையில் அவன்தான் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விட்டான். அப்புறம் நடந்ததெல்லாம் உனக்கு நன்கு தெரியும். ஆனால், இது முற்றிலும் வேறு. உன்னிடம் சொல்கிறேன் மனத்திற்குள்ளேயே வைத்துக்கொள். இன்னும் கூட எனக்கு எதுவும் பிடிபடவில்லை.”

“சொல்லுங்கள்.”

பேருந்து விபத்து

“முன்பொரு நாள் பேருந்தில் மாட்டவிருந்த ஓர் இரண்டு வயது குழந்தையைக் காப்பாற்றினான் என்று சொன்னேனே, நினைவிருக்கிறதா?”

“நீங்கள் எங்கே சொன்னீர்கள்? அன்றும் நான்தான் செய்தித் தாளைப் பார்த்துச் சொன்னேன். பிறகுதான் சொன்னீர்கள். அவன் எப்போதும் எல்லாருக்கும் உதவுபவன் என்று நமக்குத் தெரியாதா? அதில் என்ன வியப்பு இருக்கிறது?”

“சும்மா குறுக்கே பேசாதே. சொல்வதை மட்டும் கேள். பின்பு தொடர்பு விட்டுப் போய் மறந்து விடுவேன்.”

“சரி, சரி. பேசவில்லை.”

“அந்தப் பேருந்து விபத்து நேர்ந்ததே- இல்லை, இல்லை- விபத்து நேரவிருந்ததைத் தவிர்த்தானே, அப்போது நான் எதிர்ப் பக்கம் சாலையின் நடுத்தடுப்புக்கு மறு பக்கத்தில் மகிழுந்தில் வந்து கொண்டிருந்தேன். நன்றாகக் கவனி.”

பேருந்து வேகமாக வருகிறது- நான் இருந்ததற்கு எதிர்ப் பக்கத்திலிருந்த கடையில் முத்து ஏதோ வாங்கிக்கொண்டு தன் மகிழுந்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறான்- ஓர் இரண்டு வயது குழந்தை எதையோ தவற விட்டுவிடுகிறது- அதை எடுக்க குழந்தை சாலையின் குறுக்கே ஓடுகிறது- அசர வேகத்தில் ஒரு பேருந்து குழந்தையை நோக்கிப் பாய்ந்து வருகிறது- இமைப்பொழுதில் பேருந்து குழந்தையை மோதிவிடும் நிலை- மோதிவிட்டால் என்ன ஆகுமோ தெரியாது. பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர் எல்லாம் விக்கித்துச் செய்வதறியாது திகைப்பில் நின்றுருக்கிறார்கள்- இந்த நிலையை முத்துவும்

பார்க்கிறான்- சாலையின் குறுக்கே இவனும் பாய்கிறான்- இரு கைகளினால் குழந்தையை விரைந்து அள்ளிக் கொள்கிறான்- திரும்புகிறான்- வேகமாக வந்த பேருந்து அவன் முதுகில் மோதுகிறது. சுமார் பதினைந்து அடி தூரம் பேருந்து அவனைத் தள்ளிக் கொண்டுபோய் நிற்கிறது-

நல்ல வேளை குழந்தைக்கும் ஒன்றும் ஆகவில்லை- இவனுக்கும் ஏதும் ஆகவில்லை. என்னால் நம்பவே முடியவில்லை.

எல்லாரும் முத்துவைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். குழந்தையின் தாய் ஓடி வந்து குழந்தையை வாங்கி இறுக அணைத்துக்கொண்டு, முத்துவைப் பார்த்துக் கும்பிட்டாள். கூட்டம் பெரிதாகக் கூடிவிட்டது.

ஓட்டுநரை எல்லாரும் ஆவேசமாகக் கண்டபடி திட்டினார்கள். குழந்தைதான் நல்லபடி தப்பிவிட்டதே; கூட்டம் சேராமல் கலைந்து போங்கள் என்று முத்து சொல்லிக் கொண்டு இருந்தான். இருந்தாலும் கூட்டம் கலைவதாகத் தெகியவில்லை. நான் மகிழுந்தை விட்டிறங்கி மெள்ள.”

“என்னது? மெள்ளவா? அவனைப் பார்க்கவேண்டு மென்று பதறவில்லையா? எப்படி உங்களால் அவ்வளவு அமைதியாக இருக்க முடிந்தது?”

உமாதான் எப்போதோ நடந்த நிகழ்ச்சியைக் கேட்டு அப்போது பதறினாள்.

“குறுக்கே பேசாதே என்றேன். இப்படிப் படபடவென்று பேசி என்னைத் திசை மாற்றாதே. சும்மா கேள்.”

“சரி, சரி. சொல்லுங்கள். நானானால் பதறுகிறேன். இவர்க்கு என் பேச்சு இடைஞ்சலாம்.”

“போதும், போதும்; பிதற்றாதே. கேள்”

கோபம் வந்து ஏதோ சொல்ல நினைத்தவள், தன்னை முயன்று கட்டுப் படுத்திக் கொண்டாள்.

“உம்ம், மெள்ள இறங்கிப் பேருந்தின் முன் பக்கத்தைக் கிட்ட நெருங்கிப் பார்த்தேன்...பின்னர்த் திரும்பி வந்து மகிழுந்தில் ஏறித் திரும்பிவிட்டேன்.”

“ஏன்? முத்துவைப் போய்ப் பார்க்கவில்லையா?”

“இல்லை”

“அவ்வளவு பெரிய பேருந்து அவன் மேல் மோதியிருக்கிறது, அவனைப் போய்ப் பார்க்காமல் பேருந்திற்கு ஏதாவது சேதமாகிவிட்டதா என்று பார்க்கப் போனீர்களா? நன்றாய் இருக்கிறது உங்கள் செயல்!”

“உமா, நீ சொல்வது உண்மைதான். பேருந்திற்கு ஏதாவது சேதம் ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்றுதான் பார்க்கப் போனேன். அதைப் பார்த்த பிறகு அவனைப் பார்க்க வேண்டியதில்லை என்று திரும்பிவிட்டேன்.”

“என்ன சொல்கிறீர்கள் நீங்கள்? எனக்குத் தலை சுற்றுகிறது. உங்கள் மேல் கோபமும் வருகிறது. அந்தப் பேருந்தின் மேல் உங்களுக்கு என்ன அவ்வளவு அக்கறை? பேருந்தைப் பார்த்தாராம்; வந்துவிட்டாராம்! அப்படி எதைப் பார்த்தீர்கள்?”

“இதற்குத்தான் முன்பே சொன்னேன், குறுக்கே குறுக்கே பேசாதே என்று. இத்தனை நாள் இருந்தது போல இப்போதும் அதைப் பற்றிச் சொல்லாமல் இருந்திருக்கலாம். பொறுமை என்பதே இல்லாத பிறவி! உன்னிடம் சொல்ல வந்தேன் பார்.”

விருட்டென்று எழுந்துபோய்த் தொலைக்காட்சியில் படம் பார்க்க ஆரம்பித்துவிட்டார் செங்கோடன். உமாவும் கோபித்துக் கொண்டு படுக்கையில் சுருண்டு படுத்துக் கொண்டாள். அவர்கள் வழக்கமே அப்படித்தான். ஒரு பத்து நிமிடம் தொடர்ந்து பேசினால் ஏதாவது சண்டை வந்துவிடும். பாதியிலேயே பேச்சும் முறிந்துவிடும்.

இரவு உணவு மெளனமாகவே முடிந்தது. இருவரும் படுத்தபின், செங்கோடன்தான் பேசினார்.

“உமா, கோபித்துக் கொண்டாயா? நானும் தேவை இல்லாமல் சிடுசிடுத்து விட்டேன்; தப்புத்தான்.”

“அதெல்லாம் இல்லை. நான்தான் குறுக்கே குறுக்கே பேசி உங்களை எரிச்சல்பட வைத்துவிட்டேன். என்மேல்தான் தப்பு.”

“அம்மாடி, யார்மேலே தப்பு என்று இன்னொரு சண்டை வந்துவிட வேண்டாம்.”

இருவருமே சிரித்து விட்டார்கள்.

“அப்புறம் என்ன நடந்தது என்று சொல்கிறீர்களா? நான் குறுக்கே பேச மாட்டேன்.”

“கடைசியாக என்ன சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன்?”

“அந்தப் பேருந்தைப் பார்த்த பிறகு, முத்துவைப் பார்க்க வேண்டும் என்று உங்களுக்குத் தோன்றவில்லை. ஏன்?”

“அந்தப் பேருந்தின் முகப்பு நசுங்கி இருந்தது. ஆனால் முத்துவுக்கு எந்தப் பாதிப்பும் இல்லை.”

“புரியவில்லையே!”

“என்ன புரியவில்லை? அவ்வளவு பெரிய வண்டி அவன் மேல் மோதியிருக்கிறது; மனிதனுக்கு அடிபடவில்லை. வண்டிக்குச் சேதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.”

“ஆச்சரியமாய் இருக்கிறது. ஆமாஅம்ம்! இதை ஏன் என்னிடம் முன்பே சொல்லவில்லை?”

“ஆரம்பித்து விடாதே. இந்தக் கேள்விக்கு வேறு மாதிரியாகப் பதில் சொல்கிறேன். இந்தச் செய்தி உனக்கு முன்னமே ஏன் தெரியாமற் போனது?”

“இப்போது நீங்கள் ஆரம்பிக்கிறீர்கள். செய்தி தெரிந்த நீங்களே எனக்குச் சொல்லாத போது எனக்கு மட்டும் எப்படித் தெரிய வரும்?”

“ஆங், அங்குத்தான் இருக்கிறது முக்கிய மறையுள். இந்த விபத்தில் முழுக் கதாநாயகன் முத்துதான் இல்லையா?”

“ஆமாம். அதனால்?”

“அவன் செலீனாவிடம் சொல்லி இருந்தால், அடுத்து சில மணி நேரத்தில் அவள் உன்னிடம் சொல்லியிருப்பாள்; நீ உடனே என்னிடம் சொல்லியிருப்பாய். இல்லையா?”

“ஆமாம். அவள் என்னிடம் நிச்சயம் சொல்லியிருப்பாள்.”

“அதாவது, அவன் இதைப் பற்றிச் செலீனாவிடம் எதையும் சொல்லவில்லை. சரியா? நான் உன்னிடம் சொல்லியிருந்தால் நீ கண்டிப்பாய் செலீனாவிடம் சொல்லி இயயிருப்பாய். அவன் மூலம் வராத செய்தியை நான் உன் மூலம் அவளுக்குத் தெரியப் படுத்த விரும்பவில்லை. புரிகிறதா? ஏதோ காரணத்திற்காக அவன் இதில் ஈடுபட்டதைத் தெரிவிக்க விரும்ப வில்லை”

“அப்படி என்ன கமூக்கம் அவனிடம்?”

“அதுதான் எனக்கும் தெரியவில்லை. நீ செலீனாவிடம் எதையும் கேட்காதே.”

“நீங்கள் சொல்வது சரிதான். நாம் தெரிந்து கொண்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளக் கூடாது. அதுதானே?”

“ஆமாம். அப்புறமென்ன யோசனை?”

“இல்லீங்க, நீங்கள் சொல்வதிலிருந்து ஒன்று இன்னும் புரியவில்லை. இந்த மோதலில் முத்துவுக்குத்தான் அடி பட்டிருக்க வேண்டும்; ஆனால், வண்டிக்குத் தான் அடிபட்டு இருக்கிறது.”

“நான் அத்தோடு விடவில்லை. அந்தப் பேருந்து ஓட்டுநரைச் சந்தித்து விசாரித்தேன்.”

“அவன் என்ன சொன்னான்?”

“ஐயோ, அதை ஏன் கேட்கிறாய்? அவன் பிடி கொடுத்துப் பேசவில்லை. என்னைக் காவல்துறை அதிகாரி என்று எண்ணி விட்டான்போலும்.”

‘ஐயா, நான் காவல்துறை அதிகாரி இல்லை. உன்மீது எந்த வழக்கும் போட வரவில்லை. பாதிக்கப் பட்டவர்களிடம் வழக்குப் போட வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டேன்’

‘என்னிடம் உங்களுக்கு என்ன வேண்டும், ஐயா?’

‘எனக்கு ஒன்றை மட்டும் நீ தெளிவு படுத்த வேண்டும். ஒரே வார்த்தையில் பதில் சொன்னால் போதும்’

‘என்ன தெரியணும் உங்களுக்கு? கேளுங்கையா’

‘நீ பிரேக் போட்டாயா இல்லையா?’

இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டவுடன் அவன் பயந்து நடுங்கி விட்டான். பதில் சொல்லத் தயங்கினான்.

‘இதோ பார். குழந்தைக்கு ஒன்றும் ஆகவில்லை. நீ பயப்படத் தேவையில்லை. சொல் நீ; பிரேக் போட்டாயா?’

‘ஐயா, பார்த்தால் நீங்கள் நல்லவராகத் தெரிகிறீர்கள். உங்களால் எனக்கு எந்தத் துன்பமும் வராது?’

‘உனக்கு நான் தொந்தரவு கொடுக்க மாட்டேன். என்னை உறுதியாக நம்பலாம்.’

‘ஐயா, உண்மையைச் சொல்கிறேன்; நான் பிரேக் போடவில்லை. எல்லாம் நொடியில் நடந்துவிடவே எனக்கு என்ன நடந்தது என்றே தெரியவில்லை. உள்ளபடி பார்த்தால் அந்த ஐயாவும் குழந்தையும் வண்டி மோதிய வேகத்தில் தூக்கி எறியப்பட்டோ அல்லது நசுங்கியோ போயிருக்க வேண்டும். யார் செய்த புண்ணியமோ? அவங்களுக்கு ஒன்றுமே ஆகவில்லை.’

‘அதே சமயம் வண்டியின் முன் பக்கம் நசுங்கி இருக்கிறதே, அஃது எப்படி?’

‘அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை ஐயா. ஒரு பாறையின் மீதோ அல்லது ஒரு கம்பத்தின் மீதோ மோதியிருந்தால்தான் இப்படிப்பட்ட ஒடுக்கு விழ முடியும்.’

ஆனால், இங்கே அப்படி எதுவும் இல்லையே. எல்லாம் அதிசயமாக இருக்கிறது.' என்றான்.

“என்னங்க சொல்றீங்க நீங்க? எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லையே.”

“என் நிலையும் அதேதான். அதனால்தான் அதைப்பற்றி உன்னிடம் சொல்லி உன்னையும் குழப்ப விரும்பாமல்தான் உன்னிடமும் சொல்லவில்லை. ஆனால் முத்துவிடம் ஏதோ மாறுதல் நீண்ட காலமாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. அதைப் பற்றி அவனிடமே கேட்டுவிடலாம் என்றிருக்கிறேன்.”

உமா மௌனமானாள்.

செங்கோடனால் தூங்க முடியவில்லை. அந்தத் தொடர்வண்டி விபத்துக் காட்சிகள் அவர் மனத்திரையில் நிரல் படமாய் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

முகம் தெரியாவிட்டாலும் அவனுடைய உடல் அமைப்பும் அசைவுகளும் அவன் முத்துதான் என்று ஐயமின்றி உணர முடிந்தது.

விபத்து நடந்த இடத்தில் மீட்புப் பணிகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. இரண்டு பெட்டிகள் மட்டும் பக்கவாட்டில் சாய்ந்து கிடந்தன. மற்ற பெட்டிகளில் மக்கள் ஏறிக் காயமுற்றோரையும் இறந்தவர் உடல்களையும் வெளியே இழுத்துப் போட்டனர். இன்னொரு குழு உயிரோடு இருந்தவர்கட்கு முதலுதவி செய்துகொண்டிருந்தது.

சாய்ந்து கிடந்த பெட்டியை யாரும் கண்டுகொள்ளும் மன நிலையில் இல்லை. அஃது அவர்கள் குற்றமும் அன்று. கண்ணுக்கெதிரே தவிப்பவர்களை உடனடியாக மீட்கும் எண்ணமே அவர்கள் மனத்தில் மேலோங்கி இருந்ததால் அவ்விரு பெட்டிகளும் கவனிப்பாரற்று இருந்தன.

அப்போது தெளிவற்றுத் தென்பட்ட அந்தக் காட்சி செங்கோடனின் கவனத்தை ஈர்த்தது. ஆம், அவன் முத்துவே தான். சாய்ந்து கிடந்த பெட்டியின் மேல் ஏறினான்; உட்புறமாய்த் தாழிடப்பட்டிருந்த அந்தப் பெட்டியின் கதவைக் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் எவரும் காணாமுன் தன் கைகளால் பிய்த்தெறிந்தான். அதே வேகத்தில் பெட்டியினுள் குதித்து மறைந்து போனான்.

உள்ளே என்ன நடந்ததோ? ஏது நடந்ததோ? அங்கேயே வெகு நேரமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது, நெட்டுக் குத்தாய் இருந்த பெட்டிகளின் கூரை, பகுதி பகுதியாக உடைந்து சிதறியது. உள்ளேயிருந்து மக்கள் வெளியே வந்தனர். முத்துவும் வெளியில் வந்தான். அவசர அவசரமாக அடுத்த பெட்டியில் ஏறி, முன் போலவே வண்டியின் கதவைப் பிய்த்து எறிந்துவிட்டு உள்ளே குதித்து மீண்டும் மறைந்து போனான்.

படப்பிடிப்பு வேறோர் இடத்துக்கு மாறி விட்டது.

அன்றைய மாலை செய்தி ஒளிபரப்பைப் பார்த்தார். அது மருத்துவமனையில் எடுக்கப்பட்ட நேரடிக்காட்சி. மருத்துவ மனையில்

கட்டிலிலும் தரையிலும் வெளித் தாழ்வாரத்திலும் காயம் பட்டோரும் எலும்பு முறிந்தோரும் அவசர சிகிச்சைக்கு உட்பட்டு அரற்றிக் கொண்டிருக்கச், சிறுகாயம் பட்டோருக்கு முதலுதவி செய்து அனுப்பிக் கொண்டிருந்தனர்.

அங்கே, முத்து படப்பிடிப்புக் கருவியில் தன் முகம் தெரிந்துவிடக் கூடாதென்று முதுகுப்புறம் மட்டும் தெரியும்படியாக அங்கும் இங்கும் திரிந்து கொண்டிருந்தான். வெளியே போகும் நோயாளிகளைத் தொட்டுத் தடவிக் குசலம் விசாரிப்பவன் போல் தோன்றியது அவனது நடவடிக்கை. சில நொடிகளில் மருத்துவ மனைக்குள் சென்று மறைந்து விட்டான். ஆனால், உள்ளேயும் ஒளிப்பதிவு நடந்து கொண்டிருந்தது.

அங்கும் விபத்தில் சிக்கியவர்கள் பலர் தரையில் கிடத்தப் பட்டிருந்தனர். மருந்திடும் போதும் கட்டுக்கள் போடும் போதும் அவர்கள் அலறித் துடித்தார்கள். முத்து அவர்களின் அருகில் மண்டியிட்டு அமர்ந்து உடலெங்கும் மெள்ளத் தடவிக் கொடுத்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தான். ஆனால், தன் முகம் தெரியாதபடி பார்த்துக்கொள்கிறான் என்பதைச் செங்கோடன் உணர்ந்து கொண்டார்..

முதல் படுக்கையில் அடிபட்ட ஒருவர் வலக்கை, வலக்கால், முகம் இவற்றைத் தவிர்த்து மற்ற உடற்பகுதி முழுவதும் கட்டுகள் போடப்பட்டு உணர்விழந்த நிலையில் கிடந்தார். முத்து அவரை நெருங்கி அவருடைய கட்டுப் போடப்பட்ட கை கால் உடம்பு தலை அனைத்தையும் மெள்ளத் தடவிக் கொடுத்தான்.

இப்படியே பல நோயாளிகளை அவன் ஆதரவாக வருடிக் கொண்டு வரும் போது ஒரு கட்டத்தில் அவனுக்கும் டாக்டருக்கும் ஏதோ வாக்குவாதம் மூண்டது. மருத்துவப் பணியாட்களும் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

ஒளிபரப்பு முடிந்துவிட்டது. செங்கோடனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. அவன் வந்தவுடன் இதுபற்றி அவனிடம் கேட்டுவிட வேண்டும் என்று மனதிற்குள் முடிவு செய்து கொண்டார்.

ஒரு வழியாக ஒரு வாரத்துக்குள் வந்துவிடுவதாகத் தொலைபேசியில் முத்து செலீனாவிடம் தெரிவித்த செய்தி தன் மனைவியின் மூலம் அறிந்தார். அவன் வரட்டும் என்று காத்திருந்தார்.

முதல் மூலிகை

“ஆம், அண்ணா! நீங்கள் யூகித்தவை அத்தனையும் உண்மைதாம்.

பதினெட்டு ஆண்டுகளாக என் நெஞ்சை நெருடிக் கொண்டிருக்கும் கழுக்கமான செய்திகளை யாரிடமாவது சொல்ல வெகு நாட்களாகவே எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். மனம் விட்டுப் பேச உங்களை விட்டால் எனக்கு வேறு யார் இருக்கிறார்கள்?

முதன் முதலில் நான்தான் சாலையின் குறுக்கே கிடந்த அந்தப் பாறையை என் கைகளால் பள்ளத் தாக்கில் தள்ளி விட்டேன். நீங்கள் கேள்விப்பட்ட மாதிரியே முள்ளி மருத்துவ மனையில் காலொடிந்த பையனைக் குணமாக்கியதும் அந்தப் பரளிப் பெண் கருக்கலைந்து சிகிச்சைக்குப்பின் படுக்கையில் கிடந்தபோது அவரைக் குணப்படுத்தியதும் நான்தான்.

என் தொழிற்சாலைக்கு வந்த புதிய இயந்திரத்தை இரவோடு இரவாகச் சரியான இடத்தில் சரியான முறையில் தூக்கி வைத்துப் பொருத்தியவனும் நான்தான். இது பற்றி உங்களுக்கு ஐயம் ஏற்பட்டதை நான் அறிவேன்.

ஆலைத் தொழிலாளியின் வெட்டுண்ட கையை ஒட்ட வைத்துச் சரியாக்கியதும் நான்தான். சாலையில் நின்றிருந்த என்னைத் தற்செயலாக அங்கு வந்த நீங்கள் உங்கள் வண்டியில் ஏறிவரும் போதே, ‘உன் மகிழுந்து எங்கே? ஏன் நடு வீதியில் நிற்கிறாய்?’ என்று நீங்கள் கேட்டக் கேள்விக்கு மழுப்பலாகப் பதில் கூறிச் சமாளித்தேன்

தொடர்வண்டி விபத்தில் சிக்கினவர்களைக் காப்பாற்ற என்னாலான முயற்சிகளைச் செய்தேன். தொலைக்காட்சி ஒளி பரப்பில் கண்டுகொண்டீர்கள். இத்தனைக்கும் மூல கரணியம் என்னுள் இருக்கும் அரிய அற்புத சக்திதான். முதலிலிருந்தே சொல்லி விடுகிறேன்.”

முத்துக்குமார் சொல்லத் தொடங்கினான்.

முத்துக்குமாரின் குடும்பப் பின்னணியையும் அவனுடைய படிப்புப் பற்றியும் செங்கோடனோடு அவன் நெருங்கிப் பழகி அவர்களுடைய குடும்பத்தில் ஒருவனைப்போல் நெருக்கம் ஏற்பட்டதையும் ஓரளவு நாம் முன்பே அறிந்திருக்கிறோம். தன் முழுக் கதையையும் அவன் செங்கோடனிடம் சொல்வதை நாமும் கேட்போம்.

பத்தாம் வகுப்பு முடித்து நீண்ட விடுமுறையில் இருந்தபோது, முத்து தன் நண்பர்களுடன் கொல்லிமலைக்கு அடிக்கடி சென்று வருகையில் அந்த மலையில் பல அற்புத மூலிகைகள் இருப்பதாகவும் சித்தர்கள் சிலர் இன்னும் அங்கு உலவிக் கொண்டிருப்பதாகவும் கேள்விப்பட்டு வியந்து போனான். ஆனால் யாரும் தெளிவாகவும் உறுதியாகவும் அந்தச் செய்தியைக் கூறாமல், ‘சத்தி மிக உடையவர்களாம், வருவார்களாம், போவார்களாம் மறைந்துவிடுவார்களாம்’ என்கின்ற போக்கில்தான் செய்திகள் உலவின. இப்படிப்பட்ட செய்திகளின் போர்வையில் சிலர் சட்டத்துக்குப் புறம்பான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்ற பரவலான சலசலப்புச் செய்திகளும் அவன் காதில் விழுந்தன. பட்டறிவில்லாத சிறுவனானதால் இச்செய்திளை நம்புவதா கூடாதா என்று குழம்பிப் போனான்.

ஆயினும், மூலிகைகள் கீரை என்ற பெயரில் உணவாகப் பயன் படுவதையும் சில மூலிகள் நோய்தீர்க்கும் மருந்தாகப் பயன்படுத்தப் படுவதையும் அவன் நன்கு அறிவான். இன்னும்

சில மூலிகைகள் உடலில் ஏற்படும் புண், சிறு காயம் போன்றவற்றைக் குணப்படுத்தும் என்ற செய்தியை அவன் முழுமையாக நம்பவில்லை. ஆனால், அஃது உண்மையாக இருக்கக் கூடும் என்ற உறுத்தல் அவன் உள்ளத்தில் இருக்கத்தான் செய்தது. அதற்குக் கரணியம் அவன் ஏழாம் வகுப்புப் படிக்கையில் பள்ளியில் நடந்த நிகழ்வுதான்.

ஆம்; அவன் விளையாடிக் கொண்டு இருக்கையில் முழங் காலில் முன் பக்கத்தில் கூர்மையான கல் ஒன்று வெட்டி விட்டது. தசை கிழிந்து எலும்பும் சிறு கோடுபோல் தெரிந்தது. அரத்தம் கொட்டியது. செய்வதறியாமல் ஒரு காகித்தால் அரத்தத்தைத் துடைத்துவிட்டு, இன்னொரு சிறு வெள்ளைக் காகித்தில் எச்சிலைத் தடவிக் காயத்தின் மேல் ஒட்டி அரத்தப் போக்கை நிறுத்திவிட்டு, வலியைப் பொறுத்துக் கொண்டு சிறிது நேரம் இருந்தான்.

வலியைவிட வீட்டில் அப்பா அம்மாவுக்குத் தெரிந்தால் திட்டுவார்கள், அடிப்பார்கள் என்ற அச்சமே மேலோங்கி இருந்தது.

காயத்தைப் புத்தகப் பையால் மறைத்துக் கொண்டு விட்டான். வீட்டிலே யாருக்கும் பிடிக்காத பாட்டியை அதாவது தாத்தாவின் அக்காவைப் போய்ப் பார்த்தான். அந்தப் பாட்டிக்கு இவனைப் பிடிக்கும். இவன் மாத்திரம் அவரிடம் கதைகள் கேட்பான். விக்கிரமாதித்தன், வேதாளம், பன்னிரண்டு மந்திரி கதையோடு பலபல மாய மந்திர தந்திரக் கதைகளைச் சொல்லுவார். அவரிடம் முத்து தன் காயத்தைக் காட்டினான். அவர் சொன்னார்:

“பயப்படாதே. நாளைக் காலையில் இந்தக் காகிதத்தை எடுத்துவிட்டுக் காயத்தைச் சுத்தமாகக் கழுவித் துடைத்து விட்டு, நம்ம வீட்டு முருங்கை மரத்திலிருந்து ஒரு பழுத்த இலையைப் பறித்து எச்சில் தடவிக் காயத்தின் மேல் ஒட்டிவிடு. சீக்கிரம் ஆறிவிடும்.”

ஒரு வாரம் தன் பெற்றோர் கண்ணில் படாமல் பள்ளிக்கூடம் விட்டு வீட்டுக்கு வந்தவுடன் அதைப் பாட்டியிடம் சென்றுவிடுவான். வழக்கமாகப் படுப்பதற்கு முன்பாகக் கொசுக் கடியைத் தவிர்க்க முழுக்கால் சட்டை அணிந்து கொள்வான். அதையும் அவனுடைய அம்மாதான் அணிவிப்பார். ஆனால் புண்ணை மறைக்க வேண்டி வீட்டுக்கு வந்தவுடன் தானே முழுக்கால் சட்டையை அணிந்து கொண்டு புண்ணை மறைத்துக் கொண்டான்.

அப்பா, அம்மாவைக் கேட்டார்:

“முத்து எங்கே? கண்ணிலேயே படவில்லை.”

“உம்ம், வந்ததும் வராததுமாக உங்க அதை சிடுமூஞ்சிக் கிழத்தோடு போய் உட்கார்ந்து கதை கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்.”

அம்மா பேசியது தாத்தா காதில் விழுந்துவிட்டது. அவர்,

“அக்கா! முத்துவை அனுப்பு. அவனுக்கு அங்கே என்ன வேலை?” கத்தினார். “உம்ம், பெரிய கிழத்தைச் சொன்னதும் சின்ன கிழத்துக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.” அம்மாவும் எரிச்சலோடு முணுமுணுத்தார். “நீயும் நானும் எவ்வளவு காலம் இப்படியே இளமையாய் இருக்கப் போகிறோம்? நாமும் ஒரு காலத்தில் கிழமாய் ஆகப் போகிறவர் தாமே?”

“அந்த இரண்டு கிழத்தையும் சொன்னால் உங்களுக்கேன் கோபம் பொத்துக்கொண்டு வருகிறது? சரியான அரை கிழம்.

பள்ளிகூடம் விட்டு வந்ததும் வராததுமாக, ‘அம்மா!’ என்று கத்திக் கொண்டு ஓடிவருகிற பையன், இப்போதெல்லாம் நேராக அந்தச் சிடுமூஞ்சி, இல்லை, இல்லை; உங்க அதையிடம் ஓடிவிடுகிறான். சாப்பாடு போட மட்டுந்தான் நான் அவனுக்குத் தேவைப் படுகிறேன்.” தொண்டை அடைக்க விசும்பினாள்.

காயம் ஆறிவிட்டது. வழக்கம்போல் முத்து பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து வந்ததும் ‘அம்மா!’ என்று கத்தியபடி வரத் தொடங்கிவிட்டான். இப்படியாக முத்து தன் வாழ்க்கையில் அறிந்து கொண்ட முதல் மூலிகை அந்தப் பழுத்த முருங்கை இலைதான். ஆனால் அவனிடம் ஒரு கெட்டப் பழக்கம் ஒட்டிக்கொண்டது.

சிறுசிறு காயங்கள் சிராய்ப்புக்கள் உடலில் ஏற்பட்டால் அதன்மேல் தன் எச்சிலைத் தடவி விடுவான். வேறு மருந்தை பயன்படுத்தாமலேயே அந்தப் புண்கள் ஆறிவிடும். ஆனாலும் அவனுக்கு ஓர் ஐயம் ஏற்பட்டது. அன்று புண் ஆறியது, முருங்கை இலையாலா? அல்லது வாய் எச்சிலினாலா?

எளிதாகப் புண்களை ஆற்றக் கூடிய பற்பல புதிய களிம்பு, மருந்து பொடிகள் வந்துவிட்ட காலத்திலும் அவன் தன் பழக்கத்தை மாற்றிக் கொள்ளவில்லை; அந்தச் செயலை அவன் அருவருப்பாக எண்ணியதே இல்லை. பின்னர், பதினொன்றாவது பன்னிரண்டாவது படிக்குங் காலங்களில் படிப்புக்கு மிக முக்கியத்துவம் கொடுத்ததால் கொல்லியையும் மூலிகைகளையும் மறந்தான். மாநிலத்தில் முதல் மாணவனாகத் தேர்ச்சி பெற வேண்டும் என்ற உறுதியோடு முழுக்கவனம் செலுத்தினான். நல்லாசிரியர்கள் அவனுக்குச் சிறந்த பயிற்சி கொடுத்து ஊக்குவித்தனர். தேர்வுகள் முடிந்து விடுமுறையும் விட்டுவிட்டார்கள்.

முத்துக்குமார் மூலிகைத் தேடலில் தனியாக ஈடுபடத் தொடங்கினான். கொல்லிமலைக்கு அடிக்கடி போய் வந்து கொண்டிருந்த காலத்தில்தான் நடேசக் கவுண்டரோடு தொடர்பு ஏற்பட்டது. முத்துவின் ஆர்வத்தைப் பாராட்டிய நடேசக் கவுண்டர் அவனிடம் இதுவரை யாரும் தேட முயலாத சஞ்சீவி மூலிகையைப் பற்றிக் கூறினார் அதை எப்படிக் கண்டுபிடித்து எடுக்கலாம் என்று தான் செவி வழி அறிந்த அந்தக் கழுக்கமான செய்தியையும் சொன்னார்.

நீட்டி அண்ணாந்து அந்தப் பாரையைப் பார்த்தான். அப்போது மேலே அவன் கண்ட காட்சி! அதிர்ச்சியும் ஆச்சரியமும் அவன் மனத்தை ஆட்கொண்டன.

கழுகு பாரை

முத்து வரும்போதெல்லாம் அந்தப் பாரையைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் அது சரிந்து விழுந்தால்... என்ற பைத்தியக்கார எண்ணம் ஒவ்வொரு முறையும் அவனையும் அறியாமல் அவன் மனத்தில் எழும்.

பள்ளி நாட்களில் ஒரு முறை மாமல்லபுரத்துக்குச் சுற்றுலாச் சென்றிருந்த போது, அங்கே ஓரிடத்தில் சரிவான பெரிய பாரையின் மேல் முட்டை வடிவில் ஒரு பெரும் பாரை அமர்ந்திருந்ததைப் பார்த்தவனுக்கு அது கீழே உருண்டுவிடாதா என்ற அச்சம் தோன்றியது. அதன் கீழ்ப்புறம் செல்லவே அஞ்சினான். ஆனால் அங்குக் காதலர் இருவர் அச்சமின்றி அமர்ந்திருந்தனர். காதலி கேட்டாள்:

“அத்தான், இந்தக் ‘கிருஷ்ணனின் வெண்ணெய் உருண்டை’ (அந்தப் பாரைக்கு வழிகாட்டிகள் வைத்த பெயர் அது) நம் மேல் உருண்டு விழுந்தால் நாம் சட்டினிதான்” என்றாள். காதலன், “ஃகும், இப்பாரையைச் சரிய விட்டுவிடுவேனா? என் ஒரே கையால் அதைத் தாங்கிப் பிடித்து உன்னைக் காப்பேன்.” என்றான். இருவரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தனர்.

ஆண்டுகள் பல சென்றுவிட்ட போதிலும் முத்துவுக்கு அந்தக் காதலர்களின் உரையாடல் மறக்கவேயில்லை. ஆனால் அவன் வாழ்வில் பிற்காலத்தில் ஒரு நாள் இது போன்ற நிகழ்ச்சி நிகழும் என்று அப்போது நினைத்துப் பார்க்கவே இல்லை.

செங்கோடனின் குடும்பத்தினரை அவன் பேருந்தில் அழைத்து வந்தபோது வழக்கம்போல் தலையை வெளியில்

ஆம்.... இத்தனை நாளும் அவன் தேடிவந்த கழுகு மேலே பறந்து வந்து கொண்டிருந்தது. அதன் கால் நகங்களுக்கிடையில் ஒரு பெரிய மீன் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

அவன் சிந்தனை சிறகடித்தது. நடேசக் கவுண்டர் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

அந்தக் கழுகு ஒரு வட்டமடித்து இறங்கி அந்தப் பாரையின் மேற்பரப்பில் மறைந்தது. அதாவது பாரையின் மேல் அமர்ந்திருக்கவேண்டும். அப்படியானால் அதன் கூடு அந்தப் பாரையின் உச்சியில் கீழேயிருந்து பார்ப்போருக்குத் தெரியாமல் அமைந்திருக்க வேண்டும். அதுமட்டுமின்றி மென்மையான மீன் இரையைக் கொண்டு வந்திருப்பதால் அது முட்டையிட்டுச் சமீப காலத்தில் குஞ்சு பொரித்திருக்க வேண்டும். அந்தக் குஞ்சுகளுக்குத்தாம் மென்மையான மீனை இரையாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறது. அவன் மனம் படபடத்தது. அவனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. அடுத்து அவன் எடுக்கவேண்டிய நடவடிக்கைகளை அவன் மனம் திட்டமிட்டது.

பேருந்து அத்திக்கடவு வந்தடைந்தது.

குடும்பத்தினரை வரவேற்கப் பேருந்து நிறுத்தத்திலேயே செங்கோடன் காத்துக் கொண்டிருந்தார். குழந்தைகள் இருவரும் அப்பாவின்மேல் தாவித் தொற்றிக் கொண்டனர். அவரும் முக மலர்ச்சியுடன் அவர்களை அணைத்துக் கொண்டார். தந்தையும் குழந்தைகளும் முத்தங்களைப் பரிமாறிக் கொண்டனர். அண்ணிதான் பாவம்! கணவனின் அணைப்பையும் முத்தங்களையும் பெற இரவுவரை காத்திருக்க வேண்டும். வீட்டிற்குள் நுழைந்தவுடன்,

“அண்ணா! அண்ணி! சற்று வெளியே போய்விட்டு வந்து விடுகிறேன். மதியம் வந்துவிடுவேன்.” என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே விரைந்தான்.

“பார்த்தீர்களா? வந்ததும் வராததுமாகச் செலீனாவை நாடி ஓடுகிறான்.” என்று உமா சொன்னது அவன் காதில் விழுந்தது.

அத்திக்கடவைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு மின்பாதையைப் பராமரிக்கும் உதவி செயற் பொறியாளரிடம் இருந்து அவருடைய தொலை நோக்கியைப் பெற்றுக் கொண்டு பேருந்து நிறுத்தத்திற்கு ஓடினான். முன்பே நன்கு பழக்கமானவர் என்பதோடு ஓரிரு முறை அவரிடமிருந்து அந்தத் தொலை நோக்கியை வாங்கிப் போனதும் உண்டு. அதனால் அவன் கேட்டவுடன் கொடுத்தனுப்பினார்.

பில்லூர் போன பேருந்து உடனடியாகத் திரும்பிவிடும் என்பதால், அத்திக்கடவு நிறுத்தத்தில் நின்று கொண்டான். பேருந்தும் வந்தது. ஏறிக்கொண்டான். நிற்கத்தான் இடம் இருந்தது. நிற்குகொண்டான்.

பேருந்து அந்த மலைப் பாறை அருகே வந்ததும் ஓட்டுநரிடம் நயமாகப் பேசி நிறுத்தம் இல்லாவிட்டாலும் அங்கு நிறுத்தச் சொல்லி இறங்கிக் கொண்டான். வந்த வழியே மீண்டும் நூறு மீட்டர் தூரம் சென்று மலையின் மேல் ஏறினான். அவன் ஏறிய மலையுச்சியின் மேல் பேரழுத்த மின் கம்பிகளைத் தாங்கி நிற்கும் மின்கோபுரம்(டவர்) ஒன்று இருக்கிறது. அந்தக் கோபுரத்தில் ஏற வசதியாக ஒரு பக்கத்தில் இணைப்பு ஆணிகள் (போல்ட்டுகள்) ஓர் ஏணியைப் போல் பொருத்தப் பட்டிருந்தன. அதன் மேல் மிக எச்சரிக்கையாக ஏறினான்.

அதற்கு முன் ஏறிப் பழகவில்லை என்றாலும் ஆர்வத்தின் மிகுதியால் அவன் அஞ்சாமல் ஏறினான்.

கோபுரத்தின் மேல் ஏறியவன், அண்ணாந்து ஆகாயத்தைப் பார்த்தான்.

நகரும் மேகங்களைப் பார்க்க நேர்ந்ததால், அவன் ஏறியிருக்கும் கோபுரம் அடி பெயர்ந்து கீழே சாய்வதைப்போல் தோற்றமளித்தது. தடுமாறிய அவன் இரும்புச் சட்டங்களை இறுகப் பற்றிக் கொண்டான். அந்த மின்பாதைப் பொறிஞர் சில செய்திகளைச் சொன்னது அவன் நினைவுக்கு வந்தது.

‘அச்சத்தில் ஆழ்த்தும். அந்த நேரத்தில் அச்சமே கொள்ளக் கூடாது. கோபுரம் சாயாது. சாய்வது போன்று சோன்றல் மாயத் தோற்றமே என்று உறுதியான எண்ணம்தான் மனத்தில் இருக்க வேண்டும்.’

போதிய உயரம் ஏறிய பிறகு தொலைநோக்கியால் அந்தப் பாறையின் உச்சியைப் பார்த்தான். அவன் எதிர் பார்த்தது போலவே அந்த வல்லூறு தன் குஞ்சுகளுக்கு அது கொண்டு வந்திருந்த மீனைத் துண்டு துண்டாகக் கிழித்து அவற்றின் வாயில் ஊட்டிக்கொண்டிருந்தது. மெதுவாக இறங்கி வந்து நடந்தே வீடு போய்ச் சேர்ந்தான்.

சஞ்சீவி மூலிகை

முத்து தன் அடுத்த நடவடிக்கைகளைத் தொடங்கினான். தேவையான ஆயுதங்களைச் சேகரித்தான். அவ்வளவும் செங்கோடன் வீட்டிலேயே இருந்தன.

- 1) இரும்பை அறுக்கும் குறு வாள்பட்டை
- 2) இரண்டங்குலச் சிற்றுளி
- 3) இரண்டு பவுண்டு இரும்பு சுத்தியல்
- 4) மூன்று அங்குல ஆணிகள் நூறு
- 5) இடுப்பில் கட்டிக்கொள்ளும் இடுப்புக் கயிறு.
- 6) ஒரு வெட்டுக் குறடு
- 7) ஒரு கொடுவாள் கத்தி
- 8) 16 அளவு கொண்ட கலாய்க் கம்பி பல நீளங்களில் துண்டு துண்டாக நறுக்கப்பட்டவை.

இவை அனைத்தையும் ஒரு சாதாரண ஆனால், உறுதியான கைப்பையில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டான்.

அன்றிரவு முழுவதும் அந்தக் கழுக்களின் வாழ்க்கை பற்றி நடேசக் கவுண்டர் சொன்னவை அவன் மனத்தில் வட்டமிட்டன.

‘முட்டையாய் இருக்கையில் முறைபோட்டு அடைகாக்கும் ஆண் கழுக்கு, குஞ்சு பொரிந்து ஓரிரு வாரங்கள் இரையையும் தேடிக் கொண்டுவந்து கொடுத்து உதவுவதுண்டு. ஆனால், குஞ்சுகள் கண் திறந்தவுடன் ஆண் கழுக்கு பறந்தோடிவிடும். (வேறு பேடையைத் தேடியா?) குஞ்சுகள் பறக்கும்வரை இரை கொடுத்துப் பாதுகாப்பது பெண் கழுகின் பொறுப்பாகிவிடும். ஆனால் அதுவும் இரண்டொரு வாரங்கள்தாம். முதல் நாள்

முத்து பார்க்கும் போது ஒரு கழுக்குதான் இருந்தது. அப்படியானால் அந்தக் குஞ்சுகள் ஒரு வாரம் அல்லது பத்து நாட்களுக்குள் இறக்கை விரித்துப் பறந்து போய்விடக்கூடும்.

தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள அவனுக்குக் குறுகிய கால அவகாசமே இருந்தது. இயன்றவரை இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குள் நிறைவேற்றிட வேண்டும். எடுக்கப் போகும் செயலை முதல் முயற்சியிலேயே முடித்துவிட வேண்டும். தவறினால் பெரிய கழுக்குத் தெரிந்துவிடும். பிறகு அவற்றை அங்குக் காணவே முடியாது.’

மறு நாள் காலை தன் ஆயுதப் பையுடன் கழுக்கு பாறை இருந்த இடத்திற்கு நடந்தே போனான். மின் கோபுரம் இருந்த இடத்துக்குப் போனான். கோபுரத்தில் ஏறினான். தொலை நோக்கியால் பார்த்தான். பெரிய கழுக்கு இல்லை. இரை தேடப் போயிருக்கும். இறங்கினான். அருகிலிருந்த ‘ப்ளூகம்’ மரத்தைப் பார்த்தான். அதன் பருமன் மூன்று அங்குலம் விட்டம் இருக்கும். அவனுடைய தேவைக்குப் போதுமான உறுதி அதற்கு இருக்கும். நல்ல உயரம் உள்ளதாயும் இருந்தது. அந்த மரத்தைத் தான் கொண்டு வந்திருந்த வாளால் அடியோடு அறுத்தான். இரும்பு அறுக்கும் வாளானதனால் ஐந்து நிமிடத்தில் மரம் சாய்ந்தது. காட்டு மரங்களை வெட்டுவது சட்டப்படி குற்றம் என்று அவனுக்குத் தெரியும். ஆயினும் அதை அவன் துணிந்து செய்தான். பாறையின் உயரத்தைத் தோராயமாகப் பதினாறு அடிகள் இருக்குமென்று கணித்து எதற்கும் பதினேழு அடி நீளம் இருக்குமாறு மரத்தைத் துண்டாக்கினான்.

கொடுவாளினால் கிளைகள், கொப்புக் குழைகளை வெட்டி நீக்கினான். மிச்சமிருந்த மரத்திலிருந்து ஏறக்குறைய ஒன்றரை அங்குலம் கனமும் ஒன்றரை அடி நீளமும் கொண்ட இருபது கழிகளை வெட்டி எடுத்துக் கொண்டான். ஓர் ஏணி செய்வதுதான் அவன் நோக்கம். பெரிய மரத்தில் முதல் ஓரடியை விட்டு விட்டு ஓர் அடி இடைவெளி விட்டுப், பதினாறு இடத்தில் ஒன்றரை அடி அகலத்திற்கு வாளாலும் உளியாலும்

அறுத்தும் செதுக்கியும் முக்கால் அங்குல ஆழத்திற்குச் தட்டையான குழிவாக்கினான். அதைப்போலவே, சிறு கழிகளின் சரியாக மையத்தில் அரை அங்குல ஆழமும் ஒன்றரை அங்குல அகலமும் இருக்கும் படியாகத் தட்டையாக்கினான்.

பள்ளம் செய்யப்பட்ட கம்பத்தில் பள்ளம் செய்யப்பட்ட கழியைப் பொருத்தி நான்கு மூன்றங்குல ஆணிகளை அடித்தான் இப்படியே பதினாறு கழிகளால் பதினாறு ஏணிப் படிகளை அமைத்தான். இப்போது ஏணி அணியமாகிவிட்டது. மின்கோபுரத்தின் மேல் ஏறிப் பார்த்தான். பாறையின் மேல் கழுகு தன் குஞ்சுகளுக்கு இரையை ஊட்டிக் கொண்டிருந்தது. சீழே இறங்கிப் பாறையின் உச்சியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு மணி அளவில் கழுகு பறந்து சென்றுவிட்டது. ஈர மரமானதால் ஏணி பளுவாகத்தான் இருந்தது. ஆனாலும் அதன் மேல் முனையைத் தன் தோளின் மேல் தூக்கிக்கொண்டு சீழ் முனை தரையில் தேயப் பாறையை நோக்கி இழுத்துக் கொண்டு போனான். ஐம்பது மீட்டர் தூரம் இழுத்துச் சென்றதனால் அவனுக்கு மூச்சு வாங்கியது.

ஓர் ஐந்து நிமிடங்கள் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் ஏணியை முன்போலவே இழுத்துக் கொண்டு சென்று பாறையின் அடியில் இருந்த புதரில் ஏணி முற்றிலும் மறையும்படியாக மறைத்து வைத்துவிட்டு மீண்டும் முற்றிலுமாக மறைந்திருக்கிறதா என்று பார்த்துவிட்டு மன நிறைவடைந்து அவ்விடத்தைவிட்டு விரைந்து மின் கோபுரத்தின் பக்கம் வந்து கழுகு திரும்பி வருகிறதா என்று ஒரு மரத்தில் சாய்ந்தபடி மேலேயே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மாலை ஐந்து மணி அளவில் கழுகு திரும்பி வந்தது. ஆறு மணிவரையில் பார்த்திருந்தான். கழுகு கூட்டிலேயே தங்கிவிட்டது. முத்து கணக்குப் போட்டான். மதியத்துக்கு மேல் நான்கு மணி நேரம் அது கூட்டில் இருப்பதில்லை.

மறுநாள் அந்த மதிய நேரத்தில் அவன் என்னென்ன செய்ய வேண்டும் என்று துல்லியமாகத் திட்டம் ஒன்றை வகுத்தான். மீண்டும் மீண்டும் சிந்தித்தான். இறுதியாக ஒரு

பெருமூச்சு விட்டான். அதாவது அவன் திட்டத்தை முடிவு செய்து விட்டான். கைப்பையைப் புதர் மறைவில் வைத்துவிட்டு அத்திக்கடவுக்குத் திரும்பினான். வழியில் பின்னாலிருந்து ஒரு ஜீப் வந்து அவன் அருகில் நின்றது. அதில் பில்லூர் அணையைப் பராமரிக்கும் உ.செ.பொ. இருந்தார். முத்துவைப் பார்த்து,

“என்னப்பா வருகிறாயா? செங்கோடன் ஐயா வீட்டில் இறக்கிவிட்டுப் போகிறேன்.” என்று கேட்டார். பில்லூருக்கு அடிக்கடி போய் வந்தவன் ஆகையினால் முத்துவை அவர் நன்கு அறிவார். அவனும் ஏறிக் கொண்டான்.

“எங்கே இந்த நேரத்தில் இந்தப் பக்கம்?”

“சும்மாதான் நடைப் பயிற்சி.”

முத்து சாலையிலேயே இறக்கிவிடச் சொல்லி இறங்கிக் கொண்டு நன்றி சொல்லிவிட்டு வீட்டுக்குப் போனான்

மறுநாள் காலை தன் உள்ளத்தின் பரபரப்பையும் படபடப்பையும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் அமைதியாகச் சிற்றுண்டி அருந்திவிட்டுச் செங்கோடன் அலுவலகத்திற்குச் சென்றவுடன் உமாவிடம்,

“அண்ணி, கொஞ்சம் வேலையிருக்கிறது; நேற்றைப் போலவே சற்றுத் தாமதமாகத்தான் வருவேன்.”

பதிலை எதிர்பாராமல் வேகமாக வெளியேறினான். உமா அவனை வியப்புடன் பார்த்தாள். ‘என்ன ஆயிற்று இவனுக்கு? அந்தச் சென்னாவின் காதல் இவனை இப்படி ஆட்டிப் படைக்கிறதே! அவன் வீட்டாருக்குத் தெரிந்தால் எங்களைத் தப்பாக எண்ண மாட்டார்களா? இவனுக்கு ஏன் இதெல்லாம் புரிய மாட்டேனென்கிறது? உம்ம்! எல்லாம் காதல் வேகந்தான்; வேறென்ன?’ அவளுடைய எண்ணங்கள் இப்படி ஓடின.

ஓட்டமும் நடையுமாகப் போனவன், அந்த மின் கோபுரத்தின் மேல் ஏறிப் பார்த்தான். அங்குக் கழுகு இல்லை. சீழிறங்கி வந்து காத்திருந்தான். அவன் காத்திருந்தது வீண் போகவில்லை. கழுகு தன் காலில் வழக்கம் போல் ஒரு மீனைப் பிடித்து வந்தது. மேலே என்ன நடக்கும் என்பதை அவன்

அறிவான். காத்திருந்தான். நெஞ்சம் “பட்பட” என்று துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

மதியம் மணி ஒன்றரை இருக்கும். அவன் எதிர் பார்த்தபடியே கழுகு பறந்து போய்விட்டது. அது கண்ணுக்கு மறையுமட்டும் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான். அதுவும் மறைந்தது. சுறுசுறுப்பானான். பையைத் தூக்கிக்கொண்டு பாரையண்டை ஓடினான். பாரைக்கு மூன்றடி தூரத்தில் கத்தியால் ஆறு அல்லது ஏழு அங்குல ஆழத்திற்கு ஒரு குழியைத் தோண்டினான்.

மிகுந்த சிரமத்துடன் ஏணியின் ஒரு முனையைத் தூக்கிப் பாரையின்மேல் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக ஏற்றிச் சார்த்தினான். ஏணியின் அடிப்பாகத்தை முன்பு வெட்டிய குழிக்குள் இறக்கினான். ஏணி ஆடாமல் அசையால் இருக்கிறதா என்று உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான். ஆயினும் என்ன? மரத்தின் முனையில் அடிக்கப்பட்டிருந்த குறுக்குக் கழி பாரையின் உச்சியைத் தொடவில்லை. உச்சிக்கு மூன்றடியோ, நான்கடியோ, கீழே தான் பாரையின் மேல் படிந்து இருந்தது. இனிச் செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லை.

மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் ஒவ்வொரு படியாக மேலே ஏறினான். கடைசிப் படியில் பாரையின் பிடிப்போடு நின்றபோது, பாரையின் மேல்தரை அவன் இடுப்புவரைதான் இருந்தது. தன் எடை முழுதும் பாரை தாங்குமாறு கவிழ்ந்து படுத்து, வலக் கையை நீட்டி ஒரு செடியின் ஒரு கொம்பைப் பற்றினான். அதன் உறுதியை இழுத்து இழுத்துச் சோதித்துத் திருப்தியடைந்தான். செடியைப் பற்றியபடி தன் உடலைப் பாரைமேல் ஏற்றிக்கொண்டான். பின் வல முழங்காலைப் பாரையின் மேல் வைத்து முன்னேறிப் பின் பாதங்களைப் பாரைமேல் நன்கு ஊன்றி இருகைகளாலும் செடியைப் பிடித்துக்கொண்டு மேலே ஏறிவிட்டான்.

தன்னை ஆசுவாசப் படுத்திக்கொண்டு எழுந்தான். தொலை நோக்கியில் பார்த்த கூடு இருந்தது அதில் மூன்று சுற்று வளர்ந்த குஞ்சுகள் இருந்தன. கூட்டின் அருகே சென்றான். அவை கூச்சலிட்டன. தன் திட்டங்களைச் செயல்படுத்தினான்.

கூட்டின் அருகே யாரோ அந்நியனின் வரவை உணர்ந்த குஞ்சுகள் பெரிதாய்க் கத்தின. கூட்டுக்குள் இறங்கியவனை இயல்பின் காரணமாக அவை கொத்தின. அவன் அதை எதிர்பாராததால் அவன் முழங்கையில் சிறு சிராய்ப்பு ஏற்பட்டது. சிறிது அரத்தம் கசிந்தது. அடுத்த முறை கொத்த முயன்றபோது, அதைத் தடுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு, ‘என்னையா கொத்துகிறாய்?’ என்று எண்ணியவன் முதலில் அதன் அலகுகளை ஓரடி நீள கலாய்க் கட்டுக் கம்பியால் கட்டிவிட்டான். அதேபோல மற்ற இரு குஞ்சுகளின் அலகுகளையும் கட்டிவிட்டான். குஞ்சுகளின் கூச்சல் முண்கலாய் ஆனது.

அடுத்து, ஒவ்வொரு கழுகு குஞ்சின் இரண்டு கால்களையும் சேர்த்து மூன்றடி நீளக் கம்பியினால் பல சுற்றுக்கள் பலவிதமாய்ச் சுற்றிக் கட்டினான். அதே கதிதான் மற்ற இரண்டு குஞ்சுகளுக்கும் நேர்ந்தது. பிறகு வேறொரு நீளக் கம்பியினால் அந்த மூன்று குஞ்சுகளின் கால்களையும் ஒன்று சேர்த்துக் குறுக்கும் நெடுக்குமாகப் பல சுற்றுக்களால் பிணைத்தான். அந்தக் கட்டுக்களை எளிதாகப் பிரித்துவிட முடியாது. ஏன் அவனே முயன்றாலும் அதைப் பிரிக்கப் பல மணி நேரம் ஆகிவிடும். இரண்டாய் முறுக்கப்பட்ட இன்னொரு முப்பது அடி நீளமுள்ள கம்பியின் ஒரு முனையில் அந்த மூன்று குஞ்சுகளின் கால்களை மீண்டும் கட்டி அந்தக் கம்பியின் மறு முனையை கூட்டின் பெருங்கட்டை ஒன்றில் சுற்றிக் கொண்டுபோய் மறு முனையை அருகேயுள்ள மரத்தில் சுற்றிக் கட்டிவிட்டான். முடிந்தது வேலை.

அந்தக் கழுகுக் குஞ்சுகள் அவனைச் சீற்றத்துடன் பார்த்து முண்கின. முத்துக்குமாருக்கு அவற்றைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. தான் செய்வதெல்லாம் சரியா? முறையா? ஒன்றும் அறியாத இந்தக் குஞ்சுகளைக் கட்டிப்போட எனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது? அந்த உயிர்களோடு இப்படிக் கொடுரமாக விளையாடுகிறோமே, இஃது எந்த விதத்தில் ஞாயம்? அவை இரையைக் கூட உண்ண முடியாதவாறு அலகுகளையும் கட்டிவிட்டோமே, பட்டினியால் அவை எத்தனை நாட்களுக்கு உயிர் வாழும்? அவற்றை உண்ணவிடாமல் செய்வது கொடுமையிலும் கொடுமையல்லவா?

ஏணி இருந்த பக்கம் வந்தான், தன் இடுப்புக் கயிற்றை இரண்டாக மடித்து நடுப் பகுதியை அந்த உறுதியான செடியின் அடிப் பக்கம் மாட்டிக் கயிற்றின் இரு நுனியையும் இறுகப் பற்றிக்கொண்டு பாறையின் விளிம்பில் படுத்துக்கொண்டு காலை எச்சரிக்கையோடு ஏணியின் மேல் படியில் வைத்து கயிற்றின் உதவியுடன் இரண்டு படிகள்வரை இறங்கி நின்றுகொண்டு மெள்ளக் கயிற்றை உறுவிக் கொண்டு ஒவ்வொரு படியாகக் கீழே இறங்கித் தரையைத் தொட்டான்.

ஏணியை மீண்டும் முன்போலவே பாறையருகில் முன்பு மறைத்து வைத்த இடத்திலேயே வைத்துவிட்டுப் பையை மீண்டும் மின் கோபுரத்திற்கு அருகில் வைத்துவிட்டு, அங்கேயே மறைவாகத் தொலைவில் அமர்ந்துகொண்டு வல்லூறு திரும்பி வரும்வரை காத்திருக்க முடிவு செய்தான்.

நல்ல வேளை அண்ணியிடம் சாப்பிட வரமாட்டேன் என்று சொல்லி விட்டுத்தான் வந்திருந்தான். அவன் மனம் குறுகுறுத்தது. அவர்கள் குடும்பதினரிடம் அதிக உரிமை எடுத்துக் கொண்டு அவர்களுக்குத் தொந்தரவாக இருக்கிறோமோ என்று எண்ணினான். பொழுது இன்னும் சாயவில்லை. மாலை வெளிச்சம் மறையுமுன்னே கழுகு வந்துவிட்டது.

மின் கோபுரத்தின் மேல் ஏறினான். தொலைநோக்கியின் மூலம் பாறையின் மேல் என்ன நடக்கிறது என்று பார்க்கலானான். கழுகு கூட்டினருகே இறங்கியது. தன் குஞ்சுகளைப் பார்த்தது. அதிர்ந்திருக்கும் போலும், பெருங் குரல் எடுத்துக் கத்தியது. மேலே பறந்து பாறையைச் சுற்றிச் சிறிது நேரம் வட்டமடித்தது. மீண்டும் கூட்டுக்குள் வந்து குஞ்சுகளைப் பிணித்திருந்த கம்பிகளைக் கொத்தியது. குஞ்சுகள் துடித்தன. வலி தாங்க முடியவில்லை போலும். கம்பிகளைக் கொத்துவதை நிறுத்திவிட்டுக் குஞ்சுகளின் அருகில் சோகமே உருவாக உட்கார்ந்து கொண்டது. பொழுது சாய்ந்து விட்டதால் கழுகு இனி வெளியே எங்கும் போகாது.

மெள்ளக் கீழே இறங்கினான். இருட்டி விட்டது. மெதுவாக நடந்தே அத்திக்கடவுக்குச் சென்றான். செங்கோடனும் உமாவும் அவனுக்காகக் காத்திருந்தனர்.

“வாடா, போய்ச் சாப்பிடு.”

“வா, முத்து. “ என்றபடி உமா எழுந்தார்.

“இல்லை, அண்ணி. உட்காருங்கள். நான் சாப்பிட்டு விட்டேன். அண்ணியிடம் சொல்லிவிட்டுத்தான் அண்ணா, போனேன்.” அவன் முகம் வாட்டமுற்றிருந்தது.

“எங்கே சாப்பிட்டாய்? அந்த முள்ளி உணவு விடுதியில் தானே? மொச்சைக்கொட்டை அளவு சோறு உனக்கு மிகவும் பிடித்துவிட்டதாடா?”

பதிவை அவரே சொல்லிவிட்டதால் அவன் தலையை மட்டும் ஆட்டினான். அவன் முக வாட்டத்தைக் கண்டார்.

“எதிர் கடையில் எதும் வாங்கிச் சாப்பிடவில்லையே”

அவர் கிண்டலை அவன் புரிந்து கொண்டு மெள்ளச் சிரித்தான். எதிர் கடை சாராயக்கடை.

அன்று இரண்டு வேளை பட்டினி. அந்த வாயில்லா இறக்கை முளைக்காத கழுகு குஞ்சுகளை இரை தின்ன முடியாமல் கட்டிப் போட்ட தன் இரக்கமற்ற செயலுக்குத் தனக்குத் தானே ஏற்ற தண்டனையாக எண்ணிக் கொண்டான். அவனால் தூங்க முடியவில்லை. பசியைவிடக் கழுகு குஞ்சுகள் முனகும் ஒலிதான் அவன் உள் நெஞ்சைத் தாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

நடேசக்கவுண்டர் சொன்ன வார்த்தைகளை மட்டும் நம்பி இந்தச் செயலில் ஈடுபட்டது எந்த அளவு சரி? ஐயம் எழுந்தது. நம்பிக்கையும் அதற்கிணையாகப் பொறுமையும் வேண்டும் என்று அவர் சொன்னதும் நினைவுக்கு வந்தது. எண்ணித் துணிந்தாயிற்று. இனி எதையும் எண்ணிக் குழப்பிக்கொள்ளக் கூடாது. கழுகு குஞ்சுகளின் முணகல் நெஞ்சை உருக்கியது. தூக்கம் கெட்டுப் போனது குற்ற உணர்வினாலா? அல்லது பசியினாலா?

திருப்பம்

அந்த நாள்தான் முத்துவின் வாழ்க்கையில் திருப்பு முனையாக அமைந்த நாள். பில்லூர், பரளி, அத்திக்கடவு ஆகிய மின் வாரியக் குடியிருப்பு மக்களுக்கும் மறக்க முடியாத நாள்.

அன்று காலை முதலே நடேசக் கவுண்டர் அடிக்கடி அவன் மனத்தை அலைக்கழித்துக் கொண்டிருந்தார்

பன்னிரண்டு மணியிருக்கும். திடீரெனப் பெருங்காற்று வீசியது. மரங்களெல்லாம் தலைவிரித்து ஆடின. என்ன விந்தை! சில நிமிடங்களில் அமைதியாகிவிட்டன. முத்துவுக்கு ஏதோ புரிந்தாற் போலிருந்தது. நடேசக் கவுண்டர் நினைவுக்கு வந்தார்.

மதிய உணவுக்குப் பிறகு மூன்று மணி வாக்கில் அந்தப் பாறை இருக்கும் இடத்துக்குச் சென்றான். நேரே மின்கோபுரத்தின் மீது ஏறினான். தொலை நோக்கி மூலம் பாறையின் மேலிருந்தக் கூட்டைப் பார்த்தான். அதிர்ச்சியும் ஆச்சரியமும் அடைந்தான்.

அந்தப் பாறையில் இருந்த கூட்டில் முதல் நாள் அவன் கம்பியால் கட்டிப் போட்ட கழுகு குஞ்சுகள் காணப் படவில்லை!

தன்னாலேயே தளைகளைப் பிரிக்க முடியாது என்று எண்ணியிருந்தவனுக்கு அவை அங்கு இல்லாததால் அவனால் தன் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை. வியப்பு விரிந்தது. நடேசக் கவுண்டர் சொன்னது சரியாக இருக்குமோ? கீழே இறங்கி இடுப்புக் கயிற்றை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு

பாறையை அடைந்தான். ஏணியை முதல் நாளைப் போலவே முயன்று பாறையின் மேல் சார்த்தினான்.

மனம் படபடவென அடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஏணியில் ஏறினான். ஏணியின் உச்சிப் படியில் காலை வைத்துக்கொண்டு நின்று, முன் போலவே செடியின் கிளையைப்பற்றி முன் அனுபவத்தின் காரணமாகச் சற்று எளிதாகப் பாறையின் மேல் ஏறிவிட்டான். நெஞ்சு “படக் படக்”கென்று அடித்துக் கொண்டது. கூட்டை நெருங்கினான். இன்னொரு அதிர்ச்சி அவனைத் தாக்கியது. கூட்டில் குஞ்சுகள் இல்லாதது மட்டுமின்றி, அவற்றைக் கட்டியிருந்த அந்தக் கட்டுக் கம்பிகள் துண்டு துண்டாக நறுக்கப்பட்டுச் சிதறிக் கிடந்தன!

கூட்டுக்குள் உற்றுப் பார்த்தான். தழைகளும் சறுகுகளும் பரவலாகக் குவிந்திருந்தன. நடேசக்கவுண்டர் சொன்ன வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றாய் அவன் நினைவுக்கு வந்தன. அப்படியானால் பெருங்காற்று வீசியதற்குக் கரணியம் மூலிகையோடு வந்த கழுகு தன் பரந்த சிறகுகளை அடித்துக்கொண்டு பறந்து வந்ததாய் இருக்குமோ?

தன் சட்டைப் பையிலிருந்து தீப்பெட்டியை எடுத்து, ஒரு குச்சியை உரசிப் பற்ற வைத்து அந்தச் கூளத்தைப் பற்ற வைத்தான். சருகுகளும் அவற்றோடு பசும் இலைகளும் பற்றி எரிந்தன. பகல் நேரமானதால் புகை கண்ணுக்குத் தெரியாது. மேலும் அந்த நேரத்தில் அங்கு மக்கள் நடமாட்டம் இருக்காது. எல்லாம் எரிந்து சாம்பலாகி விட்டன. ஆனால், ஒரேயொரு இலை மட்டும் அந்தத் தணலிலும் பசுமை மாறாமல் இருந்தது.

கவுண்டர் சொன்ன இலை இது தானோ? நடுங்கும் கரங்களால் அந்த இலையை எடுத்தான். மீண்டும் சோதிக்க எண்ணி மீண்டும் ஒரு தீக்குச்சியைப் பற்ற வைத்து அந்த இலையைப் பற்ற வைக்க முயன்றான். ஊகம். அது பற்றவில்லை. அப்படியானால்? அப்படியானால்? அதுதான் நடேசக் கவுண்டர் குறிப்பிட்ட சஞ்சீவி மூலிகை!

ஆக, அவர் சொன்னவை அத்தனையும் உண்மையாகத் தாம் இருக்க வேண்டும். கூட்டைவிட்டு வெளியே வந்தான். தனது முழுக்கால் சட்டையைக் களைந்தான். பாறையின் மேலேயே சம தரையில் உட்கார்ந்தான். தன் தொடையை மெள்ளத் தடவித் தேய்த்தான். அவன் எல்லாச் செயலுக்கும் அணியமாகவே வந்திருந்தான். சட்டைப் பையிலிருந்து புத்தம் புதிய மழிக்கும் தகட்டை எடுத்தான். மேலுறையை நீக்கினான். வலது தொடையின் மேல் பகுதியை அந்த மழிப்புத் தகட்டால்(பிளேடு) மூன்று அங்குல நீளத்திற்கு ஆழமாகக் கிழித்தான்! அரத்தம் பீறிட்டது.

வலியை அவன் தாமதமாகத்தான் உணர்ந்தான். அதை அவன் பொருட் படுத்தவில்லை. கிழிந்த மேல் தசையை இரண்டு கைவிரல்களாலும் பற்றிப் பிரித்தான். இருபக்கத் தசைக்குக் கீழ்ப் பக்கம் இடைவெளி கிடைக்குமாறு தூக்கினான். பையில் வைத்திருந்த மூலிகையை எடுத்தான். தோலின் இடை வெளிக்குள் மெதுவாக ஆனால் முழுவதுமாகத் தள்ளினான். பிறகு பிரிந்திருந்த தசையின் இரு பகுதிகளையும் ஒன்று சேர்த்தான். பின்னர்த், தன் வலக் கையால் கிழிந்து காயம்பட்ட இடத்தைத் தடவிக் கொடுத்தான்.

என்ன விந்தை! இரு தோல்களும் இணைந்தன. காயம் பட்டதாக எந்த அறிகுறியும் தெரியவில்லை! வெளிவந்த அரத்தக் கறை மட்டுமே இருந்தது. அதையும் அவன் தன் கைக்குட்டையால் துடைத்து விட்டதனால், வடுவோ வேறு அடையாளமோ பதிந்திருக்கவில்லை. எழுந்து கால் சட்டையை மாட்டிக் கொண்டான்.

அவன் உடலில் புதுத்தெம்பும் அளப்பரிய சக்தியும் மனத்தில் விவரிக்க இயலாத உறுதியும் ஊடுருவியதைப் போல உணர்ந்தான்!

இறங்குவதற்காக இடுப்புக் கயிற்றை அந்தச் செடியின் அடிப்பக்கத்தில் சுற்றி ஒரேயொரு முறுக்கு முறுக்கிவிட்டு, இரு முனைகளையும் சேர்த்துப் பிடித்துக்கொண்டு பாறையின் விளிம்பில் குப்புறப் படுத்துக் கால்களைக் கீழே தொங்கவிட்டு ஏணியின் மேல் படியில் ஊன்ற முயன்றான்.

கயிற்றில் தன் முழு சக்தியையும் பயன்படுத்தி இறங்க எத்தனித்த போது “சடக்” கென்று கால் பற்றுக்கோடு இழந்து தொங்கியது. அதே கணம், அவ்வன் எடையைத் தாங்க முடியாத செடி வேரோடு பிடுங்கிக்கொண்டு வந்துவிட்டது. உடலும் சுழன்று பாறையின் மீது முதுகு பதிந்து உரசிக்கொண்டு கீழே சரிந்தான். இருபது அடி அளவிற்குப் பாறையில் முதுகு உராய்ந்தபடி கீழே சரிந்து வந்தவன், மூன்று அடிக்கு அப்பால் கால்கள் தரையில் பதியக் கீழே விழுந்தான். கால்களைத் தரையில் ஊன்றிய வேகத்தில் அவனுடைய முதுகு பாறையின் மீது மோதியது. அப்போதுதான் முத்து எதிர்பாராத அதிசயம் அங்கே நிகழ்ந்தது.

அவ்வளவு பெரிய பாறை அசைந்து சாய்ந்தது!. சாய்ந்த பாறை மலைச் சரிவில் உருண்டு இறங்கியது! இறங்கிய பாறை மலைப்பாதையின் குறுக்கே அமர்ந்துவிட்டது! பாறையின் ஒரு பாதி சாலையிலும் மறு பாதி பள்ளத்தாக்கின் பக்கமும் நீட்டிக் கொண்டு தொங்கும் நிலையில் நின்று விட்டது.

முத்து தனக்கு என்ன நேர்ந்தது என்று உணர்ந்து கொள்ளப் பல நிமிடங்கள் ஆயின. மேல் சட்டையின் முதுகு புறம் பாறையில் உரசியதால் கிழிந்துவிட்டது. ஆனால் முதுகில் எந்தக் காயமும் சிராய்ப்பும் ஏற்படவில்லை. எழுந்து மின்கோபுரத்திற்கு வந்து பையையும் தொலை நோக்கியையும் எடுத்துக் கொண்டு மலையிலிருந்து கீழே இறங்கினான். பொழுதும் சாய்ந்தது.

அத்திக்கடவை நெருங்கியபோது இருட்டிவிட்டது. தன் முதுகை யாரும் பார்க்காதவாறு வீட்டுக்குள் சென்று ஓசைப்படாமல் தன் உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு கிழிந்த சட்டைகளைத் தன் பெட்டிக்குள் வைத்துவிட்டுச் செங்கோடன் உமா குழந்தைகள் பேசிக்கொண்டிருந்த அறைக்குச் சென்றான்.

“ஆக, அந்தச் சஞ்சீவி மூலிகையின் சக்தி உன் உடலில் இருந்ததால்தான், அந்தப் பாறை நகர்ந்து உருண்டு விழுந்தது என்கிறாய். அதேபோலச் சாலையில் குறுக்கே அஃது இருந்தபோது, அதை யாரும் அறியா வண்ணம் பள்ளத்தாக்கில்

தள்ளிவிட்டாய்; அப்படித்தானே? அந்த உன் செயலை, நான் ஒரேயொரு கணத்தில் பார்த்துவிட்டேன்; ஆயினும், உன்னுள் அப்படியொரு சக்தி இருந்ததை அப்போது நான் அறியேன். அதனால்தான் குழம்பிப் போனேன். ஆனாலும் ஓர் ஐயம்; பதில் சொல்”

“கேளுங்கள் அண்ணா.”

“அந்தத் தொடர் வண்டி விபத்தின்போது, காட்சி மறைந்துவிட்டது. அந்த நேரத்தில் மருத்துவர்களும் அவரோடு செவிலியரும் மற்ற பணியாளர்களும் உன்னைச் சூழ்ந்து கொண்டு ஏதோ கோபமாக விவாதத்தில் ஈடுபட்டதைப்போல் தோன்றியது. அது....”

“ஆமாம், அங்குச் சிறிது சலசலப்பு ஏற்பட்டது உண்மைதான். மருத்தவரால் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்ட சாதாரண காயம் பட்டவர்களையும் கையொடிந்து கட்டுப் போட்டுக் கொண்டு வெளியே போய்க்கொண்டு இருந்தவர்களையும், கால்உடைந்து கட்டுப் போட்டுக்கொண்டு நொண்டி நொண்டி நடந்து போனவர்களையும், முழு உடலிலும் அடிபட்டுப் படுக்கையிலும் படுக்கை இல்லாததால் தரையில் கிடத்தப் பட்டவர்களையும் அடிபட்ட இடங்களில் மெள்ள வருடிக் கொடுத்து, ‘அஞ்ச வேண்டாம், எல்லாம் நன்கு குணம் அடைந்து விடுவீர்கள்.’ என்று நான் ஆறுதல் கூறிக் கொண்டிருந்தேன்.

இதைப் பார்த்த பணியாளர்கள் நான் ஏதேதோ சொல்லி அவர்களிடம் பணம் பறிக்க முயல்வதாய்த் தவறாக எண்ணிக் கொண்டு என்னோடு சண்டைக்கு வந்துவிட்டார்கள். ஓரிருவரிடம் விசாரித்து, நான் பணம் ஏதும் கேட்கவில்லை என்பதைத் தெரிந்து கொண்டாலும், நான் மத போதகன் என்று எண்ணி உன்னை அவ்விடம் விட்டுப் போகுமாறு கூறிவிட்டனர்.

வெளியேறிவர்களில் கால் ஓடிந்து நொண்டியவர்கள் சிறிது தூரம் சென்றவுடன் சாதாரணமாக நடக்க முடிந்தபோது சிலர் என்னைப் புதிராகப் பார்த்துக்கொண்டு போனார்கள்.

நான் கொஞ்சம் சரளமாக இந்தியில் பேசியதால் பெருங் குழப்பம் நிகழாமல் போனது.”

“ஆனால் முத்து, இந்த அற்புத சக்தியை நீ வெளிப் படையாகவே செய்திருக்கலாமே! ஏன் மறைமுகமாய்க் கமுக்கமாய்ச் செய்யவேண்டும்?”

“அண்ணா, நீங்கள் அறியாதது எதுவுமில்லை. என் சக்தியை மற்றவர் அறிந்தால் என்னை ஒரு மகான், தெய்வப்பிறவி என்றெல்லாம் போற்றத் தொடங்கி விடுவார்கள். பிறகு எனக்கு மடம் ஒன்று கட்டி அதில் என்னை உட்கார வைத்துவிடுவார்கள். பிறகு நோயாளிகள் கூட்டம் அலைஅலையாய் வரும். ஒரு சுயநலக் கூட்டம் அதையே வியாபாரமாக்கிப் பணம் பண்ண ஆரம்பித்துவிடும். ஒரு புனிதமான மூலிகை, ஒரு இகழ்த்தக்க வியாபாரப் பொருளாக ஆகிச் சீரழிந்துவிடும். பிறகு போலிகள் தோன்றிவிடுவர். விளைவுகளைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

இதுவரை சரி. நல்லவை பல நிகழ்ந்துவிட்டன. மனித மனம் எப்படி மாறும் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? தீயவற்றைத் தடுக்க முடியுமா? திரைப் படங்களில் காண்பதைப் போல் கொள்ளையர்களைக் கொலைகாரர்களைப் பிடித்துத் தண்டித்து விட முடியும். அவர்கள் எல்லாரும் கெட்டவர்கள் என்று முடிவு செய்ய எனக்கென்ன உரிமையும் அதிகாரமும் இருக்கிறது? ஏன் நான் காப்பாற்றியதாக எண்ணிக் கொண்டிருப்பவர்களில் எத்தனை பேர் நல்லவர்? எத்தனை பேர் தீயவர்?

இந்தச் சக்தியை எவ்வளவு காலம் பொத்திப் பொத்திக் கமுக்கமாக வைத்திருக்க முடியும்?

மனைவி குழந்தைகளோடு பழகும்போது எவ்வளவு எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டியிருக்கிறது? மென்மையாய்ப் பழகப் பல பயிற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது!

மனம் விட்டுச் சொல்கிறேன். அண்ணா, என் மனைவியையும் குழந்தைகளையும் ஆரத் தழுவும்போது மகிழ்ச்சிக்குப் பதில் அச்சம்தான் தலை தூக்குகிறது.

உணர்ச்சிகளையும் அடக்கிக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இஃது அவர்களுக்குப் புரிந்திருக்காதா?

நீங்கள் நேரில் பார்த்த, கேள்விப்பட்ட இந்தச் செயல்களே அன்றி, இந்தப் பதினெட்டு ஆண்டுகளில் இவை போன்ற பல நிகழ்வுகள் நடந்திருக்கின்றன. எனினும் அவற்றை நான் கமுக்கமாகவே வைத்திருந்தேன். அப்படிப்பட்ட நிகழ்வுகளால் பயனடைந்தோர் என்னை வேறு எங்காவது காண நேர்கையில், புதிராகப் பார்த்துச் செல்வதை நான் கண்டிருக்கிறேன்.

போதும் அண்ணா, போதும்; இந்த அசுர அல்லது தெய்வீக வாழ்க்கை இத்தோடு போகட்டும். வரப்போகும் நாட்களிலாவது நான் அவர்களோடு மனித உணர்வுள்ள கணவனாகவும் தந்தையாகவும் வாழ முடிவு செய்துவிட்டேன். அதன்படி...”

“என்னடா ? என்ன செய்தாய்?”

“வரும் வழியில் தொடர்வண்டிக் கழிப்பறையில் மழிப்புத் தகட்டால் தொடையைக் கீறி அந்த மூலிகையை வெளியில் எடுத்து மீண்டும் தொடையை ஒன்றாக வடுவே தெரியாமல் தோல்களை ஒட்ட வைத்துவிட்டேன்.

தொடர்வண்டி கோதாவரி ஆற்றைக் கடந்து செல்கையில் மூலிகையைக் கழிப்பறைக் கழிவுகள் போகும் குழாய் வழியாகப் போட்டு நீரைப் பீய்ச்சி விட்டேன். அந்த மூலிகை, போக்குக் குழாய் மூலம் கீழே போனது. அந்த மூலிகைக்குத் தானே இயங்கும் சக்தி கிடையாது. அதைப் பற்றி இருக்கும் மனிதன், விலங்கு, பறவைகள், நீர்வாழ்வன போன்ற இவற்றால்தான் அது தன் சக்தியை வெளிப்படுத்த இயலும். நகரும் உயிர்களுக்குத் தன் சக்தியைக் கொடுத்து, அதன் மூலந்தான் அவற்றை வெளிப்படுத்தும். ஆகவே, அது கோதாவரி வெள்ளத்தோடு கடலுக்குள் போயிருக்க வேண்டும்..”

முத்துக்குமார் சொல்லி முடித்தான்.

செங்கோடன் அதிர்ச்சியில் உறைந்துபோய், அவனை விழி இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.